

PROLETARIS DE TOTS ELS
PAISOS UNIU-VOS!

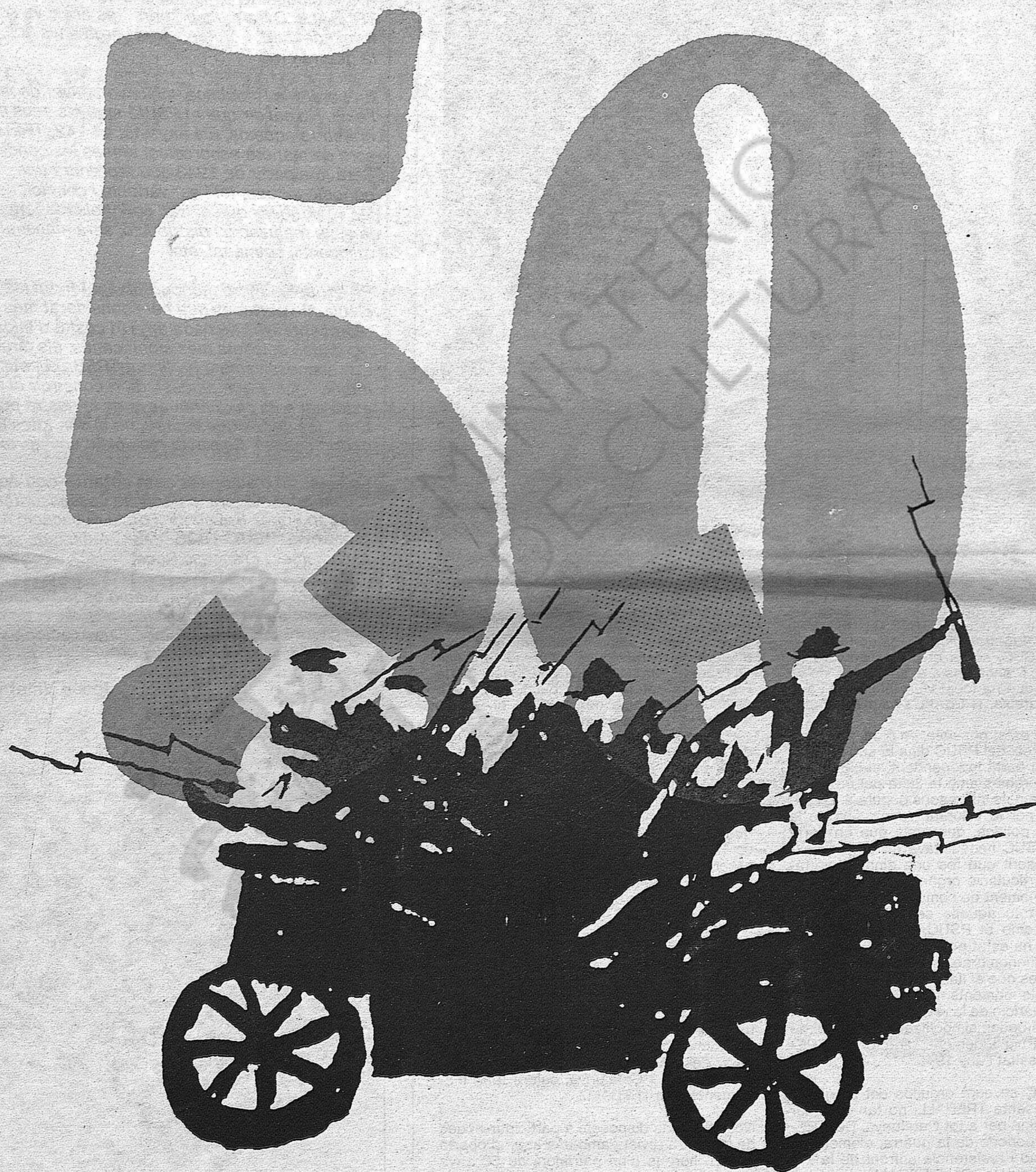
treball

Redacció: Ciutat, 7
Tel. (93) 301 06 12
Impressió: GRATESA, Galileo, 347
Terrassa. Tel. (93) 788 74 58
Dipòsit Legal: B-16948-77
Fotocomposició: Fernández, S. A.
Aragó, 141-143
Tel. (93) 254 43 10

Director: Jordi Guillot
Consell de redacció: Josep M.
Clariana, Alfons Labrador, Marta
Corcoy, Sebastià Guirado, J. M.
Perez Molinos.
Secretària de redacció: Dolors
Estela.
Correcció: M. Àngels Espuny.

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Preu: 100 ptes.

ANIVERSARI

El sentit d'un esforç

En el marc de la commemoració del 50 aniversari del PSUC, no hem volgut que passessin despercebuts els 50 anys, també, d'existència de TREBALL. El 21 de juliol de 1936, dos dies abans de la fundació del PSUC, sortia el primer número de TREBALL. D'encà fins ara, amb totes les vicissituds que ha tocat viure al PSUC i a la revista mateixa, TREBALL s'ha mantingut.

Això ha estat possible, en primer lloc, pel sentit mateix del PSUC dins la societat catalana, un partit independent, nacional català, compromès amb la lluita pel progrés i la defensa dels interessos populars. En segon lloc, per la voluntat ferma, filla de la convicció política, que creia que un partit com el PSUC necessitava un òrgan d'expressió escrit que fos una eina de vertebració i articulació orgànica del partit mateix i un element de comunicació i de reflexió amb tots aquells sectors socials en contacte amb el PSUC. I, en tercer lloc, TREBALL ha estat possible per l'esforç i el sacrifici d'innombrables companys, amics i demòcrates que al llarg de 50 anys —i, fins i tot, en els moments més difícils— van fer viable l'aparició de la revista. Esforç i sacrifici que es poden simbolitzar en la figura de Joaquim Puig Pidemunt, director de TREBALL, afusellat l'any 1949.

El PSUC se sent orgullós del patrimoni que representa TREBALL, no tan sols per al partit, sinó per a tot Catalunya. Del TREBALL del període de la guerra, element de mobilització i resistència enfront de la sublevació feixista. Del TREBALL clandestí, part fonamental d'aquella «premsa clandestina» que, amb les dificultats i les limitacions del moment, informava i explicava l'existència d'una altra realitat que no era pas l'oficial, que dinamitzava i agitava en el llarg procés viscut en el nostre país per la recuperació de les llibertats democràtiques i nacionals.

Ens sentim satisfets per haver restat fidels a la nostra llengua, com correspon a l'òrgan central d'un partit nacional català. Una decisió que, a la vegada que durant molts anys va ser un element constant de reivindicació del català davant l'ofegament que va representar la dictadura per a la llengua i la cultura catalanes, ha estat també una eina de pedagogia constant en el procés d'integració de la nostra comunitat. I val a dir que a hores d'ara, i atesa la migradesa de l'oferta de publicacions en català, som un element, encara que petit, de normalització lingüística.

La celebració de quelcom que és viu i que té un sentit de present i de futur, com és TREBALL, no pot quedar-se tan sols en el recordatori. Exigeix parlar també de l'avui i del demà, i del paper que ha de jugar com a instrument útil al servei de la política del PSUC i de les esquerres. I si avui el principal repte que té el nostre partit és el seu enfortiment, TREBALL haurà de ser un vehicle de relació periòdica i estable dels afiliats amb el partit. Si volem avançar en el procés d'articulació de l'esquerra catalana, caldrà tenir molts «TREBALLS» que permetin la informació, l'opinió i la reflexió motors de l'acció política. Si de veritat volem recuperar des de l'esquerra l'hegemonia cultural i política a Catalunya, caldrà tenir instruments com TREBALL.

Nosaltres ens disposem a participar-hi des de la nostra revista amb una actitud oberta i laica, hereus d'un patrimoni de 50 anys que sempre ha tingut un mateix fil conductor: la voluntat de servei per aconseguir allò que és possible i allò que és utòpic. Aquest és el sentit del nostre esforç.

Cent setanta-nou dades per a una història de TREBALL

Ara fa cinquanta anys que aparegué per primer cop TREBALL. Durant els primers tres anys, va sortir en forma de diari. Foren els tres llargs anys que va durar la guerra civil.

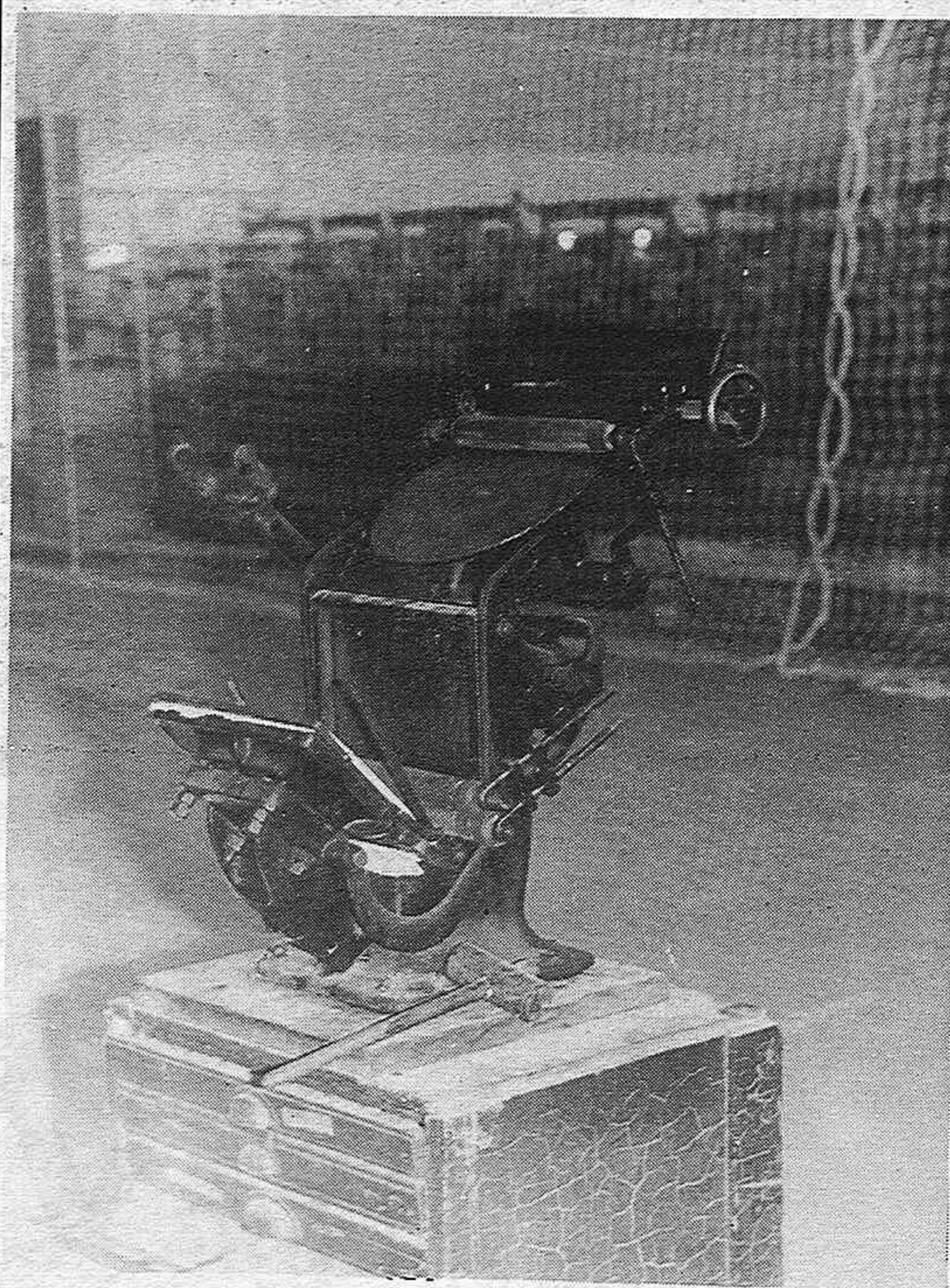
En perdre la República, molts van haver de marxar a l'exili. No cal dir que el PSUC, amb els seus militants, era entre aquests. Els anys 40, 41 i 42, TREBALL sortí de manera esporàdica, ateses les condicions. Serà ja a partir de 1943 que reprendrà una periodicitat que, tot i ser variable i condicionada per les «caigudes» que aniran patint els responsables de la seva realització i distribució, serà mensual, quinzenal, setmanal, etc.

En aquest número monogràfic apareixen les cinquanta portades que hem considerat més representatives de cada any. Al costat d'elles, hi ha les dades dels fets més significatius, els directors que successivament ha tingut TREBALL, etc., en un intent, encara que modest, de reconstruir el que han estat aquests cinquanta anys de la nostra publicació. Entre les dades que veureu, no hi són totes les que podrien ser-hi. Es tracta tan sols d'una aproximació.

La selecció d'aquestes cent setanta-nou dades s'ha fet, en gran mesura, a partir de l'assessorament de Gregori López Raimundo i de la publicació 45 anys d'història: PSUC 1936-1981, realitzada per Josep M. Colomer i Francesc Roca.

Les portades que a continuació es reproduïxen provenen de l'Arxiu Municipal d'Història de la Ciutat, del Centre d'Estudis Històrics Internacionals, de l'Arxiu del CC del PCE i del propi arxiu del PSUC.

Josep Viñeta Balsells

TREBALL

Diari dels Treballadors de la Ciutat i del Camp

EDICIÓ DEL VESPRE

TREBALLADORS
DE TOTS ELS PAISOS:
UNIU-VOS

ANY 1. NUM. 1

BARCELONA, 21 JULIOL 1936

PREU 16 CTS.

ELS MILITARS FEIXISTES S'AIXEQUEN CONTRA LA REPUBLICA LES MASSES TREBALLADORES, EN UNA REPLICA HEROICA I CONTUNDENT, AIXAFEN LA REACCIO

GAIREBE ARREU DEL TERRITORI DE LA REPUBLICA, LA SUBLEVACIO HA ESTAT VENÇUDA

Davant aquestes gravíssimes circumstàncies és acordat, pels Comitès respectius, la fusió dels quatre partits obrers que componen el Comitè d'Enllaç Així mateix, les organitzacions sindicals de base marxista prenen la decisió de fusionar-se en un sol organisme.

Aquest diari serà l'òrgan i el portantveu d'aquest moviment

El diari del proletariat I ara què?...

TREBALL surt editat pel Comitè d'Enllaç dels Partits: Comunista, Socialista, Català Proletari i Unió Socialista, en el moment que aquests van a unificar-se ja per donar major impuls i millor guàrdia als treballadors de Catalunya, que tan belles pàgines ha escrit en els combats lluitats aquests dies contra la insurrecció criminal del vell militarisme espanyol, i surt abans de la data prevista, gràcies al triomf que ha obtingut la classe treballadora.

Triomf de la classe treballadora. No altra cosa han estat els episodis que han portat el felix resultat de la victòria obtinguda.

TREBALL, fill de les lluites encara no passades, serà, si els obrers marxistes no defallim, l'òrgan autèntic de l'administració i la salvaguarda d'aquesta victòria.

TREBALL, conseqüència sortosa de l'esclafament de les bandes feixistes, ve a complenar — i no és una frase sense sentit — el buit que ja no pot prolongar-se més en la història del nostre moviment obrer.

Els treballadors de Catalunya enquadrats als rengles del Socialisme internacional tenen ja — per dret de conquesta — el seu òrgan diari de premsa. Així mateix hi tindran acollida coriàl tots els altres treballadors d'altres tendències, com la tindran els sense-partit, amb tal que visquin del treball i no es constituïssin en germonastres dels altres treballadors.

En aquesta hora, que la fatiga de les jornades de dolor i glòria encara fresques, que tants companys de classe han ensenyat al món quin és el camí de la dignitat, saludeu els combatents, els valentíssims antifeixistes, que han lluitat per la llibertat d'aquest poble tan sacrificat com ha estat el nostre.

TREBALL, que saluda admirat els nostres morts, exprimeix tota la seva solidaritat a les mares, esposes i fills dels caiguts i es fa un deure i un compromís d'honor que no seran abandonats en llur dolor. Insistirem i treballarem — si el cas arriba — perquè els familiars dels herois dels dies 19 i 20 no siguin abandonats.

Les fortunes dels traïdors a la República i a la classe treballadora que de pagars, han d'ajudar a alleujar la situació en què quedaran tantes llars obreres.

TREBALL, avui es fa aquest deure i aquest honor.
Treballadors, ajudeu-nos!

La situació a la Península està guanyant dominància. Les forces feixistes han estat materialment esclafades per l'impetuosa vigència del poble, en un impuls d'heroisme com poc se'n registren a la història. Prova de la duresa de la lluita són els milers de camarades que han hagut d'ofereir la seva vida contra el feixisme i als quals honora Catalunya com herois per la seva llibertat; els edificis i cases enrunats i les esglésies flamejants, en les quals l'afany de venjança del poble ha trobat un recurs fàcil i alhora exemplar contra els espais feixistes que s'hi havien emboscats.

A la crida dels dirigents de la República, el poble tot sense excepcions de sector ni de partit, ha respost amb l'energia d'aquell que defensa una cosa pròpia. Superant el desordre dels cosos armats, ha estat ell el qui en tot moment ha portat la iniciativa de la lluita, el que s'ha trobat constantment en les primeres avançades i el que ha portat a cap les gestes d'heroisme i de sacrifici més punyents.

Ben alt pot dir-se i afirmar-se que el feixisme l'han anorreat les masses treballadores i que han estat elles les creadores d'aquesta magnífica i enorme victòria, que si algun sentit ha de tenir, ha d'ésser el de modificar radicalment el rumb de la marxa política d'Espanya i Catalunya. En efecte: ha d'ésser conseqüència immediata i inevitable d'aquesta terrible commoció, el que les masses treballadores, per mitjà de les seves organitzacions polítiques i sindicals que tan edocament les enquadraran, passin a participar en la direcció política del nostre país.

No més vacil·lacions contra el feixisme criminal que cal extirpar de soca i arrel i del qual resten encara redutes que s'aniran assenyalant.

El poble en armes ja ha esclafat, en els punts més importants, els feixistes sediciosos que volien de nou vetar, torturar i assassinar, com ho foren després d'octubre, els treballadors d'Espanya i de Catalunya, a tots els homes de consciència noble i sentiments honrats. Dins d'uns dies serà totalment vençut.

Cal ara prendre mesures urgents i ra-

FANJUL

El general monàrquic que ha dirigit la revolució feixista de Madrid, dirigint a la caserna de Montaña

pidés per esclafar el feixisme econòmicament.

La unitat antifeixista, el Front Popular que feu possible el triomf del 16 de febrer, que ha fet possible la resposta energica i contundent d'aquests dies, ha d'ésser no sols mantinguda, sinó reforçada. Reforçar la unitat per a l'acció energica. Cal expropiar les terres dels grans terratinents i de l'Església, que és on radica el poder econòmic del feixisme. Cal revisar i inmutar-se de les grans fortunes dels enemics del poble.

La setmana de 40 hores ha d'instaurar-se per decret urgentment.

Cal assegurar treball a tots els treballadors i les milícies populars han de convertir-se en la gran força armada popular.

To: atós acompanyat de la ràpida i energica execució del feixisme d'altà i d'aquí, que demanant concòrdia ha preparat aquest miserable i criminal atentat contra els pobles germans de Catalunya, Galícia, Euzcúnia i Espanya.

La sang vençuda ha de caure sobre els criminals.
Fena de mort al feixisme!

Un acord transcendental

Els Comitès responsables dels partits Unió Socialista, Comunista de Catalunya, Català Proletari i Federació Catalana del Partit Socialista Obrer han pres aquest matí l'acord, d'enorme transcendència, de fer des d'ara la fusió dels quatre Partits, sense la gravetat del perill encara existent, per tal com la unitat mancomunada l'han sepellida ja les nostres milícies fent front a l'exèrcit feixista sediciós.

Al seu dia serà donat compte d'aquest acord al Congrés. Així mateix, els Comitès de les organitzacions sindicals de la U. G. S. O., de la U. G. T. i d'altres organitzacions sindicals autònomes, han pres l'acord que els treballadors que accepten i acaten la nostra disciplina d'avui en endavant figuraran sota els placs de la gloriosa Unió General de Treballadors.

El camí de les futures jornades de la classe treballadora catalana resta s'afanquit de tal manera, que a partir d'ara, a Catalunya, el confusisme no serà possible en les nostres lluites.

Una de les conseqüències primeres d'aquest acord històric ha estat la decisió presa de fer sortir TREBALL diari com a òrgan dels treballadors de la ciutat i del camp.

La Creu Roja no pot portar protecció armada

Madrid, 21. — La Direcció General de Seguretat ha fet pública una nota en la qual recorda que, segons les convencions internacionals que regiren sobre la matèria, està prohibit que els cotxes i ambulàncies de la Creu Roja portin protecció armada. El senyal distintiu d'aquesta institució ha de constituir l'únic element de protecció.

Per altra banda, en fa arribat que els hovals de la Creu Roja són poden ésser portats per autorització expressa del Comitè directiu d'aquesta institució.

1936

21 juliol: Aparició del primer número de TREBALL. Pere Ardiaca n'era el director.

23 juliol: Fundació del PSUC per fusió de la USC, la FC del PSOE, el PCC i el PCP.

Joan Comorera, secretari general.

Mides de l'original: 45x32 cm
Procedència: AMHC

1937

Fets de maig (POUM i CNT).

Es forma un govern de la Generalitat presidit per Lluís Companys, amb els consellers del PSUC Joan Comorera, Rafael Vidiella i M. Serra Pàmies.

Primera Conferència Nacional del PSUC (es passa de tenir 6.000 militants en la seva fundació a tenir-ne 60.000).

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS

treball

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya (Internacional Comunista)

Any II. — Núm. 355 • BARCELONA, dimecres, 8 setembre 1937 • Preu: 15 cèntims

Una vegada més,
la U.R.S.S. defensa
la pau i la llibertat
del món

EL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT

Al poble de Catalunya

Als heroics combatents de Catalunya que lluiten a tots els fronts

Estem vivint el període més greu, potser el decisiu de la guerra i de la revolució popular. El feixisme internacional vol precipitar la lluita, assolir la victòria, i, per tal d'aconseguir-ho, llança contra nosaltres grans masses d'homes, d'avions, de material bèl·lic de tota mena, s'ha tret la careia en mobilitzar els seus valells de guerra que enfonsen els nostres i els de la Unió Soviètica, pàtria gloriosa del proletariat mundial, i es proposa bloquejar les nostres costes de la Mediterrània. Les hores són greus, decisives.

L'agreujament de la lluita, previst pel Partit Socialista Unificat de Catalunya, no ha d'afeblir el nostre esforç, no ens ha de fer perdre la nostra confiança absoluta en la victòria. L'ofensiva desesperada del feixisme internacional, ha topat amb una Espanya i una Catalunya canviades, amb una Espanya i una Catalunya redreçades, en les quals els factors positius que asseguraven la victòria, són més forts que els factors negatius que algunes vegades l'han posada en perill.

Tenim un poderós Exèrcit Popular Regular, de ferma disciplina, de vigorós esperit, capaç de deturar la marxa del feixisme internacional en les seves ofensives, capaç ja de planejar ofensives pròpies, de maniobrar amb magnífic entrenament, competència i coratge audaç. Brunete i Belchite, són els primers fruits d'aquesta profunda transformació assolida amb tant d'esforç i contra tantes incomprendions i, sovint, traïcions i sabotatges.

Tenim una reraguarda més sòlida, més unida, més segura de si mateixa, a mesura que els governs de la Generalitat i de la República van controlant els ressorts fonamentals del país; l'ordre revolucionari, realitat viva avui, després de mesos i mesos de lluites infecundes i de desgavell que no ens permetien aconseguir la realització plena de les grans consignes, assegura l'ordenació integral de la vida econòmica, en les fronteres, al camp i a la ciutat. Liquidat el contraban en el comerç exterior, en franca ordenació, la República disposarà de divises en quantitat suficient per a cobrir les necessitats, en queviures i en matèries primes, de la reraguarda, sense esgotar abans d'hora les seves reserves or. Sotmesos els incontrolats, la República podrà normalitzar l'intercanvi de productes industrials i agraris, assegurant a tots preus justos, planificar la producció agrària i industrial, reorganitzar a fons les indústries de guerra. Acabat l'impulsisme, la República exterminarà implacablement els feixistes emboscats, els trotsquistes provocadors, els escissionistes del proletariat, els derrotistes, els traïdors de tota mena, i consolidarà la nova disciplina en la producció, en el proveïment, en tots els aspectes de la vida civil, veient en ell una de les condicions essencials de la victòria.

No hem d'oblidar, però, la força de l'enemic, no hem de menysprear-la. Els avanços del feixisme internacional al nord, la concentració de l'esquadra feixista a la Mediterrània, l'accentuació del bloqueig que dificulta la importació de material bèl·lic, de queviures, de matèries primes, el progressiu cinisme provocador de Hitler i Mussolini, les activitats creixents dels agents feixistes i trotsquistes, la intensificació de les maniobres escissionistes del moviment proletari, la sistematització en l'atac i en la calúmia contra els Partits Comunista d'Espanya i Socialista Unificat de Catalunya, que han estat l'eix del redreçament de la República i són la més sòlida garantia de victòria, ens demostra la gravetat del moment i ens imposen el deure de treballar amb major ritme i abnegació.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, Partit bolxevic, no tem la realitat. Analitza davant els treballadors, davant tot el poble antifeixista, la situació per a determinar l'esforç que cal fer per a canviar el camí que hem de seguir per a dominar els problemes de la solució dels quals assegura la victòria. Malgrat l'agreujament indiscutible de la situació i l'apilament dels perills que amenacen la vida de la República, el Partit Socialista Unificat de Catalunya afirma: la victòria definitiva, la consolidació de les conquestes revolucionàries, està a les nostres mans, si ens proposem i sabem treballar, si ens proposem i sabem, en un impuls heroic, guanyar el temps perdut.

Què cal fer?

QUE CAL FER?

En el terreny militar

Les darreres lluites al front han demostrat que el problema del bon comandament és un dels més importants de l'Exèrcit Popular. La pedra de toc dels comandaments és la lluita, que posa al descobert els que valen i els que no valen. Cal fer una revisió dels vells i dels nous. Cal escollir entre els que demostrin capacitat i coratge. No podem esperar que únicament les acadèmies ens formin comandaments ben preparats. Tenim necessitat de forjar-los sobre la marxa. Un guerrer va dir que cada un dels seus soldats portava a la motxilla un bastó de mariscal. Dels nostres soldats en poden sortir bons comandaments en tots els graus. Les escoles militars donaran una ràpida instrucció teòrica als seleccionats.

Les reserves són importantíssimes en la defensiva i en l'ofensiva. Sense reserves abundants, ben instruídes i ben entrenades, no és possible atacar l'enemic. Necessitem quatre lleves noves. Cal que el Govern les cridi i les instrueixi. Cal que els Ajuntaments col·laborin en l'allotjament i en la superació d'altres dificultats.

En la guerra moderna, el transport juga un rol decisiu. Es fan despeses quantioses en material i es necessiten mitjans per a transportar-lo. Uns Exèrcits tan nombrosos, necessiten també una forta organització d'Intendència i Sanitat i això requereix bons serveis de transport. Les operacions d'ofensiva i les operacions per a contrarestar ofensives enemigues, no es poden fer sense la concentració ràpida de molts homes i material, i per a fer més ràpides concentracions, cal un bon servei de transport que funcioni amb la perfecció i exactitud d'un rellotge.

Urgeix una lluita implacable contra la traïció, la provocació, l'espionatge i els agents que propaguen rumors desmoralitzadors. Ultra els autèntics i abnegats antifeixistes, hi ha a Barcelona milers d'estrangers que no fan altra cosa. Hi ha també molts elements de la cinquena columna que es dediquen a aquesta tasca criminal.

La lluita contra els emboscats ha d'ésser organitzada i més enèrgica; no solament deixen de complir amb llur deure, sinó que provoquen la desmoralització dels familiars dels que lluiten al front. Molts dels serveis sanitaris i altres auxiliars els poden fer les dones. Els homes, al front!

Per tal d'assegurar la vida dels ciutadans en tot el possible contra l'acció dels avions enemigues, cal desenvolupar un ampli i ben planejat sistema de refugis amb la col·laboració directa del poble.

Els comissaris de Guerra són l'ànima de l'Exèrcit Popular Regular, la garantia plena de la seva lleialtat revolucionària. El Comissariat de Guerra ha d'ésser completat amb els comissaris de Companyia i ha de comptar amb tots els mitjans necessaris a la seva funció orgànica, de propaganda en els propis rengles i en els rengles de l'enemic.

En el terreny econòmic

Creació immediata dels Consells Generals d'Indústria i de la Caixa de Crèdit Industrial. D'aquesta manera coordinarem i impulsarem les forces productives.

Nacionalització i militarització de les Indústries de Guerra i del Transport, per tal d'aconseguir el màxim i ràpid rendiment, d'aquests mitjans tan necessaris a la guerra.

Revisió i regulació del sistema de salaris per tal d'estimular la producció, l'estalvi de primeres matèries i la nova disciplina. Contra el salari igualitari, nefast, car és un estímul a rendir poc i malament, el salari diferencial, de premi als millors treballadors. Salari igual, però, per treballar igual sense distinció de sexes.

Direcció tècnica unipersonal segons plans de producció amb àmplies facultats i màximes responsabilitats. Els Comitès d'empresa en l'aspecte tècnic exerciran funcions de control.

Tribunals de camarades, per a jutjar les faltes que realitzen els obrers, afirmant la disciplina en el treball i l'augment i la millora en la producció.

Mesures enèrgiques per a contenir i assegurar la puja exagerada de preus. Taxes a tots els productors fins a aconseguir uns preus remuneradors en els productes agrícoles i uns preus justos en els productes industrials. Sistemàtica política de taxes arreu de Catalunya.

Política de compensacions de cara a la pagesia proporcionant-li productes industrials a preus justos en la mesura que compleixi les taxes dels productes agraris.

Importacions dels productes alimentaris fonamentals, prescindint dels no indispensables per tal de cobrir el dèficit i disminuir la tensió entre l'oferta i la demanda.

Lluita sense pietat contra els especularis i els especularis, fins a l'aplicació de la pena de mort.

Incrementació de la cooperació de consum, organitzant tot seguit cooperatives en les fàbriques de la Indústria de Guerra.

Política de Proveïments de cara al front i als treballadors, principalment als treballadors de les indústries de guerra. Sacrifici igual per a tots els ciutadans, amb les excepcions possibles per a vells, malalts i infants.

En el terreny polític

Enfortiment del Front Popular Antifeixista. Consolidació de la unitat interna de la U. G. T. lluitant implacablement contra els escissionistes, que fan el joc al feixisme. Realització de la unitat d'acció entre la U. G. T. i la C. N. T., sobre la base d'un programa de guerra.

Creació immediata del Partit Unic del Proletariat, mitjançant la fusió dels Partits Comunista i Socialista d'Espanya. Dissolució definitiva del P. O. U. M., viver dels provocadors, dels sabotejadors, dels agents a sou del feixisme internacional. Unió del poble català amb el poble espanyol per a atacar el feixisme espanyol i els invasors estrangers.

Treballem amb ritme accelerat

Vet adé el programa de realitzacions immediates. No és un programa de Partit. És el programa del Front antifeixista. És el programa que el Partit Socialista Unificat de Catalunya vol realitzar amb estreta i cordial col·laboració amb totes les forces antifeixistes. És el programa que serà realitzat i en virtut del qual superarem la gravetat de la situació actual i assegurarem la victòria i la revolució popular.

No és un programa teòric i de llarga durada. És un programa actual que cal realitzar immediatament amb ritme accelerat. Entre nosaltres i el feixisme hi ha una cursa de velocitat. Nosaltres podem arribar a la nostra meta, aixafant pel camí el feixisme internacional. La qüestió del ritme és fonamental. Hem perdut molts mesos en la realització de coses elementals que tingueren al començament inversemblants oposicions i sabotatges. Aquest temps perdut, que sovint ha posat en perill la victòria, l'hem guanyat ja en part i hem de guanyar-lo definitivament i resoltament, costi el que costi, contra qui sigui, car assolir-ho i entrar de ple en l'etapa de noves realitzacions, és la victòria indiscutible.

Cal l'esforç de tots, la voluntat de tots, obrers, camperols, menestralia, intel·lectuals, soldats, comissaris, oficials, homes de Govern, partits polítics, organitzacions sindicals. Tots a una per a anihilar el criminal feixisme! Tots a una fosos en bloc indestroctible, en l'avantguarda de la lluita de la humanitat avançada i progressiva contra les forces negres de la reacció mundial.

La victòria pot i ha d'ésser nostra!
Antifeixistes tots, al treball i a la lluita darrera!
Visca l'Exèrcit Popular Regular!
Visca la unitat proletària i antifeixista!
Visca Catalunya!
Visca la República!

**PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT
DE CATALUNYA**
Comitè Central

Mides de l'original: 52x34 cm
Procedència: Arxiu històric PSUC

TREBALL

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNU-VOS

ORGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (Internacional Comunista)

Any III. — Núm. 589 • BARCELONA, dimecres, 8 juny 1938 • Preu: 30 cts.

TOT PER ALS COMBATENTS

EN la mesura que les masses laborioses es trobin unides als nostres combatents, serà de ferma la nostra resistència. En l'unànime sentir de tot el poble i l'exèrcit s'estigeixen les condicions de la victòria.

Un dels més eficaces mitjans d'obtenir aquesta unitat, de refermar-la, és el que ens ofereix la mobilització de noves lliures.

La mobilització dels nous soldats a l'Exèrcit Popular constitueix un mitjà excel·lent de comunicació entre la reguàrdia treballadora i les unitats combatents. Els nous soldats porten a les Unitats de l'Exèrcit de la República el sentir i els pregons anhels de llibertat de les masses populars. Els rebren dels veterans la fe i el tremp de lluitadors incansables i se sentiran envaïts de l'orgull de les hores glorioses i dels dies difícils enfront de l'enemic; sentiran l'orgull de combatre per la causa de la independència de la nostra pàtria.

A través dels nous soldats el nostre poble pot i ha de realitzar una profunda tasca d'afirmació i de consolidació de la unitat de les masses populars i dels combatents.

La crida de les noves lliures és un pas ferm pel camí de la creació d'abundants reserves. Política aquesta que produirà profunda satisfacció en el nostre poble i en el conjunt nacional de Catalunya i la República constitueix una afirmació de la seva personalitat.

Tot el poble sent enfortir la seva moral amb la mobilització de noves lliures. En créixer la força de l'Exèrcit Popular amb milers de nous soldats una onada de confiança s'estén pels camps de Catalunya i la República. Les glories de les nostres armes, de les nostres millors unitats, serveixen per assegurar la confiança del nostre poble en la victòria. I al mateix temps augmenten l'orgull del nostre poble enfront del feixisme.

La nostra personalitat com a po-

ble es redreça, s'afirma i s'endureix com més fort és el nostre Exèrcit. Com més fort és l'Exèrcit Popular, més segur se sent el nostre poble de si mateix.

Es per això que el nostre poble aplaudeix unànimement la política de creació de reserves seguida pel Govern d'Unió Nacional.

D'igual forma, el nostre Exèrcit se sentirà tant més fort com major sigui l'afiliació de la població.

Tot el que es faci per a demostrar l'afecte i l'afiliació sincera i entusiasta del nostre poble envers els nostres soldats serà sempre poc i mai no caurà en la buidor. Ells redoblaran els seus esforços a mesura que rebren de la nostra reguàrdia laboriosa simpatia i afecte.

Per això cal organitzar comiats als nous soldats de la Llibertat als seus pobles, a les barriades, als tallers i fàbriques, als camps, d'amplicar el caràcter popular, on es bolqui tota l'afiliació i la fe que el nostre poble diposita en ells.

Que els nous reclutes vagin acompanyats als Centres de Recrutament de l'escalf popular, de fervorosos i entusiastes mostres d'afiliació i afecte.

Es aquesta la millor manera de dir al soldat per què lluita. El soldat que sap què defensa i per què lluita, és soldat que la seva darrera aturada i el seu darrer cartutxo els dedicarà a l'afixament de la canalla feixista.

Cal organitzar també als Camps d'Instrucció acolliments cordials, plens de camaraderia i fraternitat, festius en honor dels nous mobilitzats, harmonitzant-se en tot moment aquesta cordialitat i afecte amb una

intensa labor d'instrucció i capacitat militar severa, profunda, ètica, ràpida.

També el nostre poble pot mostrar de manera pràctica l'afiliació envers els nostres soldats preocupant-se dels seus fills, procurant pel seu benestar, per la seva salut, per la seva educació. En aquest aspecte tota han de col·laborar intensament amb les unitats dedicades a defensar l'infant de les crueltats de la guerra ampliant al màxim els seus treballs i possibilitats.

Les masses populars són cabal inescapable d'energies i la seva ferma voluntat de vèncer creadora de forces irresistibles. L'escalf de l'afiliació del nostre poble envers el nostre gloriós Exèrcit multiplica la seva potencialitat elevan-la a altures on no arriben les armes més modernes ni la tècnica militar més perfecta.

Tot per al combatent, tot el nostre poble darrera dels nostres soldats i l'Exèrcit Popular serà garantia que la nostra existència com a poble romanàndrà incòlume i les nostres llibertats i drets sortiran vencedors davant el feixisme invasor.

El Corpus de Sang del 1640

Ahir, Barcelona, Cap i Casal de Catalunya, de la Catalunya que tan dignament lluita actualment contra els invasors de les terres catalanes i hispaniques, celebra, amb enorme entusiasme, la gesta dels catalans que, fa tres-cents anys, es rebel·laren contra el despotisme de Felip IV i del comte-duc d'Olivares, es quas, a l'igual que Franco avui, lluitaven contra la voracitat dels exèrcits estrangers i contra els quals Catalunya a huir com avui, dona als millors dels seus homes perquè la tirania no pragués carta de naturalesa al nostre país.

(VECEU INFORMACIÓ A LA DARRERA PAGINA)

1938

Intensificació dels bombardejos feixistes sobre Barcelona i Catalunya. De juliol a novembre es desenvolupa la Batalla de l'Ebre, decisiva per a la derrota republicana.

Josep Moix, del PSUC, és nomenat Ministre de la República.

Resistim al Pireneu, a Sort, a Llevant i al Centre

Els avions italo-alemanys han atacat Barcelona, Alacant, Tarragona i València

Dos vaixells anglesos i un d'holandès agredits i amb víctimes

MINISTERI DE DEFENSA NACIONAL
Exèrcit de Terra

FRONT DE L'EST. — Els feixistes atacaren tres vegades, amb gran intensitat, la nostra posició del Serret del Sant, al sector de la 43 Divisió pròpia; foren enèrgicament rebutjats. Sofriren més de 70 baixes vistes, entre elles la d'un capità.

A la zona de Sort fou també rebutjat un atac enemic a Pedres d'Aolo; els rebels sofriren grans pèrdues.

FRONT DE LLEVANT. — L'enemic, amb gran protecció d'aviació i artilleria, per dues vegades, apoderar-se de la cota 1.022, a la zona de Móra de Rubielos; fou rebutjat

amb gran duresa per l'energètica acció de les forces lleials.

FRONT DEL CENTRE. — Intents de cops de mà feixistes sobre algunes posicions pròpies dels sectors de Les Rozes i Guadalajara, foren totalment neutralitzats.

ALS ALTRES FRONTS. — Sense notícies d'interès.

AVIACIÓ

A les 1115 hores d'ahir, cinc avions alemanys bombardejaren Alacant, on causaren 45 morts i 100 ferits. Algunes de les víctimes pertanyien a les tripulacions dels mercants anglesos «Wynefred» i «Marsata».

A les 1820 hores, deu aparells llançaren més de 200 bombes, gaire-

bé totes incendiàries, que, en llur majoria, caigueren al mar, sense ocasionar ni danys ni víctimes.

Durant la darrera nit, l'aviació feixista bombardejà, per dues vegades, Barcelona; produí danys i víctimes als barris propers al mar. Els explosius toquen el vapor holandès «Barklands» i causaren la mort d'un dels seus tripulants. Resultaren, a més, set morts i set ferits.

A les 826 i 823 hores d'avui, nou trimotors «Savoia» intentaren agredir València; però foren rebutjats pel foc de les nostres bateries.

Gairebé totes les bombes que llançaren caigueren a l'argua. Les que explotaren a terra no ocasionaren ni víctimes ni danys importants.

Els Restaurants Econòmics

Ahir s'obriren al públic nous menjadors del tipus «A» i «B» i per als forans

Ahir, dia 7, s'obriren al públic els nous menjadors Econòmics següents:

Tipus «A»: Restaurant «Mar Blau», carrer Nou, 102; Restaurant «Rugby», Claris, 62; Restaurant «Cosmos», Escudellers 2.

Tipus «B»: Layret Bar, carrer Francesc Layret, 126; Bar Intern, Parlament, 1 i 3.

Menjadors per als forans: Del tipus «A»: Fonda «Espanyola», Boqueria, 18; Fonda Agustí, Igualtat, 3.

Del tipus «B»: Restaurant Anguera, Ronda Fermí Salvaterra, 12.

El feixisme és la misèria

BERLIN. El deute del Reich s'eleva oficialment, el 31 de març últim, a 19.100 milions de marcs, contra 16.053 milions el 1937.

El deute interior s'eleva a la mateixa data a 14.228 milions contra 10.994 el 1937. El Deute Exterior disminuí de 1.441.900.000 marcs a 1.232.900.000 a causa d'amortitzacions diverses i a desvalorització d'algunes monedes estrangeres — Fabra.

Parla Ràdio Llibertat

PRAGA. 7. — L'estació de ràdio clandestina que funciona a Alemanya des de fa més d'un any ha afeït al seu programa una nova mena d'informacions. Actualment dona notícies sobre els presoners alemanys a Espanya. Rebutja les alegacions segons les quals aquests presoners són mal tractats i porta la tranquil·litat a les famílies dels que es troben als camps de concentració de l'Espanya republicana — Fabra.

BERLIN ATACA PRAGA

BERLIN. 7. — La premsa alemanya d'aquest matí es mostra novament molt violenta contra Txecoslovàquia a conseqüència dels incidents dels quals donà compte l'agència oficial d'informació alemanya, prop de Bodenbach Libor.

La «Volkischer Beobachter» escriu en una màneta: «Els txecs trequen la pau de Pentecosta».

El «Lokal Anzeiger» escriu: «Els gendarmes txecs atropellen els alemanys udetes a cops de matrac».

Praga no pot ja controlar la situació que crea ella mateixa. Als ulls d'Europa una llar turbulenta, de l'existència de la qual el Govern txecoslovac és l'únic responsable, creix al centre d'Europa.

Per altra part, els periòdics continuen arrojant un gran soroll en torno de la manifestació eslovaca de Bratislava.

El «Volkischer Beobachter» escriu: «El crit de guerra de 2.000.000 d'eslovacs trobarà viu ressò en els cors de tres milions d'alemanys sudetes, ja que llurs sofriments provenen del mateix origen. Els incidents de Bodenbach Libor demostraren que la canalla txeca en armes i uniformada està encara desmadrada».

El periòdic aconsella a Praga que per pur respecte de civilitat acordi una plena autonomia administrativa a les minoria.

Els periòdics deixen documentar la contramansió de Bratislava, en la qual pronuncià un discurs Hozla. — Fabra.

El camuflatge, important arma de la resistència

A mesura que el nostre exèrcit s'enforteix, creix i augmenta els seus efectius en homes i material, es multiplica la necessitat del camuflatge.

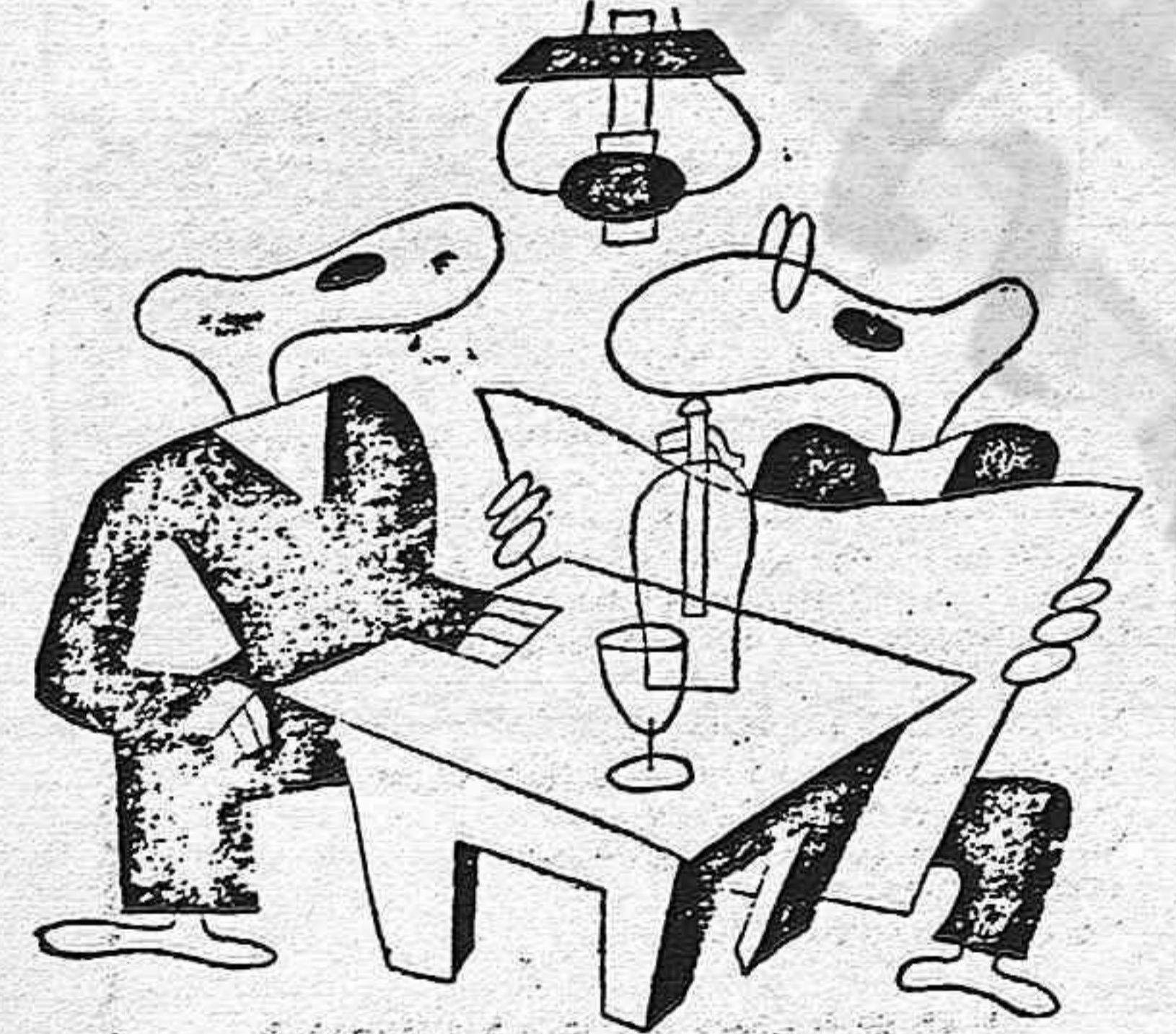
Els serveis de proveïments, de gasolina, de queviures, de municions; els transports de material; els combols de forces; els trasllats d'unitats; els dipòsits; les posicions; la intendència, etc., etc., són cada vegada més nombrosos, més nodrits i requereixen, per tant, més atenció, cada dia major cura per a ésser camuflats.

Camuflar un camió sol a una carretera no és difícil. Camuflar una caravana de tres-cents camions és ja un gran problema, encara que cadascun d'ells ho sigui magníficament. Camuflar un encreuament important de carreteres, un dipòsit de gasolina en un lloc concorregut, a mesura que els nostres transports augmenta i augmenten les nostres unitats i, per tant, llurs necessitats, és problema de primer ordre.

Perquè al mateix temps que el nostre exèrcit ha crescut i són majors les manifestacions de la seva presència, que l'enemic pot observar i observar-se-li per a llur bombardeig, ha disminuït també el nostre territori, condensant-se, per tant, els objectius militars.

I no solament en evitació de bombardeigs de l'aviació feixista o d'acions de la seva artilleria, sinó perquè l'enemic, pel major moviment observat en un sector o altre no pugui descobrir les intencions del nostre comandament, en les operacions d'ofensiva i de defensiva, el camuflatge adquireix un valor de primer pla en les preocupacions de la guerra.

Maxim zel en el camuflatge. Tots els combatents responsabilitats en el camuflatge de tot allò que constitueix indici per a l'enemic, de tot element de guerra, de tot allò que és útil per a la nostra resistència,

CREDULITAT, per Guasp
— 500.000 pessetes de multa als calcs «Petaca»
— Vol: dir que no es anuncia

Mides de l'original: 46x31 cm
Procedència: AMHC

TREBALL

ÓRGAN CENTRAL DEL P. S. U. (I. C.)
Figueres - 29 - gener - 1939

TOT EL POBLE DE CATALUNYA DE CARA AL FRONTI

TREBALL s'incorpora a la lluita. El P.S.U. es posa a primera línia en tots els ordres de combat per la defensa del poble de Catalunya. Els dirigents del nostre Partit —que sortiren de Barcelona els darrers minuts— treballen febrosament a la línia defoc i reorganitzen tota l'activitat del Partit pel salvament de la pàtria. El nostre Partit és avui el ressort més poderós d'ajut al Govern de la República i a l'Exèrcit Popular en la lluita contra els invasors.

Com a fruit d'aquets esforços, l'Exèrcit republicà conté ja l'enemic.

La resistència-consigna a la qual avui mes que mai, hem de donar tot el seu vigor i rendir els màxims sacrificis—esfa cada hora, cada segon mes ferma. mes dura. Una resistència increbantable, infranxible, a costa del que fos. ha d'esser l'eix que mogui tot el nostre poble en la lluita per la seva propia existencia

S'ha tallar en sec la febre transpirenaica i girar-la en ànsia de toruar la pau i la llibertat als carrers de Barcelona.

Unicament els camins que duen al front ens portaran a l'alliberament de la terra catalana. De la frontera al front.

Aquest es el sentit de la resistència alliberadora.

Atendre totes les necessitats de la població civil és basic per a consolidar la resistència de Catalunya contra l'invasor. Resolent els mes apremiants problemes dels nostres nens, dones i vells es vigoritza ja nostra moral de resistència.

Perquè aquesta resistència cristal·litzi en realitats immediates, urgeix una profunda recuperació dels soldats, dels fortificadors. de tots els homes útils per a la guerra. La població civil ha d'acollir amb tota l'estima els combaents fatigats perquè en pocs dies es trobin en condicions de tornar a la lluita.

Tot el poble, totes les organitzacions antifeixistes han de estrènyer llurs lli-

A més greu situació més rigorosa disciplina

El Govern de la República ha pres totes les mesures i està disposat a actuar amb la màxima energia, arribant fins allí on calgui, per tal que tothom compleixi el seu deure.

Per aquest camí el seguiran i hi col·laboraran estretament i entusiàsticament tots els catalans amants de la seva terra.

A les més difícils situacions es fa front enrobustint la disciplina. Com més greu sigui el moment, més dura ha d'esser la disciplina per a tothom. Els més greus revessos es poden vencer amb la més implacable disciplina. Disciplina portada fins a l'últim extrem. Disciplina imposada en nom del salvament del poble català.

Tots els Comissaris tenen avui en la imposició d'aquesta disciplina llur primer deure envers la pàtria envaïda. Totes les Autoritats, tots els caps, oficials i comissaris, íntegrament al seu lloc, complint com mai amb el seu deure i fent-lo complir a tothom.

Tenim la valentia comprovada dels nostres soldats. Tenim forces de refresc. que ens perseveraran de llur esgotament. Tenim material, que ja comença a prestar servei, en quantitat, proporció i qualitat que no hi somniàvem,

(Del discurs del Dr. Negrin)

gams i realitzar estretament units al Govern de la República una contundent acció contra els bulistes i altres agents de la cinquena columna que, per tots els mitjans, treballen per l'aixafament total del poble català.

Fortificar pam per pam la nostra terra amb xarxes de trinxeres cada cent metres, amb milers de nius de metralladores, pous de tirador per a salvar de la barbàrie feixista milers i milers de vides, per a assegurar després l'alliberament de la resta de Catalunya.

Vells, dones, adolescents, tots a fortificar! Fortificar és assegurar la vostra existencia, salvar la vostra llar de l'allau estrangera, és garantir que la vostra terra i el vostre poble seran sempre vostres!

FRONT L CATALUNYA. Els soldats espanyols han rebutjat amb gran heroisme forts atacs enemics a l'Est de Solsona i Manresa, causant moltes baixes a les forces al servei de la invasió.

També es combat intensament al sector de Mataró, resistint les nostres tropes la pressió dels soldats invasors i soldats facciosos al seu servei.

FRONT D'EXTREMADURA. En les ones de Fuenteserrúbia i Fuenteovejuna són repetidament rebutjats els costosíssims assalts enemics.

A més dels que consignaren el comuicat, el dia 23 fou abatut un "Fiat" tripulat per l'"As" de l'aviació facciosa, Garcia Moroto, que resultà mort. El dia 24 foren abatuts en combat aeri amb els aparells espanyols, altres dos "Fiat", essent capturats llurs tripulants, de nacionalitat italiana.

ALTRES FRONTS. Sense notícies d'interès.

Ahir, quatre vaixells de guerra enemics bombardejaren Palamós, agressió que repetiren avui en col·laboració amb tretze avions italians els quals causaren víctimes en la població civil.

Els aparells italo-alemanys han bombardejat, a més altres punts de la zona de Catalunya.

SERENITAT! CONFIANÇA!

Que tota la població civil romangui serena!

El Govern de la República té com a primordial preocupació l'atenció de totes les necessitats de les dones, vells, i infants. El Govern emprarà tots els mitjans que calguin per a resoldre els més urgents problemes de la població civil. Que tothom tingui plena confiança en el Govern. El Govern de la República és el Govern del poble i mai no deixa abandonat el seu poble.

Però cal que tota la població civil pensi que la majoria dels problemes que se li plantegen són producte de la mateixa desorientació i de l'ànsia que la població civil sent per fugir del feixisme invasor.

S'ha de donar temps per a resoldre els problemes que per la seva envergadura tampoc no es poden atendre amb pressa.

Que ningú creï nous problemes. Que tothom doni les màximes facilitats per a la solució dels problemes de la població civil,

1939

Fi de la Guerra Civil.

Reunió del Comitè Central del PSUC a París (anomenat Ple d'Anvers), que decideix continuar la lluita antifeixista en una línia de Front Popular.

Primer intent de reconstrucció de les JSUC a Catalunya. Fins el 1942, els intents de reconstrucció del PSUC es basen en els joves que no havien passat l'exili.

El PSUC és reconegut com a secció catalana de la Internacional, cas únic de reconeixement d'un partit d'una nació sense Estat.

1940

Detenció de la primera direcció del PSUC a l'interior.

Comença a emetre Ràdio Espanya Independent. S'emet des de l'URSS, sota la direcció de Dolores Ibárruri. A partir del 55 i fins el 77, des de Bucarest.

El programa català serà a les mans, successivament d'**Emili Vilaseca**, **Jordi Solé Tura** i **Marcel Plans**.

La imatge que mostra la fotografia fou habitual. La gent, carregada amb els seus sacs, formava llargues caravanes camí de l'exili cap a França.

Procedència: Josep Zamora

Camp de refugiats de la platja d'Argells, Pirineus Orientals. Per aquest camp passaren un gran nombre de catalans.

Procedència: Josep Zamora

1941

Són detinguts i afusellats **Jaume Girabau**, **Isidoro Diéguez** i **Jesús Larrañaga**, arribats clandestinament des de Mèxic per reorganitzar el PSUC i el PCE.

Nou intent de reorganitzar el PSUC a Barcelona, dirigit per **Vicenç Peñarroya** i **Antoni Pardinillas**, els quals seran detinguts, i **Lluís Fernández** («Roca»), que morirà abans de delatar els seus companys.

*Guerrillers espanyols de la 526 Brigada.
Procedència: Josep Zamora*

1942

Mor José Díaz, secretari general del PCE.

El PCE i el PSUC llencen la política d'«Unió Nacional», per aplegar tots els grups antifeixistes.

Nou intent de reorganitzar el PSUC a Barcelona, dirigit per **Manuel Paredes** («Groman»), **Agustín Echauri** («Luís») i **Piedrafita**, els quals connecten amb grups de Badalona-Sant Adrià, Sabadell i Tarragona-Reus, alguns dels quals venien funcionant des del 1940. Hi haurà més de vint detinguts.

A Cuba, el PSUC publica **PER CATALUNYA** que durarà fins els anys cinquanta.

*Molts catalans continuaren la lluita contra el feixisme a França, per tal de fer front a les tropes d'ocupació alemanyes.
Procedència: Josep Zamora*

Núm. 1 Març 1943

TREBALL

ORGANO DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA (S. C. - I. C.)

Es per a nosaltres un motiu de satisfacció que creiem serà compartit per tots el militants del P. S. U. C. aixís com per a l'enorme massa dels simpatitzants, poder veure publicat TREBALL en aquets moments transcendents en que es desenrolla al món la lluita més gegantesc que mai hagi conegut la història en defensa de l' independència dels pobles, de la seva llibertat i del seu honor, trepitjats per la bestia feixista. Fou a les nostres glòries terres de Catalunya i d'Espanya que varen sonar els primers trets de la matança que avui asola al món i varen caure els primers martirs de la lluita mundial contra els esclavitzadors d'Europa.

Va néixer TREBALL com a resultat de la fusió de quatre partits obrers de Catalunya que als primers dies de l'aixecament feixista, quan encara era fresca la sang dels primers patriotes tombats als carrers de Barcelona i devan el gran perill que ens amenaçava, comprengueren la necessitat de la unificació política de la classe treballadora. D'aquesta unificació va néixer el gloriós P. S. U. C. i el seu òrgan a la premsa, TREBALL.

TREBALL va ésser des d'el seu neixement un símbol d'unitat, i durant tota la nostra guerra d'independència fou el defensor més abnegat de l'unitat de tots els antifeixistes i de tots els pobles d'Espanya per la lluita comuna contra els invasors de la nostra Patria.

Catalunya no pot ésser lliure si Espanya cau en mans del feixisme i viceversa deia a les hores i comprenent ho aixís, milers de milions de fills de la nostra terra lluitaren a tots els fronts d'Espanya de la mateixa manera que vingeren a defensar Catalunya homes de totes les regions d'Espanya.

Com a les hores, avui TREBALL vol ésser una senyera d'unitat al servei de la llibertat i de l'independència de Catalunya, i diu a tots els catalans: pensin com pensin pertanyin a la classe social que pertangin, però que sentin al més profund de la seva anima la vergonya de veure a Catalunya trepitjada, que deuen unir-se en una Aliança Nacional Catalana per a, junt amb tots el demés pobles d'Espanya, esclafar a Franco i Falange que odien profundament a Catalunya en tot el que aquesta té de millor i que sols la volen per explotar-la, no en benefici del demés pobles d'Espanya sino de Hitler i de la seva odiosa causa. Si TREBALL surt per protegir aquesta tasca i per tornar a ésser el crit del nostre poble avassallat i a punt d'ésser llançat a la guerra per ordre d'en Franco i Falange ohein a Hitler i Mussolini, els fracassats a l'Àfrica, els derrotats al front de l'Est, en fi, els que ironitzen sota el clamor dels pobles que volen ésser lliures.

I surtia, TREBALL saluda a tots els homes que malgrat les dificultats i la renècia falangista continuen la lluita contra Franco. Saluda a tots els emprènats vicimes de l'odi falangista, a tots els catalans exiliats que es mantenen fidels a la tradició històrica del nostre poble, a tots els exiliats espanyols que lluiten per la reconquesta d'Espanya.

TREBALL saluda els braus soldats aliats, russos, angleses, americans, xinos i a tots els guerrillers dels països invadits, a tots els homes que combaten a l'enemic de la pau, de l'progress i de la civilització.

TREBALL s'inclina davant d'els caiguts lluitant per l'independència nacional.

TREBALL encoratja a tots els forjadors de l'unitat del poble català i espanyol a tots els catòlics, republicans, socialistes, comunistes i anarquistes, en fi, a tot el poble que dins la misèria i l'engany d'en Franco i Falange, s'aplega sota l'Aliança Nacional Catalana per la reconquesta de Catalunya i d'Espanya.

Mides de l'original: 215x14 cm
Procedència: Arxiu del CC del PCE

1943

Dolores Ibárruri, secretària general del PCE.

Militants del PSUC participen en la lluita antinazi a diferents fronts. A França, en el XIV cos de guerrillers espanyols de la Resistència; i al front de l'Est, en l'exèrcit soviètic.

Arriben a Catalunya Josep Serradell («Roman») i Margarida Abril, que formen la delegació del Comitè Central per reorganitzar el PSUC. Creix l'organització per radis, amb enllaços-guerrillers sota la direcció de França. S'inicia, per separat, la reconstrucció de les JSUC.

Es reprèn la publicació de TREBALL, dirigit per Joaquim Puig Pidemunt. A l'interior de la presó Model es publiquen uns números, doblement clandestins, de TREBALL.

treball

ORGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA.

MARÇ 1944. — ANY IX. — ÈPOCA II. — Número 8.

EDITORIAL

Entrem en els combats decisius

En tots els països d'Europa s'està lluitant una aferrada lluita contra els invasors i els seus agents. Des d'el sabotatge més insignificant, passant per la destrucció de maquinària i eines de tota mena, fàbriques, ponts i vehicles de transport, especialment locomotores i vies ferrades — fetes volar a la dinamita — fins a l'eliminació física dels tristes nazis i els seus agents «kol-laboradors» en cada país, són les tasques empreses i portades a terme pels valents patriotes que freturen per foragitar l'invasor i reconquerir la independència i la llibertat del seu poble.

Es evident que un dels factors que més han influït a aquest estat d'esperit i combativitat que es manifesta per tot arreu, són les glòries i contínues victòries de l'Exèrcit Roig, que guiat pel genial Cap, mariscal Stalin, va foragitant del sol soviètic als bandits hitlerians i llurs satèlits, a l'ensens que destrueix la infernal màquina de guerra hitleriana. L'acció dels Exèrcits Anglo-Americans i especialment la seva potent i heròica aviació que martelleja constantment els centres vitals i de producció d'Alemanya i els països ocupats també és un dels factors més influents.

Es cert que les operacions de les Nacions Unides obren camí i possibilitats de lluita, així com perspectives per a tots els pobles, pels acords bàsics establerts, però tampoc és menys cert, que cada país s'ha de guanyar la seva llibertat i independència. I això és el que han après i venen practicant els valents patriotes lusoislaus, grecs, francesos, etc., en la seva lluita diària, adoptant una forma de combat adequat a la situació actual. Però és que estem a la vetlla de combats decisius de molta més envergadura i per tant, variarà la forma.

Per això és necessari que nosaltres catalans i espanyols, agafem una bona experiència i aprofitem aquesta ocasió que ens brinda la situació internacional, per intensificar la lluita contra els botxins i saquejadors del nostre poble, Franco i la seva Falange. Sense esperar ni un minut més, cal incrementar la lluita de casa nostra per enderrocar a Franco i Falange i formar un Govern de Unió Nacional en el qual Catalunya hi estarà degudament representada. I per això, cal la lluita activa sense treva i en la que hi deuen participar tots els patriotes. Tots els catalans tenent un lloc en el combat.

Es pagesos deuen negar-se a lluitar les seves collites als camps de Hitler, i el posar-les a disposició del poble, altrament, deuen defensar-les amb la feix ben esmolada i al puny. Els obrers sabotejaran la producció destinada a la màquina de guerra hitleriana, malmenant eines, màquines i declarant vagues per el millorament del salari i el nivell de vida.

Els intel·lectuals posaran el seu saber al servei del poble. Els guerrillers dinamitaran ponts, trens, vies ferrades, fàbriques, tallers, dipòsits d'intendència, d'armes i municions que siguin de reforç militar per a Franco o d'ajut a Hitler, així com també procediran a l'eliminació de tots el falangistes més recalcitrants.

Aquestes són les tasques immediates dels patriotes catalans, mentre anem cap els combats decisius en els que resonarà el crit de: «A les armes, Catalans!»

Però, per això també, és necessari que l'Aliança Nacional de Catalunya sigui una realitat per tot arreu. Que no hi hagi ni un recó de la nostra terra en que no existeixi un Comitè d'Aliança capaç de posar-se a cap de les lluites presents i futures.

No oblidem que entrem en els combats decisius pel futur del nostre poble.

DOS ACTES IMPORTANTS EN TERRES DE FRANÇA

Els nostres germans que es troben exiliats en terres de França, acaben de celebrar dos actes de gran transcendència del present i futur del nostre poble. Se tracta de la reunió del Comitè Directiu de l'Aliança Nacional de Catalunya a França i en la qual s'han pres importants acords en mitjà de un ambient de màxima comprensió, cordialitat i entusiasme per la lluita sagrada contra Franco i Falange. En aquesta reunió hi participaven els partits i organitzacions de Catalunya següents: Esquerra Republicana, Partit Socialista Unificat, Partit Federal, Unió de Rabassaires, C. N. T., U. G. T., i la Unió de Forces Armades de Catalunya.

Per altra part, la Unió Nacional dels espanyols ha celebrat el seu Plé, en el que hi han assistit les representacions de tots els partits i organitzacions d'Espanya, en aquell país, així com una representació catòlica i una dels heròics i abnegats patriotes guerrillers.

Catalunya hi ha estat present amb un delegat de l'Aliança Nacional i guina intervenció ha meregut una vius i entusiastes aplaudiments.

Mides de l'original: 24x13,5 cm
Procedència: Arxiu del CC del PCE

1944

Un grup d'uns quatre mil homes armats, majoritàriament comunistes, envaeix des de França la Vall d'Aran per instal·lar-hi un govern d'unió nacional que fos reconegut per les potències aliades i forçés la seva intervenció contra Franco. Davant la mobilització de l'exèrcit franquista, es retiren.

Es constitueix l'Agrupació Guerrillera de Catalunya (també anomenada Exèrcit Guerriller de Catalunya), impulsada pel PSUC. N'és el responsable polític Miquel Núñez. A l'abril del 1945 hi haurà molts detinguts i seran condemnats a mort Bonifacio García, Antonio Hidalgo, José Tamboreno i Juan Cuadrado, indultats en l'últim moment.

Joan Comorera publica *La nació en la nova etapa històrica*.

1945

«Resolució de març», primera elaboració política del PSUC realitzada a l'interior, on es proposa: impuls a la lluita guerrillera, unitat antifeixista, confiança en la victòria dels aliats.

A França, el PSUC comença a editar LLUITA.

El PSUC participa en el govern de la Generalitat que es forma a l'exili, presidit per Josep Irla, amb consellers republicans i Joan Comorera.

treball

N.º 3 - EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL P. S. U. DE C. - Barcelona, Juny del 1945

UNITAT NACIONAL COMBATENT PER ABATRE A FRANCO I FALANGE

En l'anterior núm. de «treball» publicàvem un document al President de la Generalitat, Josep Irla, i altre a Josep Terradellas, adreçats pel Comitè Central del PSU. de C., el Secretariat de la UGT. de C. i la Direcció de la Unió de Rabassaires. En ells s'hi planteja, amb claretat, el caràcter de la situació i s'hi reflexen les aspiracions actuals més sentides pel poble de Catalunya.

A més d'una clara visió de la situació i d'un just programa, es destaca en aquests documents la necessitat d'una disposició combatent en totes les forces patriòtiques catalanes, per tal que, sota el signe de la més àmplia unitat antifeixista, fer possible la seva aplicació, condicionada a l'alliberació de Catalunya i d'Espanya de l'opressió de Franco i Falange, declarant que, a aquesta, en el moment actual, és la única qüestió prèvia a resoldre.

Es indubtable, que una aguda crisi interna corroeix el cos podrit del règim franco-falangista. La derrota militar d'Alemanya l'ha aguditzada considerablement més encara. L'odi a la lluita dels patriotes i poble d'Espanya està en marxa creixent. Aquesta onada repulsa nacional contra el règim franquista, troba cada dia més ressò fora de les nostres fronteres.

La xerrameca falangista encaminada a fer la giragars amb les NN.UU., especialment a Anglaterra i EE.UU., per tal d'encobrir el seu passat i el seu present de sotmissió al servei d'Hitler, és posada al descobert per la realitat punyent de's fets. La «democràcia cristiana», la «neutralitat benévola» per les NN.UU., la «sinceritat i pulcritud» en el compliment dels pactes internacionals, etc. que havien la trepa governamental de Franco, resulten paraules buides i són la creu de la veritable cara del règim hitleriano-falangista. Són un sacrilegi: Davant la realitat d'una Espanya on s'assassina i tortura a mansalva, i se la sotmet pel terror i la fam. Davant la complicitat i participació amb la causa d'Hitler; fent d'Espanya un camp d'operacions dels agents nazis; proveint a Alemanya d'aliments i matèria primeja; enviant la «División Azul» (no ha fet alpinisme als camps d'Europa) sinó a participar amb Hitler al saqueig i extermini dels pobles de la Unió Soviètica, i contra les NN.UU. Davant provocacions oficials i militars contra els aliats, com

l'ocupació de Tanger. I, avui, davant el refugi d'Espanya obert per Franco i Falange als interessos nazis i als criminals de guerra, des d'on intentarien reviscolar per encendre noves agresions.

Ja no solament és la nostra infatigable amiga la Unió Soviètica, així com també Mèxic i França, els que donen clares mostres de solidaritat amb la nostra causa, sinó que el reconeixement d'ella s'estén arreu de tots els països i pobles lliures i democràtics.

Es una veritat axiomàtica, però, que Franco i Falange no cauran uncamet pels efectes de la seva crisi, com també, que els pobles hispànics no s'alliberaran únicament pels efectes de l'ale de la solidaritat de l'exterior. No. Franco i Falange seran anorreats per esforç i decidit, que els patriotes i pobles d'Espanya posin en aquesta empresa. Per la suma d'accions, petites i grans i en tots els terrenys, que, des d'ara, siguem capaços de menar a cap, i que al final han de desembocar a la insurrecció nacional dels pobles hispànics.

Contra aquesta manca d'unitat combativa, treballa Franco i Falange ajudats per una sèrie d'elements, que s'avenen a propagar l'«esterilitat» de les lluites i dels esforços del poble i a propugnar les corrents de la passivitat, al·legant falsos poders estranys que resoldran per si sols la situació. A Catalunya, compleix a la perfecció aquest paper, la falsament denominada «Alianza Nacional de Fuerzas Democráticas» que acaba l'illat el traïdor Maurin.

De temps, el nostre partit ve treballant i esforçant-se per consolidar i ampliar el moviment d'unitat. Actualment, existeixen bones perspectives perquè aquesta aspiració, sentida per tot Catalunya i exigida per la situació, s'gui una prompta realitat. Es necessari guanyar el temps perdut i vèncer les dificultats que encara s'interposen, alleugerint tràmits i discussions. La necessitat de la unitat, és sentida per tots. L'hora actual, imposa deures i responsabilitats greus a tots, i en primer lloc, als dirigents que, a l'exili i aquí Catalunya, estan al front dels partits i organitzacions republicanes i obreres.

Forjem, sense demora, l'Aliança Nacional de Catalunya, que aglutini a totes les forces antifranquistes i les fregui a la lluita. La unitat nacional combatent, és l'únic camí per abatere a Franco i Falange.

França fa causa comuna amb el poble espanyol

La Comissió d'Assumptes Exteriors de França, s'ha adreçat al seu Govern per tal de que aquest emprengui una acció conjunta amb les demés NN.UU. per obligar que Franco abandoni immediatament el Poder.

En l'acord de l'esmentada Comissió, s'hi assenyala que Franco i el seu règim constitueixen un perill permanent per la causa de la democràcia i la llibertat d'Europa, puix

són un reducte d'Hitler que queda en peu en l'Europa alliberada. Es sugereix al Govern francès que en cas que les gestions amb les demés NN.UU. trobessin dificultats, aquest deu procedir al trencament de les relacions diplomàtiques i comercials amb el règim de Franco i Falange.

En la nota adreçada al Govern francès, la Comissió destaca l'actitud de Franco, de fragant hostilitat vers les NN.UU.

al negar-se a entregar al sinistre Laval, criminal de guerra reclamat pels tribunals de França, el qual es troba sota la protecció de les autoritats franquistes.

El Govern i poble francès s'han de respondre adequadament al dictador feixista del Pardo.

Per la nostra part, saludem fraternalment al poble francès i al seu Govern, en ocasió d'aquesta demostració de solidaritat amb la causa del nostre poble.

Nota de la Delegació de la U.G.T. de Catalunya

Atribuint-se funcions de l'organisme dirigent de la U.G.T. d'Espanya, un grup de provocadors autotitulants «Comité Executiu» ve maldant aquests darrers temps, per introduir la divisió a les rengles de la U.G.T. a Catalunya.

Denunciem aquests intents criminals, que estan recollits i animats pels provocadors i frquistes expulsats de les nostres files, i posem en guàrdia a la classe obrera i a tot el poble de Catalunya contra tals manobres, encaminades a fraccionar el moviment sindical i impedir així, que la U. G. T. de Catalunya pugui jugar el paper que li correspon, en el conjunt de les forces antifeixistes, en la lluita contra Franco i Falange i per la reconquesta de la República.

La Delegació de la U. G. T. de Catalunya, identificada totalment amb la política seguida pel Secretariat, fa seva la proposició de programa de Govern i de lluita adreçada al Sr. Irla per la Unió de Rabassaires, el Comitè Central del PSU. de Catalunya i el Secretariat de la UGT de Catalunya.

Aquest programa, (fet públic en l'anterior núm. de «Treball») expressa els sentiments i la voluntat del poble de Catalunya, i és la carta, sobre quins objectius i orientació, la UGT. de Catalunya participa en el moviment d'unitat catalana per a mobilitzar a la classe obrera i a tots els patriotes en la lluita contra Franco i Falange.

Propugnem, per anar olir sobre la hasse del desenvolupament de les accions combatives i les lluites per les reivindicacions parcials de la classe obrera, la més sòlida unitat UGT-CNT per a forjar un sol moviment sindical unificat.

La Delegació de la UGT. de Catalunya, no reconeix cap autoritat al fals «Comité Executiu» i es deu integralment a la disciplina del Secretariat presidit pel nostre estimat company Josep Moix, el qual manté relacions fraternals i orgàniques amb l'únic i veritable Comitè Executiu compost, entre altres per Rodriguez Vega, Gonzalez Peña, Anguiano i Amaro del Rosal.

Visca la UGT de Catalunya! Forjem els sindicats unificats UGT-CNT! Visca l'Aliança Nacional de Catalunya! Visca Catalunya i la unitat del poble hispànic!

Delegació de la UGT. de Catalunya.

Mides de l'original: 28x20 cm
Procedència: CEHI

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS

treball

ORGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA
N.º 22 (Nova època) - Segona quinzena de novembre del 1946

«Nosotros prole-
tarinos de-
jar por la calle,
como a españoles
que están en paz
con España, a
Cipriano Meru y
Joaquín Maurín...»
(Del libro falangista
"Arriba")

A canvi de que,
aquests dos líders
es poden passejar?

Lluitem sense treva contra el compromís!

Com més s'aguditzava la crítica situació del règim franquista a con-
sequència de la repulsa i l'acció desfermada pel poble i també per
l'ambient d'assistència internacional a que està abocat el règim, més
activats despleguen els agents del compromís, disfressats amb eti-
quetes diverses i en les que no hi manquen republicans, obreristes,
antifranquistes, etc., emprant els més variats i inversemblants argu-
ments. Son els mateixos que sempre han dit que el «problema es-
panyol» depèn del que puguin decidir les cancelleries. Aquests, avui
també diuen que si la O. N. U. no treu a n'en Franco, tenim Franco
per anys; son els que diuen que «el nostre poble està cansat» i
que «no vol que es vessi més sang»; son els que propugnen i pre-
paren una «fórmula», una «solució digna» per sortir d'aquesta
crítica situació, i que no hi ha res a fer si no es amb una cosa mo-
derada. Son aquests mateixos els que prediquen la passivitat per aizi-
tenir el terreny més planer, per a consumir els plans criminals de la
reacció nacional i internacional, en contra dels interessos vitals del
poble: fer dels pobles hispànics una segona edició de Grècia. Son els
que treballen i prediquen l'equidistància del Govern de la República
per a donar pas a un «governio puente» que tindria com a missió
fonamental assegurar un franquisme sense Franco; son els que estan
empenyats en ofegar els clams de justícia i les ansies de llibertat del
nostre poble; son els que voldrien evitar, per tots els mitjans, de que
Catalunya com els demés pobles hispànics, marxin pel camí d'una
autèntica democràcia. Son els que temen més al poble, que al propi
Franco. Son, fixeu-vos hi bé, els enemics de la unitat i «anticomun-
nistes» per excel·lència.

Per les múltiples i variades formes en que treballen, els agents del
compromís, hem d'estar amatents i combatre'ls sense treva ni repòs,
mitjançant el seu desenmascarament; refermant la unitat obrera i
antifranquista i incrementant les lluites en tots els ordres i en tots
els terrenys: vagues, manifestacions, accions violentes contra els
cataus falangistes i llurs «jerarcas», assaltant els dipòsits d'«Abas-
tos» i sabotejant totes les disposicions del règim de terror.

Contra el compromís i la capitulació, cada lloc de treball, cada
llar, cada barriada i cada poble, han d'ésser fermes baluards de lluita
contra Franco i la Falange alhora que fogars de carinyo i ajut als
Governos legals de Catalunya i de la República que presideixen els
senyors Irla i Giral, manifestant-los-hi la nostra adhesió.

EXERCIT GUERRILLER DE CATALUNYA
Comunicat del 27 d'octubre del 1946. En el matí d'avui, un destaca-
ment format per oficials de la Segona Brigada de Guerrillers, penetra a
l'interior de l'edifici on es troba instal·lada la «Delegación Provincial de
Abastos» (Plaça Palau-Barcelona) i col·loca una bomba de regular poten-
cia al segon pis. La explosió es produí moments després d'haver-se re-
tirat el públic, exactament a la 1:40 de la tarda, ocasionant grans desper-
fectes. Aquesta operació ha estat realitzada amb la serenitat i audàcia
característica dels guerrillers, burlant la vigilància dels nombrosos
agents situats de manera permanent dins el local. Els oficials que en-
quadren el destacament, retornarà a llur base, comunicant al Co-
mandament Superior el compliment de la missió que s'els
havia encomanat.

**PATRIOTES!
ANTIFRANQUISTES!**

La situació dels germans em-
presonats cada dia esdevé més
crítica. L'hivern està al damunt
i els empresonats, com ningú,
necessiten combatre'ls.

Cal doncs enviar-los-hi ali-
ments ben nutritius i roba per
abrigar-se.

Organitzem, desenvolupem
intensament la Campanya d'ajut
a l'empresonat!

Mides de l'original: 22x15,5 cm
Procedència: CEHI

1946

«Primavera del 46», que se-
gueix el triomf dels aliats: va-
gues a Manresa, amb reper-
cussions al Vallès, al Mares-
me i al Barcelonès; activitat
de la guerrilla; formes noves
de protesta ciutadana.

L'ONU recomana la retirada
d'ambaixadors a Madrid.

A França, el PSUC publica
QUADERNS DE COMUNISME.

El PCE s'incorpora a l'Alian-
ça Nacional de Forces De-
mocràtiques, formada per
cenetistes, socialistes i repu-
blicans. Carrillo s'incorpora
al govern de la República a
l'exili, presidit per Giral.

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS

treball

Número Extraordinari - Segona quinzena de Octubre del 1947

EL CAMÍ DE LA VICTORIA

per Joan COMORERA

(Discurs pronunciat en l'acte celebrat a PERPINYA el 27 de juliol
del 1947 en ocasió de l'ONZE ANIVERSARI del P. S. U. de C.)

Companys, companys, amics:

El 18 de juliol del 1936, uns gene-
rals perjurs s'aixecaren en ar-
mes contra la República a la
qual juraren servir fidelment, contra el
règim democràtic que el poble lliurement
es donà.

El 19 de juliol del 1936, els militars
traïdors sortiren de les casernes, amb
totes les armes, honorats d'alcohol i
de sang. Grups de falangistes, armats i
militaritzats, estratègicament col·locats,
protegiren i reforçaren llur marxa con-
tra els centres vitals de Catalunya. Hit-
ler i Mussolini i la reacció internacional
havien declarat la guerra a la democrà-
cia hispànica, a una Espanya independent
i sobirana. Les forces franquistes, merce-
nàries de Hitler i Mussolini, de la reacció
internacional, executaren l'ordre rebu-
t. La nostra gran tragèdia començà!

En aquella hora tràgica, els partits i
organitzacions no es preguntaren que
farien, els comunistes, que farien els co-
munistes després de la victòria popular.
El President Companys no es deixà es-
pavordir pels vacil·lants, per aquells que
sempre tenen un interrogant davant
dels ulls i mai no el resolen. Tampoc a
ningú no se li va ocórrer de demanar
«ajut» al «ajut» del Servei d'Inteligèn-
cia Britànic.

L'enemic havia sortit al carrer, resol-
t a prendre-ho tot a sang i a foc. No ens
preguntàrem res, perquè tot estava dit
i comprès. I tots a uns, la classe obrera,
la massa popular, les forces de la Gene-
ralitat, ens hi abraonàrem i l'esclafàrem.
Per primera vegada en la història dels
«pronunciamientos», un exercit suble-
vat fou vençut en sagnants batalles de
carrer per un poble pobre en armes i
ric d'esperit, combatent. Per primera
vegada, el cap traïdor de les forces mili-
tars traïdores, Goded, presoner del poble,
assabentava els seus complices, als po-
bles hispànics, el mon enter, per ràdio,
la seva ignominiosa derrota.

Junts vàrem viure una jornada de glò-
ria i de victòria!

Jornada del Front Popular!

**La caça de l'home més espantosa
de la nostra història**

Trenta dos mesos després, les forces
franquistes, les force reaccionàries de

Hitler, Mussolini i la reacció interna-
cional varen aconseguir la victòria mili-
tar momentània. Espanya perdé la inde-
pendència i, Catalunya, les seves lli-
bertats.

S'havia format el front anticomunista
dirigit per la diplomàcia britànica i el
Front Popular fou dinamitat. I allo que
havia d'ésser «capitulació horrosa»
esdevingué rendició incondicional. I allo
que havia d'ésser una «paç sense represà-
lies» esdevingué la més espantosa
caca de l'home que mai hagi conegut
la nostra història. Més de mig milio-
d'homes, de patriotes, de demòcrates,
pagà amb la seva vida el preu de la ca-
pitulació, de l'anticomunisme. Més d'un
milio d'homes, de patriotes, de demò-
crates, ha pagat amb la preso, la tortura,
l'exili i la mutilació, el preu de la capi-
tulació, de l'anticomunisme. I és així,
com, companys, la capitulació ens cos-
tà més sang i més dolor que tota la
guerra i infinitament, més que la gue-
rra menada fins a la seva conclusió vic-
toriosa.

Heu aci, companys, en síntesi, l'expe-
riència de la nostra guerra. La lliço his-

torica que s'entreu no la podem pas
oblidar en la situació present. Car les
conseqüències de la capitulació serien
avui dramàtiques: com les que tingué
la capitulació abstr. Només alguns ele-
ments representatius han canviat: a Hit-
ler i a Mussolini els han succeït Truman
i Bevin. Un neo-feixisme maldà per om-
plir el buit deixat pel nazi-feixisme es-
clafit. La força, pam, que mou els fils
darrera del teló és la mateixa: el capi-
talisme monopolista.

**France no ha pogut, però, esta-
bilitzar-se**

Molt, però, han oblidat aquesta lliço
històrica i això la que el 19 de juliol
d'enguany, l'onze de la nostra victòria,
el vuit de la nostra derrota, tingui, a
l'exili, una característica especial.

Podem copsar, a l'exili, una certa des-
moralització. Alguns exiliats han perdut
la perspectiva. Alguns exiliats, davant
les complexitats de la situació inter-
nacional que accentuen les contradiccions
internes del problema espanyol, senten
trontollar llur confiança, obren les por-
tes a la defallença.

Els fets justifiquen aquest clima, que
només els enemics declarats i els capi-
tuladors poden tenir interès a conservar?

Veritablement, Franco i la reacció in-
ternacional son tan forts com semblen?
Franco no ha pogut estabilitzar el seu
règim. Franco no ha pogut consolidar
el bloc de forces amb el qual es prepa-
rà i feu la guerra, amb el qual esclavi-
tà el país en els anys d'enfonsament
nazi-feixista. Per això Franco no
s'ha pogut desprendre de l'aparell repres-
siu. Per això Franco no s'ha alliberat
dels mètodes terroristes. Per això Fran-
co es veu forçat a augmentar continua-
ment l'aparell repressiu. Per això Fran-
co, vuit anys després de la victòria mili-
tar, s'ha vist obligat a promulgar una
nova i monstruosa llei repressiva del
banditisme i del terrorisme. Tots els
recursos del país, tots els elements vitals
del país son concentrats per a la defen-
sa del règim. La vida econòmica d'Es-
panya gira entorn del règim i és absor-
bida per ell i destruïda.

El pressupost republicà del 1936 ha
estat triplicat. El pressupost franquista
d'enguany ascendeix a 14.223 milions de
pesetes. L'augment en «d'un pressu-
post» no és un signe negatiu. Si l'aug-
ment és motivat per l'ascensio constant
de les despeses repressives i parasità-
ries i un descens efectiu de les despeses
útils, productives, és negatiu i, arribat
a un cert límit, catastròfic. Aques és el
cas del pressupost franquista. El 67
per 100 del pressupost franquista és ab-
sorbit per l'aparell repressiu, Exèrcit,
Policia, Guardia civil, Justicia, Falange,
etc.: 9.354 milions de pesetes sobre un
total de 14.223 milions. El pressupost
del Marroc, per exemple, inverteix 670
milions en Exèrcit i Governació, i dos
milions sis centes mil pesetes en Edu-
cació i Obres públiques. Només la Fa-
lange, absorbeix 425 milions de pesetes,
una mica menys que el pressupost
total d'Instrucció pública (563 milions),
més que Treball (309 milions) i moltis-
sim més que Agricultura (111 milions).
En el ben entès que Instrucció Pública,
Treball i Agricultura son les menjadores
predilectes de la «turma» falangista!
Aques pressupost parasitari és la ruina
de l'economia espanyola. El déficit és
permanent — molt major encara, car
existeixen uns pressupostos extraordi-

Mides de l'original: 25,5x18 cm
Procedència: CEHI

1947

Són detinguts més de cent
militants del PSUC, fet que
serà conegut com «caiguda
dels vuitanta».

Gregori López Raimundo,
responsable de la delegació
del Comitè Central del PSUC
a l'interior.

Es reprèn la publicació regu-
lar de TREBALL, dirigit per
«Hidalgo».

La gran fam al sud d'Espanya
provoca la immigració de mi-
llers de treballadors cap al
cinturó industrial de Barce-
lona.

Nou intent de reorganització
del PSUC a Catalunya. Des-
prés d'un període d'interini-
tat, sostingut per Josep Sa-
las, «Hidalgo» i altres mili-
tants, arriba a Barcelona
Gregori López Raimundo.

1948

Es dissol el govern de la Generalitat.

Josep Reventós, director de TREBALL.

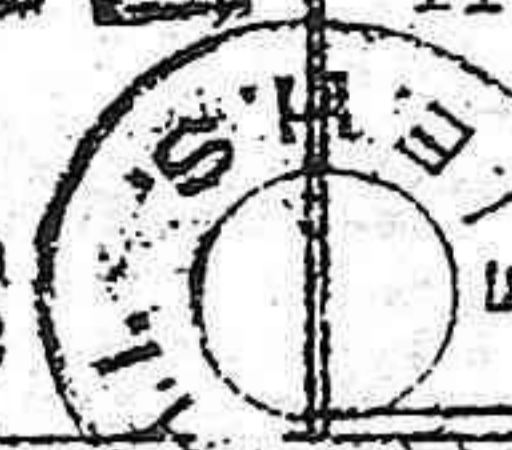
El PCE i el PSUC proposen dissoldre les guerrilles —cada cop més aïllades— i iniciar una lluita de masses partint de les escasses possibilitats legals dels sindicats verticals oficials.

Aquesta nova línia originarà noves formes de resistència econòmica, i tindrà un paper decisiu en el desenvolupament dels moviments de masses antifranquistes.

TREBALL

"Avui més que mai, quan aquest odiós règim es descomposa, es fa imprescindible la lluita decidida i generalitzada contra el franquisme".

Editat per la Delegació del C.C. del Partit Socialista Unificat de Catalunya
Nº 68 - Donatiu 50 cts. - I Setembre 1948

(De la CRIDA DE L'AGRUPACIÓ GUERRILLERA DE LLEVANT I ARAGÓ)

VOLUNTAD Y MANDATO DEL PUEBLO

DESDE el Levante guerrillero y republicano, salta por

por Dolores I BARRURI

mo, de que dentro

encima de las fronteras, la voz de la resistencia popular, que llama a los españoles antifranquistas a la concordia y a la unidad para la lucha por el derrocamiento de la tiranía fascista del general Franco.

Para los flacos de espíritu y para aquellos otros que viven más preocupados de encontrar la forma de servir y apoyar a las castas reaccionarias culpables de la ruina y de la miseria de nuestro país que de ayudar al pueblo en su lucha heroica, el llamamiento de los guerrilleros a la constitución del Consejo Central de la Resistencia es lección y es advertencia.

Lección de firmeza, de coraje, de confianza en la voluntad democrática y republicana del pueblo; de fe en el futuro libre de España. Y advertencia serena y legal, dato irrecusable para un mañana próximo.

Lección de firmeza, de coraje, de confianza en la voluntad democrática y republicana del pueblo; de fe en el futuro libre de España. Y advertencia serena y legal, dato irrecusable para un mañana próximo.

de la España cercada de cárceles y de horcas y acorralada por asesinos y verdugos, late con creciente vigor una nueva España que se templó en los combates por la República, la España que se endureció en la lucha clandestina y con la que tendrán que contar cuando se trate de dar al problema español la solución exigida por el pueblo: la solución democrática y republicana.

Los que creyeron que a fuerza de levantar obstáculos en el camino de la recuperación de la República, iban a lograr que el pueblo español desespe-

ranzado y cansado, se resignase a vivir de rodillas, sufrirán una decepción ante la decisión de los guerrilleros.

Pero los que en su voluntad y en su conciencia permanecen fieles al mandato republicano del pueblo, expresado con reiteración, se sentirán fortalecidos en sus convicciones y animados de nuevos entusiasmos para proseguir (Segueix p.2)

El Secretariat del P.S.U.de C. — — — S'ADHEREIX A LA CRIDA GUERRILLERA

El Secretariat del nostre Partit ha fet públic el següent comunicat:

"El Secretariat del P.S.U. de C. ha examinat amb viva simpatia la crida que l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó ha adreçat a totes les forces de la resistència i al poble espanyol.

El Secretariat, al mateix temps que s'adhereix a aquesta patriòtica iniciativa de crear el Consell Central de la Resistència, adreça la seva fraternal salutació als valents guerrillers dels pobles hispànics, especialment als de Llevant i Aragó, els quals amb llur heroisme posen tan alta la bandera antifranquista en la lluita per la reconquesta de les llibertats democràtiques.

A la vegada, el Secretariat recomana a totes les organitzacions i militants del Partit que es mobilitzin per a recollir les màximes assistències i adhesions republicanes i antifranquistes a la noble crida de l'Agrupació Guerrillera de Llevant i Aragó.

(Segueix pàg. 2)

treball

EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

BARCELONA — 15 de Desembre del 1949
Nº 100 Preu: 0'50 ptes.

SALUTACIÓ

En aparèixer el cent número de TREBALL recordem a la nostra gran camarada i dirigent "PASIONARIA", al B. P. i al Secretariat del Partit, els quals, amb llurs orientacions i ajut constant, han fet possible que TREBALL pogués mantenir-se, malgrat les persecucions policiaques a la punta del combat contra el franquisme i per la victòria de la República democràtica i les llibertats nacionals de Catalunya.

1949

Puig Pidemunt, Numen Mestre, Àngel Carrasco i Pere Valverde són afusellats.

J. Comorera, en desacord amb el canvi tàctic, és expulsat del PSUC. La direcció del PSUC a l'exili queda a les mans de Josep Moix, Rafael Vidiella i Pere Ardiaca. La direcció a l'interior pren preponderància.

En aparèixer el cent número de «TREBALL» retem homenatge a **JOAQUIM PUIG PIDEMUNT** responsable, durant llarg temps, del nostre periòdic, vilment assassinat pels bandits falangistes.

Recordem, en aquesta data, el company que, durant una llarga època, fou el responsable, l'animador de «TREBALL» JOAQUIM PUIG PIDEMUNT, assassinat pels falangistes, el 17 de febrer darrer, junt amb els herois nacionals CARRERO, VALVERDE I MESURES.

Modest, abnegat, entusiasta, capaç, PUIG, fou un exemple al·licorador de militant comunista. Sota la seva direcció, la propaganda del Partit, «TREBALL» adquiriren gran impuls i assoliren grans èxits.

Un dia, poc abans d'èsser assassinat, el sinistre Arnao, director de la "Model", insultà el nostre heroic company per haver estat responsable de TRE-

RALL. PUIG va dir-li: "Totes les meves energies consistiren en voler fer un gran periòdic que orientés els obrers i pagesos per a recobrar Catalunya i la República".

Deure nostre és prosseguir la tasca que PUIG-PIDEMUNT havia dut a terme amb tant d'encert.

La llavor sembrada per herois com PUIG-PIDEMUNT, fidel fins a la mort al Partit i a la classe obrera, fructificarà en esplendoroses victòries que portaran, la classe obrera i el nostre poble pel camí feliç de la República, de la Democràcia, del Socialisme!

HONOR I GLORIA A JOAQUIM PUIG - PIDEMUNT!

UNA VICTÒRIA QUE CAL CONSOLIDAR I EIXAMPLAR

El Partit celebra, avui, una gran victòria assolida contra el franquisme: l'aparició -sense comptar les edicions extraordinàries-, del cent número del nostre òrgan central.

Es, també, una victòria per als treballadors, demòcrates i antifranquistes de Catalunya, els quals han envoltat «TREBALL» -l'òrgan dels comunistes-, de llur simpatia i ajut.

En des'acar aquest esdeveniment de gran importància política, volem saludar l'esforç magnífic dels nostres valents difusors. Burlant la policia franquista, els nostres militants, simpatitzants i amics, han sabut trobar els mitjans per tal que «TREBALL» -la veu dels comunistes-, arribés a les masses treballadores i populars.

La lluita, però, ens exigeix nous esforços. Exigeix que la política del Partit penetri, més profundament, en la consciència de la classe obrera i de les masses, i que, aquesta consciència, es transformi en acció, en una força material, unida, incontenible, capaç d'enderrocar el règim dels grans terratinents i capitalistes que esclavitzen el nostre poble i recobrar la República democràtica.

Difondre «TREBALL», fer-lo arribar a tots els treballadors i antifranquistes. Ajudar «TREBALL» i assegurar la seva aparició regular i massiva, són tasques fonamentals que hem d'intensificar en ocasió de celebrar l'aparició del centèsim número, la qual cosa -insistim- constitueix una gran victòria que cal consolidar i eixampiar.

L'aportació de «TREBALL» a la lluita del nostre poble

Apareix, avui, enmig de la sagnant repressió fàctica, la persecució de la policia per a fer callar la veu de la revista el nº 100 de «TREBALL». Malgrat la ràbia (Passa a la pàg. 3)

Mides de l'original: 21x15,5 cm
Procedència: Arxiu del CC del PCE

1950

L'ONU anul·la la seva recomanació de retirar els ambaixadors a Madrid.

Són detinguts a França cent cinquanta membres del PSUC i del PCE; alguns locals són clausurats i hi ha censura de premsa.

Ràdio Belgrad, Ràdio Praga i Ràdio Moscou emeten en català.

Joan Brossa i Antoni Tàpies fan el llibre *U no és ningú*, que serà editat el 1979, dedicat «als lluitadors del PSUC, amb l'horitzó dels quals hem identificat sempre les nostres aspiracions de guerrillers culturals».

L'EMPRÈSTIT DELS E. E. U. U.
AL FRANQUISME
**DOLARS IANQUIS
A CANVI
del territori espanyol**

EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

BARCELONA - 1 d'Octubre del 1950
Nº 119 Preu: 9'50 ptes.

I de les vides dels fills dels pobles hispànics

El «demòcrata» Truman ha autoritzat la concessió d'un emprèstit de 625 milions de dòlars al feixista Franco, la qual cosa significa que l'Espanya franquista està ja inclosa en el «pla Marshall», pla d'opressió i de guerra.

A què, obeeix l'emprèstit nordamericà a Franco? Quina finalitat persegueix?

Certa gent pot pensar que es tracta d'una «operació normal» entre dos països i, fins i tot, pot creure que és «generosa» Amèrica vol remeiar, en part, i amb uns quants milions de dòlars, les greus dificultats econòmiques que pateix Espanya. No hi ha res de tot això.

L'emprèstit concedit a Franco no servirà per a mitigar els sofriments de les masses obreres i populars, ni per aixecar noves vivendes per a la població treballadora, ni per a dotar les fàbriques i tallers de maquinària moderna, ni per a facilitar tractadors, adobs, llavors, etc. a la pagesia, si no que servirà per a que el franquisme, sota el control i direcció dels imperialistes, acceleri, encara més els treballs encaminats a posar, el territori espanyol, en les millors condicions per a la guerra antisoviètica i antidemocràtica que prenen els bel·licistes ianquis.

ELS DOLARS AMERICANS SERAN LLURATS A FRANCO A CANVI D'ESpanyA I DE LES VIDES DELS FILLS DE TOTS ELS POBLES HISPÀNICS.

El senador Mac Carran, autor de la proposta d'ajut al franquisme, en un article distribuït per l'agència «International News Service», ho ha dit ben clarament, en manifestar que:

«Els diners han d'ésser donats a Espanya a canvi de les bases i material estratègic. Tots els països enemics i comunisme han d'ésser reconeguts com aliats nostres, i cap, és innegable, amb més títols de glòria que Espanya franquista.»

Per la seva part, el setmanari ianqui «World-Report», senyalava que l'emprèstit ha d'ésser destinat, «al millorament de ports i de les instal·lacions aèries».

Es, doncs, el territori espanyol, immens portavions situat a la porta d'Europa, són els nostres ports, les nostres costes, les nostres magnífiques badies i refugis naturals per a l'Esquadra ianqui i els submarins atòmics, és la sang de la joventut dels pobles d'Espanya, és el wolfram de Galícia, el mercuri d'Almadén, l'urani de la Serra d'Albarran, materials estratègics i bàsics per a diverses rames de la indústria de guerra, és l'oli, l'arròs, són els fruits, allò que més interessa a les aus de rapinya, als viatjants de la mort imperialistes que es passen per Espanya com si fossin a casa seva.

A la llum d'aquests fets, de les declaracions més amunt esmentades, demostració indiscutible dels veritables propòsits de l'imperialisme ianqui, apareix amb tota claredat, el caràcter criminal, divisionista, de la política realitzada pels social-traïdors Prieto, Trifon Gómez i per certs dirigents republicans i nacionalistes, els quals, amb les formes més diverses i els procediments més cínics, no han parat d'alimentar, en el curs d'aquests últims anys, falses il·lusions entre les masses antifranquistes en dir que els imperialistes ianquis ens ajudarien a treure Franco i a restablir la democràcia a Espanya.

El marcat interès que senten els incendiària de guerra pel territori espanyol, pels soldats espanyols no és difícil de comprendre si tenim en compte els aspectes essencials que caracteritzen, avui, la situació política arreu del món, la lluita incessant entre les forces de la pau i els provocadors de guerra.

Els imperialistes anglo-saxons preparen, amb gran pressa, la guerra contra la Unió Soviètica, les democràcies populars i pel domini del món. El sinistre Truman vol arribar allà on Hitler va fracassar.

La criminal agressió contra el poble coreà, les odioses provocacions contra el poble xinès amb la intervenció ianqui a Formosa i els bombardeigs a Mandxúria, la covarda agressió contra un avió soviètic (Passa a la pàg. 2)

1934 - 6 D'OCTUBRE - 1950

Setze anys es compliran aquests dies de la gloriosa insurrecció armada d'Octubre, que va tenir els seus centres principals, en les valentes conquestes mineres d'Astúries i Catalunya.

En aquelles jornades combatents, la política d'unitat obrera preconitzada pel Partit Comunista, trobà ampli ressò, principalment, entre els heroics miners asturians i va obtenir un gran triomf. L'èpica lluita dels treballadors d'Astúries fou possible gràcies a l'unitat.

La lliçó d'unitat proletària que ens ofereix el 6 d'Octubre en terres asturians - a Catalunya la unitat obrera fou traïda i sabotjada pels liars faixistes, nacionalistes, pel propi Comorera aleshores dirigent de la Unió Socialista de Catalunya -, resta, avui, al motor de la política unitària dels comunistes.

Es per això que, el 6 d'Octubre d'enguany, ha d'ésser marcat per un redoblament dels nostres esforços per tal d'assolir la unitat de la classe obrera, com a factor decisiu de la lluita contra el franquisme per la Pau i la Democràcia.

Mides de l'original: 21x14 cm
Procedència: Arxiu del CC del PCE

1951

Vaga dels tramvies. Boicot dels usuaris del principal transport públic d'aquell moment, que es transformarà, el 12 de març, en una vaga general a Barcelona, amb repercussions a d'altres ciutats.

Mesos més tard, Gregori López Raimundo encapçala la llista dels 33 detinguts, acusats d'afavorir el moviment vaguístic. Després d'una campanya internacional i de recollida de signatures, seran condemnats a quatre i tres anys de presó.

ALS NOU ANYS DE LA MORT DE
JOSE DIAZ

En recordar amb profunda emoció el noi anversari de la mort del nostre inoblidable camarada JOSE DIAZ, Secretari General del Partit Comunista d'Espanya - va morir el dia 23 de març del 1952 -, els militants del P. S. U. de C., reafirmem la voluntat de treballar incansablement per enfortir i consolidar el Partit entre les masses obreres i populars de Catalunya, d'esforçar-nos per unir i menar a l'acció i a la lluita a tot el poble català, estretament unit a tots els altres pobles hispànics, per enderrocar el règim franco-falangista, contribuir a salvar la pau i recobrar la República democràtica, sota la direcció de la nostra gran «PASIONARIA», la primera entre els comunistes d'armes de JOSE DIAZ, la fidel continuadora de la seva obra al front del gloriós Partit Comunista, dirigent dels comunistes de tot Espanya.

EDITAT PER LA DELEGACIÓ DEL C. C. DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

BARCELONA - 15 de Març del 1951
Nº 129 Preu: 0'50 ptes.

**LA GRAN ACCIÓ DE MASSES
DEL POBLE DE BARCELONA
UNA GRAN VICTÒRIA
I UNA GRAN LLIÇÓ**

Barcelona ha estat l'escenari d'una gran acció de masses, la més important registrada en tots aquests anys de poder franquista.

Durant cinc dies, els obrers, els empleats, els estudiants, els comerciants, homes i dones, joves i vells, totes les capes de la població, han portat al carrer, i mantingut amb una unanimitat impressionant, llur protesta contra la política de fam i de misèria del malfet règim franquista.

El boicot als tramvies, per assolir que es rebalcessin els preus dels bitllets, ha estat la forma i el motiu aparent d'aquesta protesta. Diem aparent perquè, en realitat, allò que ha impulsat l'acció de les masses, allò que va fer-les suportar amb alegria visible, el sacrifici de caminar llargues distàncies durant tants dies, allò que va dur-les a concentrar-se a les Rambles, places de Catalunya i Universitat, Rondes, amb l'afany de manifestar-se sense por d'ésser brutalitzades per les forces repressives, allò que va donar-les valor i sudàcia per enfrontar-se, en diverses ocasions, amb la Policia Armada, fou l'afany unànim, el desig profundament sentit de manifestar, públicament, al carrer, llur descontentament i protesta contra la carestia de la vida i contra els causants de la misèria i la ruïna d'Espanya.

Un clam general omplena tots els recons de la ciutat, com omplena tots els pobles de Catalunya, d'arreu d'Espanya: «Així no es pot continuar! Sols...» (Passa a la pàg. 2)

**ELS DOLARS AMERICANS SON INSTRUMENTS
D'ESCLAVATGE I DE GUERRA**

La cínica propaganda franquista vol fer creure al poble, que els dòlars lliurats pels imperialistes ianquis a Franco serviran per a treure Espanya del caos econòmic en què es troba.

Això és mentida! I els malvats franquistes ho saben.

Amb aquestes falòrnies, els franquistes tracten de justificar llur criminal política de lliurament d'Espanya i dels espanyols als incendiària de guerra i la utilització dels milers de milions de pessetes per a tparar la guerra.

«Els 62 milions de dòlars són un gest generós dels americans!», propaguen els franquistes. «Generosos» i grans financers i capitalistes ianquis? Com si no els coneguessim!

Les saginants i ignominioses «gestes» ianquis a Cavite, Santlago de Cuba i Filipines, el robatori de la telefònica i d'altres riqueses espanyoles, són entre moltes d'altres, les proves que el poble espanyol asceix de la tant esbombada «generositat» ianqui.

Ja no en tinguéssim prou amb aquests exemples -alguns d'ells costaren la vida a centenars de fills d'Espanya-, ací tenim els resultats de l'aplicació del «Pla Marshall» en els països de l'Europa occidental. Els països «marshallitzats» han rebut, tots plegats, i fins ara, més de quatre mil milions de dòlars, però en vist obligats a marxar a remolc dels bel·licistes ianquis i a gastar més de SIS MIL MILIONS de dòlars -xifra superior a l'«ajut» rebut-, en despeses militars. I tot just comencen! (Passa a la pàg. 5)

Mides de l'original: 21x14 cm
Procedència: Arxiu del CC del PCE

**PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS UNIUVOS**

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

BARCELONA JULIOL DEL 1952
Nº 139 Preu: 1 pta.

TREBALL publicarà aquest mes de juliol una altra edició amb els tres importants articles de la camarada Dolores Ibarruri, Secretari General del Partit Comunista d'Espanya, sobre qüestions vitals del Front Nacional Antifranquista amb el títol: "Esclarint posicions".

**HEROICA ACTITUD DEL CAMARADA LOPEZ RAIMUNDO,
DIRIGENT DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA
D'AVANT DEL TRIBUNAL MILITAR FRANQUISTA**

(Declaració del Secretariat del Partit Socialista Unificat de Catalunya)

Després d'un any de detenció i de salvatges tortures, d'haver ajornat el procés vèries vegades amb l'intent d'adormir la campanya nacional i internacional de solidaritat, el camarada Gregori Lopez Raimundo, membre del Secretariat del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i els altres camarades, els dirigents de la grandiosa vega general de Barcelona de març del 1951, han comparegut davant del Tribunal Militar amb el front ben alt, orgullosos d'ostentar-hi la representació del poble espanyol en lluita per la pau, la democràcia i la independència nacional. En muntar aquest procés, els botxins franquistes i llurs amos, els imperialistes americans, volien venjar-se ràpidament en la persona del camarada Lopez Raimundo i els altres 26 companys del cop formidable que aquella grandiosa vega general i les grans lluites d'Euscadi, Navarra i Madrid van representar contra llur política de guerra i contra el règim franquista de terror i de gana. Però els plans criminals d'assassinar els nostres camarades no han pogut desenrotllar-se com el franquisme havia volgut perquè la vigilància, la unitat i la lluita de la classe obrera espanyola, del poble català i tots els

pobles hispànics, i la gran campanya internacional de solidaritat en defensa dels 27 de les vagues de Barcelona, han intervingut poderosament i han impedit que el franquisme pogés realitzar els seus criminals propòsits. Sota la pressió formidable de les masses obreres i de tot el poble, el franquisme no ha pogut realitzar aquest procés com pretenia. La força del poble unit, manifestada constantment i de mil diverses maneres, ha obligat el règim franquista a fer el procés públicament i, com no havia succeït fins ara, els advocats han pogut defensar els acusats i Lopez Raimundo ha pogut parlar davant del Tribunal. Malgrat les coaccions del fiscal i la presència de nombrosa policia armada i dels gossos de la Brigada Especial Anticomunista, el camarada Lopez Raimundo ha mantingut ben alta, una vegada més, la seva condició de dirigent comunista, fidel a la classe obrera i al poble, educat per la gran camarada Dolores Ibarruri en la més aferrissada intransigència davant dels botxins franquistes, en la ferma defensa dels interessos de la classe obrera i del poble, en la fidelitat increbentable a les idees del marxisme-leninisme-stalinisme.

(Passa a la pàg. 6)

PER LA PAU, CONTRA LA GUERRA I EL FRANQUISME

Per Josep MOIX

Els 600 milions de persones de totes les ideologies polítiques i creences religioses, de totes les condicions socials, de totes les races, de tots els indrets de la terra, que han signat per la conclusió d'un Pacte de Pau entre les cinc grans potències, són una manifestació ben palesa de la immensa força del grandios moviment en defensa de la pau i per a impedir la guerra.

Aquesta ferma expressió de la voluntat de pau que anima els pobles i els esdeveniments que s'estan produint en el món demostren que existeix la possibilitat real d'impedir la guerra. Car per primera vegada en la història del món s'ha assolit un moviment de masses tan ampli i organitzat amb l'objectiu de defensar i consolidar la pau com ho és el grandios moviment mundial dels Partidaris de la Pau. Si els pobles lluiten i posen en acció llur gran força en la conquesta de la pau faran fracassar els plans criminals dels factors de guerra encapçalats pels imperialistes ianquis, car l'actual correlació de les forces mundials és favorable a les forces de la pau.

Per una banda tenim un poderós camp mun-

dial que es desenrotlla constantment i actua per a impedir la guerra. Aquest camp comprèn les masses treballadores i les forces progressives d'avant del món, els països de democràcia popular, la immensa Xina popular, els pobles colonials i independents que lluiten per l'alliberament nacional i, al capdavant, la poderosa i invencible Unió Soviètica. De l'altra banda hi ha la reacció internacional dirigida pels imperialistes nordamericans, els quals, fent-se seus els plans hitlerians de domini mundial, es preparen frenèticament per a desfermar una tercera guerra mundial i llançar els pobles a la mort i a la destrucció atòmica.

Els imperialistes, fells d'ambició per dominar el món, d'exploitar les masses treballadores i d'espoliar els pobles, no paren de cometre actes d'agressió. No paren de provocar la Unió Soviètica i la Xina. Donen suport i ajut als règims feixistes de Franco, del traïdor Tito a Iugoslàvia i al de Grècia, i canvien aquest suport als governs feixistes i reaccionaris, els imperialistes ianquis els utilitzen per arrossegar llurs

(Passa a la pàg. 2)

Mides de l'original: 21x14 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1952

La coordinació de TREBALL és a càrrec de Pere Ardiaca. Es confecciona a París.

El Secretariat del PSUC, basant-se en l'experiència de 1951, proposa la creació de comitès i comissions d'unitat a les fàbriques i tallers, a la universitat, a tots els llocs de treball, als barris de les ciutats i als pobles del camp.

1953

En un enfrontament armat amb la guàrdia civil, moren a Besalú, de camí cap a la frontera, els enllaços del PSUC Panyella, Solsona i Moreno.

Acords polítics del govern de Franco amb l'Estat Vaticà i acords militars amb els EUA.

**PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS UNIUVOS**

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

BARCELONA MARÇ del 1953
Nº 144 Preu: 1 pta.

El poble de Catalunya sent
en el més íntim del cor
el dol de la Unió Soviètica
i de tots els pobles

EL CAMARADA STALIN HA MORT

COMUNICAT del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica del Consell de Ministres i del Presidium del Soviet Suprem de la U.R.S.S.

Volguts camarades i amics:
El Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica, el Consell de Ministres de la URSS i el Presidium del Soviet Suprem de la URSS, comuniquen amb profund dolor al Partit i a tots els treballadors de la Unió Soviètica que, a les 9,50 de la nit, després d'una penosa malaltia, ha mort el President del Consell de Ministres de la URSS i Secretari del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica, Josep Vissarionovix STALIN.

El cor de Josep Vissarionovix STALIN, company de lluita i genial continuador de l'obra de LENIN, guia sagaç i educador del Partit Comunista i del poble soviètic, ha deixat de batre.

El nom de STALIN és infinitament estimat pel nostre Partit, pel poble soviètic, pels treballadors del món enter.

Amb LENIN, el camarada STALIN ha creat el poderós Partit Comunista, l'ha educat i forjat.

Amb LENIN, el camarada STALIN ha estat l'inspirador i el guia de la gran Revolució Socialista d'Octubre, el fundador del primer Estat socialista del món.

(Passa a la pàg. 2)

AL COMITÈ CENTRAL DEL PARTIT COMUNISTA DE LA UNIO SOVIETICA

Telegrama de la camarada Dolores IBARRURI en nom del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya

En aquesta hora tristíssima, quan ha deixat de batre el cor ardent del més gran revolucionari de totes les èpoques, del fidel continuador de l'obra de LENIN, quan la mort implacable s'ens emporta el pare, el mestre, el dirigent, el camarada entremunt estimat, el nostre STALIN, des del més profund de l'ànima us expressem, volguts camarades del Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica, el nostre dolor i la nostra pena, unint la nostra pròpia aflicció a l'immens dolor de tot el poble soviètic, de tota la humanitat avançada i progressiva.

Davant de vosaltres, fidels deixebles i col·laboradors del gran corifeu del marxisme-leninisme, del combatent infatigable que més ha fet per l'alliberament dels treballadors i per la independència dels pobles, nosaltres, comunistes espanyols, jurem mantenir i portar endavant sense defallències ni vacil·lacions la bandera del marxisme-leninisme-stalinisme, fent amb la nostra lluita que el nom de STALIN, que l'obra de STALIN, que les doctrines de STALIN, visquin eternament en el cor del nostre poble i siguin el seu guia i la seva brúixola infal·libles en la lluita per la pau i la independència nacional, per la democràcia i el socialisme.

Gloria eterna a l'inspirador i organitzador de les grans victòries del comunisme, al cap i mestre immortal dels treballadors de tot el món, Iossif Vissarionovix STALIN.

Visca el glorios Partit Comunista de la Unió Soviètica, avantguarda i guia de tots els treballadors i de la humanitat progressiva.

Pel Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya
DOLORES IBARRURI

5 de març del 1953.

Mides de l'original: 21x14 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

21 de juliol de 1986/TREBALL

(c) Ministerio de Cultura 2005

1954

És detingut a Barcelona Joan Comorera. Serà condemnat a trenta anys de presó.

A França el PSUC publica «Cultura Nacional».

S'installa la factoria SEAT a Barcelona.

Tarradellas és elegit president de la Generalitat a l'exili amb els vots republicans i del PSUC.

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS UNIU-VOS

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

BARCELONA Nº 156 MARS del 1954 Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pireneica)

Emet diàriament des de les 7,30 de la tarda fins a la 1 1/2 de la matinada, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora, per ones curtes de 32, 35, 37, 39 i 40 metres.

Catalans: escolteu-la!

AQUEST ES EL CAMI

La lluita de les masses populars contra el franquisme té cada dia més amplària i consistència. Tot just acaben de reprendre els cursos els estudiants madrilenys, que els de Sevilla surten al carrer, apedreguen i bolquen tramvies per a protestar contra l'alça de les tarifes, com ho van fer els estudiants i el poble de Barcelona en 1951.

Durant tres dies els estudiants de Sevilla han realitzat importants manifestacions que mostren de quina manera el descontent que cova en l'entranya del poble de tot Espanya està pujant de pressió.

L'extremada tensió en què viu el poble sota el pes d'una opressió i d'una misèria, que no vol seguir tolerant, dona lloc a accions i lluites encara poc coordinades però que manifesten el desig unànime del poble de posar fi al règim franquista de gana i traïció nacional i d'establir un règim de democràcia i llibertat.

El descontent és general a les ciutats i al camp. Els obrers i pagesos, els empleats, lluiten en els llocs de treball de mil formes diverses, però d'una manera constant, mitjançant reclamacions, protestes, demandes de reivindicacions, exigència d'un salari decent i de la jornada de 8 hores, vagues contra els intents de reforçar la seva explotació. Totes les formes són útils. Els treballadors despleguen una energia comunicativa que corre per les fàbriques i llocs de treball, que acumula material explosiu i prepara salts de qualitat, acarnissades batalles de masses que s'inspiraran de la grandiosa vaga general del 1951, i que acabaran per enderrocar el franquisme i restablir la llibertat.

Les lluites dels estudiants, que troben immediatament al carrer l'apoi actiu de tot el poble, mostren que lodi dels treballadors al franquisme és compartit per tot el poble, que l'ambient que els estudiants respiren en les seves cases, cases de la burgesia de la ciutat i del camp, lesionada per la camarilla franquista dels grans capitalistes i terratinents i per la venda d'Espanya als impe-

rialistes lanquis, és de forta oposició al franquisme, que també ella ha arribat a la conclusió que així no es pot continuar, que és necessari canviar.

Com es diu en el Manifest del Partit Comunista d'Espanya i del P.S.U. de Catalunya, quan es vegi i es compregui l'amenaça de mort que el pacte lanquifranquista fa pesar sobre el país "l'odi que avui ja és general contra el règim es convertirà en lava ardent que llançarà del poder els venedors de la pàtria i restaurarà la llibertat i la independència per a Espanya".

Aquesta "lava ardent" comença a recórrer Espanya. El que manca encara per a donar més eficàcia a la gran energia que tot el poble desplega contra el franquisme, és unitat; unitat de les forces patriòtiques de tot Espanya en un gran Front Nacional que mobilitzi el poble més àmpliament i organitzi les accions de manera que aquestes tinguin més unitat en els objectius i més coordinació entre elles.

En la mesura que la lluita es desenrotlla la necessitat d'unir les forces que hi prenen part és més compresa i esdevé el clam, l'exigència de tot el poble. Els militants del P.S.U., allí on ens trobem, en promoure i participar, en orientar totes les accions i lluites possibles, hem d'esforçar-nos per dotar-les d'unitat i per explicar a les masses obreres i populars la necessitat de la unitat, del Front Nacional antifranquista, del qual seran òrgans les comissions d'unitat que es creïn en cada fàbrica i lloc de treball, arreu on les masses del poble es posen en moviment.

Ligar-se a les masses, crear comissions d'unitat i incorporar-hi els treballadors més combatius, cenetistes, catalanistes, catòlics, conjuntament amb els comunistes, és avui una tasca essencial i la millor manera d'impulsar la creació del Front Nacional de tots els espanyols dignes i patriotes per acabar amb el franquisme i recuperar les llibertats democràtiques i la independència d'Espanya.

ELS PATRIOTES CATALANS DIPOSITEN FLORS A LES TOMBES DELS MILITANTS DEL P.S.U. ASSASSINATS PEL FRANQUISME

El mes passat, en escaure's l'aniversari de l'assassinat dels camarades Carretero, Valverde, Puig Fidemunt i Mestre, un important nucli de patriotes es va traslladar al cementiri i va depositar flors sobre les seves tombes i a la del camarada Segrià.

Els obrers i patriotes catalans, homes

i dones, no obliden els militants comunistes que han donat la vida per la pàtria i per la llibertat del poble.

El seu exemple de revolucionaris i patriotes, valents i abnegats, guia el poble català i estimula la seva lluita contra el franquisme, per la democràcia i la independència d'Espanya.

Mides de l'original: 22,5x14,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1955

Ingrés d'Espanya a l'ONU.

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS UNIU-VOS

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 158 BARCELONA JUNY del 1955 Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pireneica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres, des de les 7,30 tarda fins a la 1,30 del matí. Els diumenges emet, a més, de 12 a 1,30 tarda per ones curtes de 25, 28 i 29 metres i de 2,30 a les 3 tarda per ones de 25 m.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

RESPONSABILITAT DE LES FORCES OBRERES I DEMOCRÀTIQUES DAVANT DE LES MANIOBRES DE RESTAURACIÓ MONARQUICA

Es necessari parlar de la responsabilitat cadia dia més concreta que contreen les forces obreres i republicanes davant de les maniobres aguditzades de restauració monarquica, a base d'un compromís, patrocinat pels imperialistes lanquis.

El poble català no deixarà d'exigir-la a aquells que en hores que poden ésser decisives es complauen de viure als llms i s'oposen a la unitat de les organitzacions obreres i republicanes, que els comunistes propugnem per tal que la solució a la greu crisi que consumeix el país sigui una solució democràtica i no una «solució» reaccionària.

El poble català admira el P.S.U. pels seus esforços en favor de la unitat i els recolza. A les fàbriques són nombrosos els obrers, que essent o havent estat de la C.N.T., manifesten la seva simpatia al nostre Partit i donen la seva adhesió al Programa aprovat en el V Congrés del Partit Comunista d'Espanya. Igualment militants d'Esquerra o homes i dones que se'n consideren, aprovant el Programa, manifesten la seva admiració pels nostres esforços en favor de la unitat. El corrent de simpatia pel P.S.U. augmenta tots els dies i el nostre Partit s'enforteix. Cada militant comunista en sent un legítim orgull que l'estimula per al combat.

Més per als comunistes hi ha una cosa que prima per damunt de tot: l'interès de la classe obrera i dels treballadors, l'interès del poble. I aquest interès exigeix que es faci la unitat de les forces obreres i republicanes, que la unitat galvanitzi l'anhel combatent del poble i el conduïsi en la lluita per la llibertat. Desigem que la unitat en la lluita antifranquista permeti a cada organització i republicana de créixer i d'enfortir-se, en l'interès de la lluita per la democràcia i per la independència d'Espanya.

En un recent article, el Secretari General del Partit Comunista d'Espanya, la camarada Dolores Ibarruri planteja en els següents termes la situació política actual:

«La crisi del règim franquista posa a poble espanyol davant d'aquesta alternativa: O be resignar-se a acceptar una simple transmissió del poder de Franco al pretendent al tron conservant així tota l'estructura feixista del règim, o be lluitar per a que la crisi sigui resolta n-pas en l'interès de l'Espanya feixista, n-pas en l'interès de les castes reaccionàries que han engendrat i alimentat el règim franquista, sinó en l'interès de la majoria de

la població del país, en l'interès d'Espanya».

La qüestió que «així no pot continuar» i que «és necessari canviar» està públicament a l'ordre del dia. No ho està menys la febrils activitat que despleguen l'Església i la gran burgesia catalana, encapçalada per Miquel Mateu i Felix Escalas, per tal d'agrupar en torn d'ells els que avui troben més adequat de preservar els seus privilegis de classe i de casta mitjançant un retorn a la monarquia.

Les reunions com la de la casa-palau dels comtes d'Egara amb motiu de la vinguda a Barcelona, pels festivals Wagner, de l'infanta Margarida de Borbón, entre moltes altres que es realitzen a Catalunya i tot Espanya, van agrupant sota el mantell real la noblesa terratinent i els grans financers monopolistes, pensant obligar a Franco a la transmissió de poders.

Les seves activitats s'intensifiquen en els medis de la burgesia i al camp, cercant guanyar els intel·lectuals i treballadors, fer «popular» la seva causa. La manca d'una acció concertada dels partits i organitzacions obreres i republicanes treballa a favor seu. I al contrari, la unitat de les nostres forces permetria d'aixecar ràpidament una força capaç d'obtenir una altra solució, una solució efectiva, que restablís les llibertats democràtiques per a tot el poble, que li donés la possibilitat de decidir sobre el règim per mitjà d'unes eleccions lliures i democràtiques.

No es diria que no és prou de fer la nostra unitat a Catalunya, si no es fa al mateix temps a tot Espanya. La idea és en si mateixa justa, però no ha de servir una mala causa. La unitat de les forces obreres i republicanes de Catalunya no mancaria de tenir prompta i feliç repercussió a tot Espanya. En les condicions que es desenrotlla la lluita antifranquista, l'exemple de Catalunya seria decisiu.

El franquisme ha fet grans esforços per a enfrontar els pobles hispànics, per atillar Catalunya on, per causes diverses, la lluita pren actualment més agudesa. Des de la grandiosa vaga general de març del 1951, el franquisme ha intentat en campanyes de premsa des de Madrid de presentar els industrials catalans com únics responsables de la carestia dels teixits, d'acusar Barcelona com a culpable de que la cara sigui cara a les carniceries de Madrid, i viceversa a Barcelona ha pretès aixecar els catalans contra el poble de Madrid, contra els castell-

Mides de l'original: 22,5x14 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS UNIUVOS

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 178 - Barcelona, desembre del 1956

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora. Els diumenges transmet, a més, de les 12 a 1.30 de la tarda per ones curtes de 26, 28 i 29 metres i de les 2.30 a 3 de la tarda per ones de 26 metres.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

1956

Primeres vagues obreres d'ençà del 1951, al metall i al tèxtil.

I Congrés del PSUC a França. Nou punt de partida polític i organitzatiu. Hi participen cinquanta delegats, en part exiliats i en part de les noves generacions obreres i universitàries de Catalunya que es comencen a incorporar a la lluita antifranquista. S'aprova una línia de reconciliació nacional, que tendeix a superar les divisions engendrades per la guerra civil i a unir, en la recuperació de la democràcia i de les llibertats nacionals de Catalunya, totes les forces perjudicades per l'existència de la dictadura franquista. El Comitè Executiu queda format per J. Moix (secretari general), Margarida Abril, Pere Ardiaca, Josep Bonifaci, Emilià Fàbregas, G. López Raimundo, Miquel Núñez, Carles Rebollón, Josep Serradell («Roman»), Antoni Senserrich i R. Vidiella.

EL P.S.U. DE CATALUNYA HA CELEBRAT EL I CONGRES

Els primers dies del mes d'octubre darrer, el Partit Socialista Unificat de Catalunya ha celebrat el seu I Congrés. Les principals organitzacions del P.S.U., del país i de l'emigració, hi han estat representades.

El Congrés s'ha desenrotllat amb el següent ordre del dia:

1. — Informe del Secretariat sobre la situació política i les activitats del Partit, presentat pel camarada Josep Moix.

2. — Informe sobre els Estatuts del Partit i sobre les qüestions d'organització, presentat pel camarada Josep Roman.

3. — Nomenament del Comitè Central. Després d'àmplia discussió sobre el primer punt de l'ordre del dia, el Congrés aprovà per unanimitat l'informe del Secretariat i unes tesis polítiques, en les quals s'estableix la línia general del Partit en favor de la reconciliació nacional i es proposa a les forces d'oposició la creació d'una àmplia **Solidaritat Catalana** per tal de propugnar la democratització pacífica d'Espanya i la restitució de les llibertats autonòmiques del poble català.

A l'entorn del I Congrés del P.S.U.

LA RECONCILIACIO NECESSARIA

El Partit Socialista Unificat de Catalunya ha celebrat el seu primer Congrés. Els representants de les principals organitzacions del Partit, venent les enormes dificultats de la clandestinitat franquista, s'han reunit durant uns dies i han elaborat les línies generals de la política del nostre Partit per al període en el qual entrem.

L'element capital d'aquesta política és la nostra crida a la reconciliació nacional. El primer Congrés del P.S.U. ha aprovat unes tesis polítiques en les que figura la nostra proposta a les forces d'esquerra i de dreta de crear un ampli moviment de **Solidaritat Catalana**. Aquest moviment tindria com a objectius la substitució pacífica de la dictadura, la implantació de la democràcia a Espanya i la reconquesta de les llibertats autonòmiques de Catalunya.

Les tesis polítiques i l'informe pronunciat pel camarada Moix en el Congrés mostren els greus danys que el franquisme ha causat i causa a Catalunya. A més de la tirania i de l'opressió nacional, el franquisme ha provocat el rebaixament del nivell de vida per als obrers, la ruïna de milers de pagesos, industrials i comerciants modestos, la supeditació de la banca, la indústria i l'eco-

COMITE CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA
ELEGIT PEL I CONGRES

MEMBRES EFECTIUS:

Margarida ABRIL, Pere ARDIACA, Gaspar ARIBAU, Josep BONIFACI, Emilià FABREGAS, Enric FERRER, Lluís GARCIA, Ramon GUAL, Gregori LOPEZ-RAIMUNDO, Francesc MATAS, Josep MOIX, Josep MUNI, Robert MUNTE, Miquel NADAL, Ferran OLMOS, Carles REBELLON, Josep ROMAN, Lluís SALVADORES, Joan SELLES, Antoni SENSERRICH, Josep SUNYER, Andreu VILA, Rafael VIDIELLA.

MEMBRES SUPLENTS:

Bertomeu BARGALLO, Josepa BLANES, Victor FERRETER, Angel FIBLA, Vicenç PUIG, Estanislau RUIZ-PONSETI, Albert VILALDAC.

El Congrés aprovà també unes tesis sobre el desenvolupament del P.S.U. des de la seva fundació en 1936.

En el segon punt de l'ordre del dia el Congrés aprovà l'informe d'organització i els nous Estatuts que regiran en endavant la vida interna del Partit.

Finalment, el Congrés elegí el Comitè Central, compost per 23 membres efectius i per 7 membres suplents.

El Comitè Central ha celebrat la seva

primera reunió i, d'acord amb els Estatuts, ha elegit el Secretari General i un Comitè Executiu, compost pels camarades següents:

Josep MOIX, Secretari General,

Margarida ABRIL, Pere ARDIACA, Josep BONIFACI, Emilià FABREGAS, Gregori LOPEZ-RAIMUNDO, Miquel NADAL, Carles REBELLON, Josep ROMAN, Antoni SENSERRICH, i Rafael VIDIELLA.

Per Gregori LOPEZ-RAIMUNDO

nomia de Catalunya als grans monopolis financers.

Encapçalades per la classe obrera, les distintes capes de la població s'han rebel·lat contra tanta injustícia i, poc a poc, han passat a l'oposició oberta contra la dictadura. Arreu i en tots els medis socials es desitja i s'exigeix un canvi de règim.

La situació econòmico-social que acabem d'esmentar es reflecteix en l'arena política en la descomposició del «Movimiento» i en l'aparició, més o menys oberta, de distintes formacions polítiques d'oposició.

Els prohoms de l'antiga Lliga s'han reagrupat i actuen organitzadament. Un grup encapçalat per Mateu, Narcís de Carreras i altres juguen la carta de l'oposició des de dintre. Col·laboren obertament amb tota classe d'organismes oficials i tracten d'arrencar al Govern concessions que afavoreixin els interessos de la gran burgesia catalana.

Un altre grup, encapçalat per Ventosa i Calvell i Valls i Taberner, juga la carta de l'oposició des de fora. Procura

canalitzar al seu favor el descontent popular i tracta d'aplegar sota la seva direcció el moviment catalanista i democràtic.

La Lliga té importants posicions entre els jerarques de l'Església, domina l'Institut Agrícola de Sant Isidre, les Cambres del Comerç i de la Indústria, l'Institut d'Estudis Catalans i altres entitats. A més, exerceix una forta influència en els nuclis catalanistes d'esquerra que existeixen en el país.

Entre els medis intel·lectuals actua un important grup catòlic que se situa a l'esquerra de la Lliga i s'orienta a la creació d'un partit de tipus demòcrata-cristià. Segons es diu, és aquest grup que la passada primavera, va adreçar als prelats de Catalunya la carta, en la qual s'exigia que l'Església deixi de servir la política del règim i actuï d'acord amb la psicologia nacional i democràtica del poble català.

Diversos grups de joves catòlics i de les germandats obreres d'Acció Catòlica desenrotllen gran activitat entre la classe obrera. Alguns d'aquests grups participaren en les vagues d'abril darrer a Barcelona i a la manifestació, dita «de les bicicletes», que tingué lloc a Tarrassa. Aquests grups prenen part a la recollida

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1957

I Assemblea lliure d'estudiants al Paraninf de la Universitat de Barcelona. El PSUC publica UNIVERSITAT, que apareixerà fins al 1977.

J. M. Porcioles, alcalde de Barcelona.

A Brusselles apareix NUEVAS IDEAS, amb nombroses col·laboracions de militants del PSUC.

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS UNIU-VOS

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 179 - Barcelona, gener del 1957

Preu : 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 37, 39 i 43 metres, des de les 7 de la tarda fins a les 12 de la nit, amb un breu interval de dos minuts cada mitja hora.

Els diumenges transmet, a més, de les 12 a 1,30 de la tarda per ones curtes de 26, 28 i 29 metres i de les 2,30 a 3 de la tarda per ones de 26 metres.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

1956 - BALANÇ I PERSPECTIVA - 1957

UNA SOLUCIO PACIFICA I DEMOCRATICA ES POSSIBLE !

L'any 1956 ha estat un any de creixement impetuós de les forces progressives a Catalunya i arreu d'Espanya.

Totes les classes i capes de la població, tot i actuar encara de manera dispersa, han arrencat al franquisme concessions importants en si i encara més importants com a signe del que podrien obtenir si coordinessin i unissin llur acció.

La burgesia tèxtil catalana ha obtingut una rebaixa de 5 pessetes en el preu del cotó i certes primes a l'exportació. Els pagesos han aconseguit la llibertat de comerç de l'ametlla i l'avellana, que els ha d'estimular a aconseguir-la també per aquells productes intervinguts encara, principalment el blat, l'oli i l'arròs. El sentiment nacional del poble català va trencant els motllos estrets en què el franquisme el voldria tenir enquadrat.

La classe obrera ha obtingut victòries importantíssimes en la lluita per un salari mínim vital. Si en el terreny econòmic l'augment s'ha de considerar insuficient en relació amb les 75 pessetes diàries reclamades pel Congrés de Treballadors de Catalunya, en el terreny polític les disposicions que acompanyen l'últim augment de salaris de novembre passat, han de tenir una gran resonància. Aquestes disposicions palesen la impotència del Govern franquista i de Franco personalment per a actuar diferentment.

Les citades disposicions tendeixen a deixar obrers i burgesos que s'entenguin i arreglin entre ells sobre els salaris. I donen als burgesos el dret d'acomodar els obrers i altres treballadors. En disposar tal cosa, el franquisme pretén defugir pròximes pressions per un nou augment de salaris i cerca aguditzar la lluita entre obrers i burgesos per a dificultar llur coincidència en l'acció comú contra la dictadura i per la democràcia. Però al mateix temps, reconeix pràcticament el fracàs estrepitós de la seva «política social», sustentada en la negació de la lluita de classes.

El P.S.U. ha dit reiteradament que el fet que Franco negués la lluita de classes no acabava la lluita de classes. Les disposicions que comentem confirmen rotundament la nostra apreciació.

Franco, obligat a augmentar dues vegades els salaris l'any passat, admet el fracàs de la seva funció d'intermediari i, de fet, cerca la manera de desempallegar-se'n. El més natural és que obrers i burgesos l'en desempalleguin també de dret. La intervenció de l'Estat en els sindicats no es pot explicar de cap manera després de les citades disposicions. Tampoc no es podria explicar que, si obrers i burgesos s'han d'enfrontar en la defensa dels interessos respectius, hagin de conviure per força en un mateix sindicat.

La conclusió lògica ha d'ésser que els sindicats siguin dels treballadors, sense participació patronal i sense cap intervenció de l'Estat, que els treballadors democratitzin la vida sindical mitjançant la celebració de les assemblees necessàries i nomenant en aquestes assemblees i en els congressos aquells que creguin més aptes per a ocupar els càrrecs dirigents. Els burgesos, pel seu costat, també han de tenir llibertat per a organitzar-se de manera independent.

Una altra conclusió lògica és que, si es dona als patrons el dret de refusar les demandes d'augment de salaris i d'acomodar els treballadors, aquests han de tenir el dret de defensar-se i mitjans de lluita per llurs reivindicacions. Els treballadors han de poder reunir-se legalment en assemblees sindicals, decidir democràticament les reivindicacions a presentar i els mètodes d'acció, inclusivament la vaga, per a fer prevaldre llurs decisions.

La importància de les disposicions establertes en el fet que, contràriament a la voluntat del franquisme, llurs resultats

estimularan la lluita dels treballadors per la independència i la democratització dels sindicats. Tot això contribuirà a canviar encara més el caràcter dels sindicats que, d'arma del franquisme, es poden convertir en una poderosa organització sindical, de classe, dels treballadors units i esdevinir una arma de primer ordre per a la defensa dels interessos dels treballadors.

El balanç polític del 1956 marca que l'oposició al franquisme ha passat a l'ofensiva i creix, mentre el règim de Franco es descomposa, a la defensiva i cada cop més acorralat.

Aquesta realitat ha portat la inquietud fins als medis més lligats al general Franco i més reaccis a acceptar una solució democràtica. Aquesta inquietud es manifesta en el braceig de diversos grups franquistes a l'entorn de les anomenades «Lleis fonamentals», braceig que tracta de limitar els poders de Franco per a tenir més llibertat d'acció.

En tals condicions, la perspectiva del 1957 s'obre davant nostre deixant entre-

(Passa a la pàgina 2.)

BOICOT ALS TRAMVIES! PROU PUGES DE PREUS!

En començar l'any 1957, els primers dies de gener s'han repartit profusament nombre de fulls i crides del P.S.U., alertant els obrers i altres treballadors a lluitar contra l'encariment del cost de la vida i, concretament, contra l'augment ja decretat de les tarifes dels tramvies, metro i autobusos. Altres forces fan també acte de presència i la profusió de fulls cridant a boicotejar els tramvies va en augment.

Donem a continuació el text d'una fulla del P.S.U. i una altres dels estudiants.

OBRERS, ESTUDIANTS, EMPLEATS, TREBALLADORS TOTS :

L'últim augment de salaris ja ha estat anul·lat per la puja dels preus. Ahir foren els lloguers i partir de gener seran els dels tramvies, el metro, els autobusos. Després serà el gas, l'electricitat i tot el que encara no s'ha apujat.

Es el mateix Ministre del Comerç, Arburua, que ho ha dit en el seu discurs del dia 22. Si no ens defensem, el poder adquisitiu del nostre salari quedarà ben aviat per sota del que tenia abans de l'augment. Tothom està indignat; tots sentim la necessitat de protestar enèrgicament per l'estafa i la burla que se'ns fa.

A tots ens ve a la memòria el gran boicot als tramvies, de mars del 1951. Una protesta com aquella obligaria el Govern a tallar la cursa dels preus. El boicot unànime és factible. Recordem l'experiència del 1951. Repetim aquella acció magnífica!

Fem per tots els mitjans que s'estengui la consigna de boicot. La iniciativa i l'activitat de tots és necessària, igual com en 1951.

A baix la puja de les tarifes del transport urbà!
Contra la carestia de la vida, BOICOT ALS TRAMVIES, AL METRO, ALS AUTOBUSOS!

Una altra octavilla diu el següent: «Estudiant: Com si a Barcelona les tarifes dels tramvies, i els preus en general, no fossin ja molt superiors als de Madrid i altres ciutats espanyoles, les autoritats han aprovat un nou augment, d'imminent posta en pràctica. Com universitari, seguint l'exemple dels teus antecessors del 1951, com a barceloní sempre disposat a defensar els teus drets, MANIFESTA EL TEU DESCONTENTAMENT el dia de l'augment de les tarifes dels tramvies».

Efectivament, en el moment d'entrar en màquina aquest número de «Treball», el poble treballador de Barcelona ha començat el boicot amb una unanimitat admirable.

Endavant, poble de Barcelona, pel pa i per la llibertat!

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 195 - Setembre del 1958

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 24, 25 i 26 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 24, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

DEFENSEM A MIQUEL NUNEZ

I ELS ALTRES PROCESSATS PER LES VAGUES DE MARÇ

El passat mes de març la classe obrera espanyola va mostrar la seva decisió d'embarcar amb la dictadura que l'oprimia, prendre grans accions pel millorament de

En l'espai de dies, la lluita encetada pels miners asturians va posar en moviment desenes de milers d'obrers de Catalunya i d'Euscàdia, de València, de Navarra i altres ciutats, solidaris dels miners, reivindicant un augment general dels salaris i obrint la realització de la Jornada de Reconciliació Nacional, que va culminar el 5 de maig arreu d'Espanya.

L'arbitrarietat del Govern del General Franco es va deencadenar saltant per damunt de tot el que les seves pròpies lleis tenen estatut. A Barcelona, el Governador, Acedo Colunga, va fer empresonar més de 400 treballadors, va fer tancar fàbriques, va ordenar que nombrosos obrers fossin acomiadats.

La simpatia general de la població, emperò, estava i està a favor dels treballadors. Un braceig particular s'ha entaulat així entre el Govern, que vol aplicar mesures terroristes aplastants, i el moviment de solidaritat de les masses obreres i populars en defensa dels treballadors i altres patriotes víctimes de la repressió.

El moviment de solidaritat popular, a Barcelona, com a Astúries, Guipúscoa i altres indrets, ja ha obtingut, èxits importants. Al cap d'un mes del moviment de vagues del mes de març a Barcelona, s'havia aconseguit que més de 300 treballadors detinguts fossin alliberats i, a finals de juliol, uns altres 45 han sortit de la presó. Són 19 els que queden sotmesos a procés, entre els quals es troba el camarada Miquel Nuñez, membre del Comitè Central i del Comitè Executiu del P.S.U., dos vocals de la Junta Social Provincial del Sindicat del Metall i alguns enllaços sindicals.

El camarada Miquel Nuñez ha replicat a les cruels tortures policiaques i a l'amenaça d'un Consell de Guerra prenent la defensa del moviment de març i del dret dels treballadors a lluitar per millors condicions de vida. Davant del jutge especial, Coronel Eymar, ha declarat coratiosament que, en nom del Comitè Central del P.S.U., assumeix resoludament la responsabilitat del moviment de març.

La digna i valenta actitud del camarada Miquel Nuñez ha sembrat una gran confusió en els medis més recalitrants de la dictadura. Però, ensem, ha captivat l'admiraació de tots aquells que entenen que no és per mitjà del terror contra els ciutadans que s'han de resoldre els problemes del redreçament d'Espanya.

Actualment, cinc mesos després de les detencions, el Govern no s'ha atrevit encara a anunciar el que es proposa, encara no se sap per quin procediment pretén fer-los condemnar. I això és una arbitrarietat més del Govern del general Franco.

El gallejat «Fuero de los españoles» dona a la policia tres dies per a que el presumpte delinqüent passi a mans del jutge o sigui posat en llibertat. El camarada Miquel Nuñez i onze altres detinguts han passat un mes a «Jefatura» i dos mesos a la presó (tres mesos) sense que cap jutge els prengués declaració. 7 altres processats, als quals el coronel Eymar prengué declaració a finals de maig, han quedat després rigurosament incomunicats durant dos mesos i un d'ells, el camarada Manuel Martínez, en torna a estar. Cap dels 19 detinguts no ha estat autoritzat a fer-se assistir per un advocat.

Així es dona el cas particular d'uns processats, interrogats pel jutge, als quals se'ls comença l'acte de procés sense especificar el procediment i que, al cap de cinc mesos segueixen sense que se'ls permeti de tenir relació amb els advocats que han designat i que accepten de defensar-los, degudament autoritzats pel Col·legi d'Advocats.

Què pretén, doncs, el Govern dictatorial? Quines penes té previstes i com, per quina altra il·legalitat, les vol imposar?

L'actitud del Govern no és ni decorosa ni legal. La vinguda a mitjans de setembre a

Barcelona del coronel Eymar (mentre s'adita aquest número de TREBALL) exigeix una gran vigilància de tots els treballadors, de tots els demòcrates, de tots els homes i dones que rebutgen la injustícia i l'arbitrarietat.

Es diu que el Govern pretén muntar un Consell de Guerra Sumaríssim i d'Urgència per a jutjar-los a clos tancat i sense advocats, puix que se'ls designaria d'ofici un militar. Aquesta pretenció apareix aferrada pel fet que se'ls negui fins ara l'assistència de llurs advocats. Però el Còdig de Justícia Militar exigeix un requisit determinat per a un Consell de Guerra Sumaríssim.

Quin delictes pot justificar aqueixa iniquitat? Un moviment pacífic de protesta, extremament justificat per la puja vertical de tots els preus, moviment produït sense incidents, essent civils tots els participants i tots els processats, no justifica cap Consell de Guerra Sumaríssim ni cap Consell de Guerra simplement. I pel que fa al procediment d'urgència, quina urgència pot pretendre un Govern que deixa

(Passa a la darrera pàgina.)

EL 19 PROCESSATS PEL MOVIMENT DE MARÇ

Miquel NUNEZ, membre del Comitè Central i del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya.

Pere LARA, de l'«ENASA». Enllaç sindical i vocal de la Junta Social Provincial del Sindicat del Metall (Secció automòbil).

Pere GONZALEZ, de l'«ENASA». Enllaç sindical i vocal de la Junta Social Provincial del Sindicat del Metall (Secció automòbil).

Vicens FAUS, enllaç sindical, i **Albert BADIA** i **Antoni MULLOR**, tots tres de l'«ENASA».

Julià PINEIRO, obrer de «La Maquinista Terrestre i Marítima».

Miquel FERNANDEZ, obrer de la «SEAT».

Vicens MUNOZ, treballador del Port.

Angel LOPEZOSA, enllaç sindical, de la «CARIM».

Frederic OLIVE i **Jaume PUIG**, obrers metal·lúrgics.

Manuel MARTINEZ i **Sebastià CERVERA**, xòfers.

Rafael LORA, empleat, **Valenti BARRUECO**, comissionista.

Lluís MARTI, Sever **DEMPERE** i **Marian BARON**.

**

La dictadura pretén imposar-los severes condemnes recurrent a l'arbitrarietat jurídica, fent-los jutjar per un Consell de Guerra sumaríssim i d'urgència, negant-los els més elementals drets de defensa.

Exigiu que se'ls assegurui el dret de defensa, assistits pels advocats de llur elecció!

En la causa no figura cap militar i el moviment de març fou eminentment reivindicatiu i pacífic. No es justifica cap Consell de Guerra!

Exigiu que el procés passi a la jurisdicció ordinària!

Envieu les vostres protestes i peticions a:

Coronel don Enrique Eymar. — Juzgado Especial de Represión de las Actividades Extremistas. — Ministerio de la Guerra. — Madrid.

Ministro de Justicia. — Madrid.

Capità General de la IV región Militar. — Barcelona.

1958

És detingut el responsable del PSUC a Barcelona, **Miquel Nuñez**, que serà condemnat per un consell de guerra a vint-i-cinc anys de presó.

El PSUC fa seva la iniciativa del PCE de convocar una jornada de Reconciliació Nacional, que tindrà escassa repercussió a Catalunya.

Es crea a la Universitat de Barcelona el CCU (Comitè de Coordinació Universitària), que agrupa els estudiants del PSUC, MSC, NEU (Nova Esquerra Universitària) i, més tard, el FNC.

Mor **Joan Comorera** a la presó de Burgos, amb la solidaritat dels militants comunistes que hi complien pena.

Mides de l'original: 27x 21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1959

Pla d'estabilització. Profunda crisi econòmica. L'Estat espanyol, membre del Fons Monetari Internacional i del Banc Mundial. Migracions de treballadors cap a Europa.

Francesc Vicens coordina TREBALL des de França.

PSUC, MSC i FLP convoquen una Vaga Nacional Pacífica de 24 hores, el 18 de juny. Fracàs important, però la iniciativa serà un precedent de la política unitària que reeixí el 1966.

VI Congrés del PCE, que aprova la via de la Vaga Nacional Pacífica per enderrocar el franquisme. Santiago Carrillo és elegit secretari general i Dolores Ibárruri presidenta.

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 204 - Barcelona, juny del 1959

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 19, 25 i 26 metres des de les 5 mitja de la tarda a les 12 de la nit.

Per les mateixes ones de 19, 25 i 26 metres emet també tots els dies de 7 a 7 i mitja del matí.

Els dilluns, transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

ORGANITZEM LA VAGA NACIONAL PACIFICA DE 24 HORES

Milers i milers de fulls anunciant la **vaga nacional pacífica de 24 hores** corren de mà en mà a Catalunya com a tot Espanya.

Uns són del P.S.U., altres dels catòlics, de catalanistes, d'obrers i enllaços sindicals i també de grups d'industrials.

Tots coincideixen en la qüestió fonamental: la conveniència d'una gran protesta ciutadana, per a la qual la campanya de la «P» ha contribuït a desvetllar els ànims.

Aquesta gran protesta ha de consistir en una vaga nacional pacífica de 24 hores que es realitzarà a tot Espanya un dia pròxim que s'anunciarà oportunament.

La **VAGA NACIONAL** ha de ser obra de tot el poble: dels obrers i industrials, pagesos i comerciants, empleats i estudiants, dones treballadores i de casa, intel·lectuals i menestrals.

QUE TOTS CESSIN LLURS ACTIVITATS PRODUCTIVES, ECONOMIQUES I CULTURALS PER 24 HORES EL DIA DE LA VAGA NACIONAL! L'endemà les activitats tornaran a reprendre. La vaga nacional ha de ser unànime, pacífica i disciplinada. Així manifestarà tot el poble la seva protesta contra la dictadura i el seu afany de facilitar la transició pacífica a un règim de llibertat, representatiu de la voluntat popular.

Tothom coincideix amb la conveniència d'aquesta acció. Els militants del P.S.U., lligats o no amb l'organització del Partit, s'han d'esforçar per unir-se fraternalment amb els treballadors i ciutadans d'altres tendències o sense partit i veure de constituir amb ells els **Comitès de Vaga** unitàris, allí on desenrotllen llurs activitats.

La tasca fonamental de tots els comunistes és organitzar la **VAGA NACIONAL**. S'han de formar Comitès de Vaga a les fàbriques, a les mines i altres llocs de treball, al camp i a les barriades de les ciutats, als centres d'estudi, a les corporacions econòmiques d'industrials i comerciants, als Col·legis Professionals.

La **VAGA NACIONAL** no serà el fet exclusiu de la classe obrera, sinó de totes les classes i capes socials lesionades pel franquisme. A les barriades, els Comitès de Vaga es poden formar amb obrers, comerciants, estudiants i dones de casa. Al camp es poden formar amb obrers i pagesos, comerciants, menestrals, el metge, el mestre i altres ciutadans.

Les organitzacions i els militants del P.S.U. de Barcelona i altres ciutats industrials, independentment d'atendre llurs obligacions en el seu radi d'acció, han de dedicar una atenció màxima a orientar, unir i organitzar els treballadors i, particularment, els de les grans empreses tèxtils i metal·lúrgiques, serveis públics i altres. El P.S.U. és el Partit de la classe obrera i els obrers constitueixen la força fonamental i decisiva de la vaga nacional.

A MADRID

criden a realitzar la Vaga Nacional arreu d'Espanya:

El Partit Comunista d'Espanya.
Grups Demòcrata-Cristians.
Acció Democràtica.
Front d'Alliberament Popular (FLP).
El Comitè de Coordinació Universitari, integrat per estudiants comunistes, per l'Agrupació Socialista Universitària, estudiants d'Esquerra Democràtica-cristiana, liberals i del Front d'Alliberament Popular.

A CATALUNYA

inviten els treballadors i el poble catalans a realitzar la Vaga Nacional els Partits i nuclis següents:

El Partit Socialista Unificat de Catalunya.
La Unió General de Treballadors (Secretariat de Catalunya).
El Moviment Socialista de Catalunya.
Nova República.
El Moviment obrer Catòlico-Social.
El Comitè Coordinador Universitari.
Grups d'obrers i enllaços sindicals (Oposició sindical de la C.N.S.).
I altres grups i nuclis catòlics, nacionalistes, etc...
La CNT, en el Butlletí interior, es pronuncia també per una gran **PROTESTA** de totes les forces d'oposició.
(Veieu fragments de crides i declaracions en la pàgina 2).

Cada organització del P.S.U. — també els militants i nuclis que actuen sense lligam amb la direcció del Partit — encara que ells mateixos no siguin obrers, però que tenen relacions amb obrers de les grans empreses industrials, han de dedicar un gran esforç a orientar aquests per que introdueixin propaganda en llur empresa i tractin de constituir-hi el Comitè de Vaga de tota la fàbrica, d'un taller, una nau o una secció.

Cal veure l'organització d'aquesta Vaga Nacional amb una ampla concepció de la situació actual, de feblesa extrema del franquisme i d'una gran voluntat de manifestar-se contra la dictadura per part de la immensa majoria de la població. Cal actuar amb ampla visió unitària i no limitar-se a buscar només altres militants u organitzacions del Partit. S'ha d'actuar amb tots els obrers i enllaços sindicals que es mostren actius i disposats a preparar la vaga, singuin catòlics, cenetistes o d'altra cap filiació.

Els militants del camp han de prendre la iniciativa de constituir Comitès de Vaga locals o de terme, amb els altres pagesos i ciutadans.

Els Comitès de Vaga han de constituir-se amb dues missions principals:

Assegurar el repartiment de fulls i altra propaganda de tots els partits i forces que criden a preparar-la i editar-ne de pròpia, si els és possible, mitjançant mecanògrafs o si coneixen algun impressor o algú que posseeixi una multcopista.

La propaganda que puguin editar adreçada concretament als treballadors o altres ciutadans de llur radi d'acció serà d'una gran efectivitat. A través de l'agitació escrita, de converses, de reunions amb els obrers i enllaços més actius, es poden promoure accions reivindicatives que vagin interessant i unint en torn de la preparació de la vaga el conjunt de treballadors de l'empresa.

I amb la perspectiva del dia de la **VAGA NACIONAL**, l'altra missió principal és constituir grups o piquets de vaga. Cal tenir present que amb les condicions que s'ha de treballar sota la dictadura, tot i que s'hagi anunciat el dia de la **VAGA NACIONAL**, hi haurà sempre nuclis importants d'obrers i ciutadans que no se n'hauran enterats o que estaran vacil·lant sobre si efectivament es fa la vaga.

Els ciutats **piquets de vaga** s'han de col·locar el dia de la **VAGA NACIONAL** en els punts principals d'accés a les fàbriques, en les principals parades dels tramvies, en els barris comercials, i comunicar a tothom que ha arribat el dia de la gran protesta nacional, que han de vagar les fàbriques i oficines, que no han de córrer els tramvies, que han de romandre tancades les botigues, les tendes i els magatzems.

L'experiència d'altres accions anteriors ha demostrat la gran efectivitat i el formidable esperit d'iniciativa amb què els estudiants, els joves obrers i dones treballadores i de casa actuen en aquests piquets. Cal dedicar tota l'atenció necessària a assegurar la constitució dels piquets de vaga.

Els comunistes han d'esforçar-se per ésser eficients organitzadors i orientadors dels Comitès de Vaga.

Cal assegurar que la propaganda explicant els objectius de la vaga nacional i el seu caràcter pacífic arribi també a l'Exèrcit i a les forces armades, fent que sàpiguen que la vaga no es fa contra ells sinó exclusivament contra la dictadura i per una vida millor.

Quan ja s'atanci el dia de la vaga, caldrà contrarrestar els falsejaments, la contrapropaganda i les mesures coercitives de la dictadura i dels seus governadors de província. Per tots els mitjans possibles, assegureu l'edició ràpida de fulls que contrarrestin els falsejaments i mantinguin la població ben orientada.

(passa a la pàg. següent)

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 212 — Barcelona, març del 1960

Preu: 1 pta.

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament per ones curtes de 29, 39 i 43 metres des de les 5 i mitja de la tarda a les 12 de la nit.

També emet de les 7 a les 7 i mitja del matí per ones curtes de 27, 28 i 30 metres.

Els dilluns i dijous transmet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

1960

És detingut el responsable del PSUC a Barcelona, **Carles Rebellón**, i d'altres militants.

El PSUC publica la revista HORIZONS (continuadora dels «Quaderns de Cultura Catalana»), la qual prendrà aviat el nom de NOUS HORIZONS. Aquesta és l'expressió de l'apropament que es va produir entre el partit i els intel·lectuals.

URGEIX L'ACCIÓ contra el "plà d'estabilització"

EL VI Congrés del Partit Comunista d'Espanya, celebrat el passat mes de gener, va posar de relleu com a element dominant de la situació política les greus conseqüències del « Pla d'Estabilització », el qual està portant la malalta economia política al bord de la catàstrofe.

En el poc temps que ha transcorregut, nous fets han vingut a agreujar la situació, desmentint els discursos i declaracions cinicament optimistes dels ministres franquistes i del mateix Franco.

La indústria tèxtil, que com és sabut marca el pols de l'economia catalana, acusa una crisi cada cop més aguda. El descens de la producció de teixits de cotó en 1959 es xifrava el mes d'octubre en un 15 per cent i la dels de llana en més del 20 per cent. Si es té en compte que la paralització s'ha accentuat en els tres darrers mesos de l'any, es pot considerar

que la producció tèxtil ha disminuït en una quarta part en menys d'un any.

Malgrat això, els stocks emmagatzemats importen més de 5.000 milions de pessetes, la qual cosa suposa uns stocks tres vegades més elevats que allò que podria estimar-se normal. Es a dir, es fabrica poc i encara es ven menys.

I la crisi afecta no solament el tèxtil, sinó també la petita metal·lúrgia, la indústria química, la del paper, la de la pell i altres.

En la construcció, la cartera d'encàrrecs a Barcelona capital, que era de 500 milions de pessetes el mes de juliol, era solament de 100 milions el mes de desembre.

Les fallides i suspensions de pagaments segueixen a l'ordre del dia i ara toquen ja empreses importants. Trenta-cinc empreses de les que han suspès pagaments després d'entrar en vigor el « Pla d'Estabilització » tenien actius que sumaven en total més de 450 milions de pessetes.

Més del 80 per cent de les empreses tèxtils catalanes han acomiadat personal

mitjançant indemnització o havent sol·licitat l'autorització de fer-ho acollint-se al subsidi d'atur forçós.

Milers d'obres considerats « eventuais » han estat llançats al carrer sense tràmits ni indemnització i formen ja legió els obrers « de plantilla » que percebeixen, o tramiten la percepció del raquític subsidi establert d'atur forçós. Sols a Tarrassa i Sabadell es calcula que hi ha més de 10.000 parats. A Mataró, durant el mes de desembre, tancaren entre altres les empreses « Galindo » i « Ribas i Julià » amb més de 500 obrers cadascuna, la « Gasol » i altres grans empreses d'aquella ciutat treballen solament tres dies per setmana.

El « Butlletí de l'Associació de Dirigents Catòlics » de Barcelona estima que, com a conseqüència de la supressió de les hores extraordinàries, el poder adquisitiu dels treballadors s'ha rebaixat en un 25 per cent entre agost i desembre de l'any passat. El mateix butlletí calcula també (passa a la pàg. 2)

SALUTACIÓ

DEL C.E. DEL P.C. D'ESpanyA
AL POBLE I A LES FORCES
D'OPOSICIO DE CATALUNYA

El Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya saluda fraternalment el poble i els Partits i organitzacions antifranquistes de Catalunya per l'èxit de l'acció col·lectiva de masses que ha culminat amb la destitució de Lluís de Galinsoga del càrrec de director del diari « La Vanguardia ».

Aquest exemple mostra clarament que l'acció concertada i convergent de tot un poble, brutalment insultat, pot arrencar èxits parcials d'importància política enfront de la dictadura.

El poble i les forces antifranquistes, si es posen d'acord, poden obtenir nous èxits. Catalunya, en aquesta ocasió, ha donat l'exemple a tota Espanya. Per aquest camí, el camí de l'acord i de l'acció unida, és per on podrem arribar un dia no lluny a posar fi a la dictadura, ella mateixa.

En saludar el poble i les forces de l'oposició antifranquista catalana, el Comitè Executiu del Partit Comunista desitja expressar al P.S.U. de Catalunya i a tots els Partits i organitzacions que han participat en aquesta acció la seva solidaritat i el seu recolzament a les reivindicacions democràtiques i nacionals de Catalunya, l'obtenció de les quals està estretament lligada a la victòria de la lluita contra tots els pobles d'Espanya lliuren contra la dictadura i per la democràcia.

Comitè Executiu del
Partit Comunista d'Espanya
Febrer del 1960.

UN GRAN TRIOMF DEL POBLE CATALA

La destitució del Director de « La Vanguardia »

(DECLARACIÓ DEL C.E. DEL P.S.U. DE CATALUNYA)

EL Govern del general Franco s'ha vist obligat a « acceptar la dimissió » del director de « La Vanguardia », Lluís de Galinsoga, amic íntim i adulator oficial d'« El Caudillo ».

Aquesta decisió ha estat imposada al Govern pel poble català, el qual, durant quasi sis mesos, s'ha mobilitzat i ha pressionat de manera exemplar per a exigir la destitució del nefast personatge.

La protesta popular va començar a finals de juny passat, quan Galinsoga, indignat perquè es predicava en català durant la missa a la qual assistia, va proferir el més brut dels insults contra els catalans.

L'ofensa de Galinsoga va fer vibrar el sentiment nacional del nostre poble, originant una vigorosa protesta en la que han participat distints grups polítics i socials de Barcelona, Sabadell, Tarrassa, Mataró, Girona, Lleida, Tortosa i altres ciutats i pobles de Catalunya.

Aquesta protesta ha sorgit i s'ha desenvolupat en un moment en què el « Pla d'Estabilització » agreuja brutalment la ja insuportable situació — conseqüència de vint anys de desastrosa política econòmica de la dictadura — de tots els sectors de la societat catalana; en un moment en què el poble tot, encapçalat per la classe obrera, intensifica l'acció contra l'odiada dictadura, de la qual Galinsoga n'és típic representant, i per obrir pas a la conquesta de les llibertats democràtiques.

EL Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya saluda fraternalment totes les forces polítiques i socials que, junt amb el nostre Partit, han participat a l'organització i al desenrotllament de la campanya contra Galinsoga. Saluda particularment la joventut obrera, estudiant i intel·lectual per la iniciativa i la combativitat de les quals han donat prova. Ens felicitem de l'aportació a la campanya de la petita i mitjana burgesia, de les classes mitjanes en general i àdhuc d'algun sector de la gran burgesia catalana. Celebrem també la col·laboració de l'Església, especialment del baix clergat que, en donar a conèixer la infàmia de Galinsoga, ha fet possible la mobilització popular. Tan de bo que això sigui el començament d'una evolució de l'Església que la dugui a trencar obertament amb la dictadura i a posar-se el costat del poble.

La destitució de Galinsoga pel Govern — el qual unes setmanes abans havia rebutjat en Consell de Ministres la petició feta en aquest sentit pel propietari de « La Vanguardia » — és una victòria política de gran abast. Mostra que la dictadura és impotent davant l'acció resoluta i unida del poble. Mostra que aquesta acció afebleix el règim i que no solament pot obligar el Govern a retrocedir, sinó que el fa retrocedir efectivament, arrencant-li importants reivindicacions.

(passa a la pàg. 2)

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

**PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!**

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Nº 226. Barcelona - Juny 1961.

Preu. 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de dos quarts de 2 a dos quarts de 3 de la tarde, per ones curtes de 24, 26 i 30 metres. Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

1961

És detingut i empresonat el responsable del PSUC a Barcelona, **Vicente Cazarra**.

El PSUC publica «El problema nacional català», obra colectiva on es basteix un esquema per a una aproximació marxista al fet nacional.

EL XXV ANIVERSARI DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Per a tots els militants del PSU de C. commemorar i celebrar el XXV aniversari de la seva fundació no ha de ser un acte formalista, rutinari. Ha de ser un fet que correspongui a la importància històrica que representa per al moviment obrer revolucionari de Catalunya la constitució del nostre Partit com un partit marxista-leninista, que fusionà els quatre partits obrers existents fins aleshores: Partit Comunista de Catalunya, la Unió Socialista de Catalunya, el Partit Català Proletari i la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Assolir la unificació dels diversos corrents ideològics i polítics no fou una tasca gens fàcil, car la influència de l'anarquisme i del nacionalisme burgès era molt forta en els rengles de la classe obrera i en les masses treballadores de la ciutat i del camp català. Però, d'una banda la lluita menada contra aquesta influència pels quatre partits obrers catalans, sobre la base de l'experiència política i l'ajut del P.C. d'Espanya, i per una altra banda les decepcions sofertes per les masses obreres en les lluites político-sindicals dirigides pels partits burgesos o pels anarquistes, foren factors decisius en el despertar i maduració entre la classe obrera de Catalunya de la necessitat de tenir un partit d'avantguarda, nacional, revolucionari i internacionalista basat en els principis teòrics, polítics i d'organització marxistes-leninistes. La sublevació feixista no feu més que precipitar el procés de la fusió i uns dies després, el 23 de juliol del 1936, es constituí el P.S.U. de Catalunya.

Es aquest esdeveniment polític per a la classe obrera i el poble de Catalunya que el Comitè Executiu ha cridat tots els militants i simpatitzants del PSU a celebrar de manera adient.

*

Els 25 anys d'existència del nostre Partit han estat d'una lluita conseqüent, abnegada i heroica, tant en els tres anys de la guerra com en els de la clandestinitat. El temps combatiu dels militants s'ha fet més dur i a l'ensens més flexible. Ni els innombrables afusellaments, empresonaments i persecucions han aconseguit crebant la moral comunista ni la fe en el triomf de la causa de la pau, la democràcia i el socialisme objectius pels quals lluitem els comunistes catalans estretament units amb tots els altres comunistes de tot Espanya. Al capdavant de la lluita per acabar amb la dictadura i per la democràcia no hem deixat de combatre contra l'explotació de les masses treballadores i l'explotació de la qual són objecte la pagesia i altres capes de la població.

Actualment la situació política i econòmica de la dictadura franquista és més precària que mai. La seva descomposició és precipita cada cop més. L'empitjorament constant de les condicions de vida

Per Josep MOIX
Secretari General del P.S.U.C.

dels treballadors ha anat acumulant un tal descontentament i malestar que, a hores d'ara, ja són visibles els símptomes d'una crisi revolucionària. La seva política econòmica al servei dels grans capitalistes i terratinents latifundistes, dels grups monopolistes nacionals i estrangers, especialment dels nordamericans, ha agreujat els problemes econòmics i socials que són la causa de l'endarreriment en que es troba Espanya en relació al ritme de desenvolupament a que marxen altres països europeus.

Per aquesta raó, entre altres no menys importants, la desconfiança envers el règim franquista arriba ja fins a amplis sectors de la burgesia. L'oposició s'agrandeix, és més activa i es radicalitza de dia en dia. Les accions contra la dictadura i per un canvi polític cap a formes democràtiques, utilitzant diferents formes legals o il·legals, són menades cada dia amb més força pels obrers, els pagesos, els estudiants, els intel·lectuals i importants sectors de la burgesia urbana i rural.

El XXV aniversari del PSU s'escau, tal com es diu en la declaració feta pel Comitè Executiu, en una situació política nacional favorable per a les forces obreres i democràtiques del nostre país que lluiten per a liquidar la dictadura franquista i promoure un canvi polític radical que obri el camí a un règim de llibertat, de pau i de progrés social per a tots els pobles d'Espanya.

*

La situació internacional és desfavorable per a les forces de la reacció, de l'imperialisme i del colonialisme. Els països del sistema socialista, esdevingut ja un

Deturem la ma dels botxins!

Imposem l'Amnistia!

Aquesta primavera, mentre arreu d'Espanya i a tot Europa avançava la campanya per l'amnistia dels presos i exiliats polítics espanyols, la policia franquista — la tristement famosa Brigada Política-Social — desfermava a Catalunya un nou allau repressiu. Més de 60 treballadors van ser detinguts i una quinzena van passar a la «Modelo».

Quin és el delicte d'aquests homes? Haver repartit fulles amb la paraula amnistia. Haver demanat un augment de salaris. Haver ajudat les famílies dels companys empresonats.

Avui, als vint i un anys de «pau franquista», aquests són «delictes» suficients

sistema mundial— són cada dia més poderosos i influents en la solució dels problemes internacionals. Llurs progrés econòmics, científics, tècnics i culturals, especialment els aconseguits per la Unió Soviètica, els situen en primer lloc en l'emulació pacífica amb els països capitalistes. La patriòtica lluita dels pobles colonials per alliberar-se de l'esclavatge colonialista i per conquerir la independència nacional ha fet canviar radicalment el mapa polític d'Àsia i d'Àfrica. La revolució popular antiimperialista del poble de Cuba és un exemple viu i encoratjador per als altres pobles de l'Amèrica llatina. En els països capitalistes la classe obrera al capdavant de les masses treballadores intensifiquen l'ofensiva per a reduir i liquidar el domini dels monopolistes i llurs formes d'intensificació de l'explotació.

L'actual situació d'Espanya, així com la internacional, ofereixen, donc unes perspectives magnífiques per a les forces de la pau i del progrés social. Si lluiten unides contra les forces de la reacció imperialista no hi ha cap dubte que assoliran nous i més importants èxits.

Per a tots els militants del PSU la millor manera de celebrar el XXV aniversari de la seva fundació ha de consistir en fer els esforços que siguin necessaris per a donar compliment a les tasques que s'assenyalen en la Declaració que ha fet pública el Comitè Executiu en ocasió d'aquest aniversari: reclutar nous militants, crear comitès del Partit en els llocs de treball, en les barriades i pobles d'arreu de Catalunya lligar-se estretament amb les masses, discutir més i millor els problemes polítics, etc. per tal que el 25 aniversari sigui el començament d'una nova etapa en la lluita per aconseguir que el PSU de Catalunya sigui un Partit de milers i milers de nous militants, capdavanter de la lluita del poble català per la democràcia.

per a que el guàrdia civil de Terrassa anomenat Cuenca torturi hores i hores l'obrer Agustí Romero i per a que l'inspector Creix, de Barcelona, martiritzi l'obrer Matias Aguilar, pare de set fills.

ACUSEM.

Heus aquí com expliquen els fets els treballadors que els han viscut. Matias Aguilar Calleja, escriu des de la «Modelo» de Barcelona: «Vaig ser detingut el 19 de març quan, en companyia d'Agustí Romero, els dos sobre una moto, llençàvem fulles amb la paraula AMNISTIA. Varem ser maltractats a la caserna de la Guàrdia Civil de Terrassa i traslladats

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 239 — Barcelona, agost-setembre 1962

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 21, 25 i 30 metres.

Els dilluns i dijous, emet en català.

CATALANS: ESCOLTEU-LA!

1962

Josep M. Cendrós i Leonor Bornau («Teresa Bonet»), s'encarreguen de la coordinació de TREBALL.

Esclat vaguístic a partir d'Astúries. Mobilitzacions obres, universitàries i ciutadanes. Creació de les Comissions Obreres.

Detinguts a Barcelona Pere Ardiaca i Antoni Gutiérrez Díaz.

Carta de 130 intel·lectuals catalans demanant l'acabament de la repressió i les llibertats democràtiques.

Fundació del Front Obrer de Catalunya, vinculat al FLP. Alguns militants com Àngel Abad, Vázquez Montalbán, Alfons Comín, X. Folch,... s'incorporen en diferents moments al PSUC.

Declaració del Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya sobre la lluita dels miners d'Astúries

Des de fa tres setmanes, els miners asturians mantenen una lluita admirable en defensa de la setmana de les 40 hores i d'altres reivindicacions, la qual ha arribat a paraitzar completament vint-i-set mines amb més de 17.000 obrers i empleats.

Les autoritats franquistes han actuat amb els coneguts i infames mètodes de pressió per tal d'intentar ofegar la vaga asturiana: el tancament de les empreses; l'acomodament dels miners; la detenció o deportació dels dirigents de la lluita; la tergiversació, per la premsa i la ràdio, de les causes de la vaga... Tot ha estat assajat per obligar els vaguistes a capitular.

Però l'esperit combatiu dels miners s'ha mantingut íntegre, i el Govern s'ha vist empès a trobar un procediment que li permetés de llevar el locaut sense que semblés una capitulació de l'autoritat. Així, després d'una paròdia de negociació amb uns quants vocals de jurats d'empresa, dels qui solen respallar els patrons, s'han reobert algunes mines i s'ha anunciat que dijous es reprendrà el treball a totes les explotacions, llevat del pou «Venturo» i de la mina «La Nicolasa», on el locaut hi seguirà regint.

No obstant això, les ràdios estrangeres informen que només una part dels miners s'han reincorporat al treball durant els darrers dies, i que per tota la conca es fa treball lent. Això demostra que la reobertura de les mines no pressuposa, com pretenen les autoritats, la fi de la vaga, la qual és mantinguda encara per milers de miners i que prossegueix amb formes diverses en la immensa majoria dels pous.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya saluda amb emoció la lluita heroica dels miners asturians i crida als treballadors de Catalunya per tal que en secundin l'acció. La vaga d'Astúries revela que classe obrera espanyola, enfortida per l'experiència de les grans accions d'abril i maig, passa novament a l'ofensiva. Els treballadors catalans han d'ocupar un lloc d'honor en aquesta lluita. Les accions d'abril i maig van permetre d'arrancar algunes millores salarials, però moltes de les empreses no compleixen els compromisos acordats aleshores amb els treballadors, i totes elles imposen ritmes de treball cada vegada més accelerats, els quals, després d'un esforç físic esgotador, es tradueixen sovint en una disminució de la setmanada. A més d'això, el cost de la vida ha pujat sense interrupció durant

els últims mesos, i ha retallat encara més el poder adquisitiu dels salaris.

Tot el que acabem de dir, explica el descontent que existeix entre els assalariats a Catalunya, i la proliferació dels conflictes entre obrers i empresaris en totes les branques industrials. La vaga asturiana, però, que ha desvetllat l'admiració més profunda entre els treballadors catalans, exigeix apressament — i ho fa possible — de transformar aquests conflictes en lluita oberta i organitzada.

En cada lloc de treball cal organitzar, sense pèrdua de temps, una Comissió d'oposició sindical que elabori i presenti als patrons les reivindicacions obreres, que representi els treballadors en la discussió «legal» amb les empreses i els jerarques sindicals, i que organitzi també les accions «extralegals» (minya del rendiment, aturades de braços caiguts, i si cal, la vaga) que són indispensables de dur a terme perquè les reclamacions proletàries obtinguin èxit.

El Govern i la seva premsa domesticada acusen els miners asturians d'agitadors «pagats des de l'estranger», perquè no han presentat llurs demandes a través de les «vies legals», la qual cosa constitueix una clara mostra del cinisme feixista. La demanda de la setmana de 40 hores per als miners, com la del salari mínim vital i altres reivindicacions bàsiques dels treballadors, figuren des de fa anys en la pila de resolucions aprovades en congressos i reunions «legals» dels sindicats verticals que mai no han estat aplicades. Els enllaços i jurats d'empresa que desitgen defensar llurs companys, no tenen cap garantia enfront de les represàlies patronals i governamentals. I els jerarques sindicals, designats pel Govern, actuen en els conflictes obrers com a auxiliars de la policia. Les «vies legals» estan, sota el feixisme, al servei dels grans capitalistes. Per això la defensa de les reivindicacions econòmiques dels treballadors exigeix combinar l'acció «legal» amb l'«extra-legal», que sigui un tot amb la lluita per les llibertats sindicals i el dret de vaga. Per a defensar-se de l'explotació capitalista, els obrers necessiten sindicats de classe, independents dels patrons i del govern, en els quals ells pugin decidir lliurement la conducta a seguir i designar democràticament llurs dirigents. I necessiten, sobretot, el dret de recórrer a la vaga per a sostenir les seves demandes. La prohibició de la vaga constitueix un dels trets més repulsius i intolerables del feixisme: la va-

ga és un dret reconegut en la Carta dels Drets Humans de la O.N.U. — la qual ha estat signada pel Govern franquista —, i la seva legitimitat ha estat reconeguda fins i tot per l'Església Catòlica.

Desenrotllar la lluita per un salari decent, les llibertats sindicals i el dret de vaga; aconseguir que aquesta lluita es manifesti aviat en grans accions generals, constitueix la principal tasca de la classe obrera a Catalunya i el mitjà més eficaç per prestar suport a la lluita dels miners asturians.

Les capes mitjanes de la ciutat i el camp, i, especialment, els intel·lectuals i els estudiants, han d'ajudar amb els mitjans al seu abast la classe obrera que, lluitant per les seves reivindicacions econòmiques i polítiques, defensa els interessos més generals de tot el poble i de la democràcia.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya invita a les altres forces polítiques a concertar els esforços de tots en una àmplia acció de solidaritat amb els miners asturians i en la preparació de les properes grans lluites pel restabliment de les llibertats democràtiques.

A les tres setmanes de començar la vaga minera d'Astúries, els partits i grups de l'oposició burgesa i socialdemocrata, així com les organitzacions obreres d'Acció Catòlica, no han expressat encara la solidaritat amb els miners. És més: el diari madrileny «Ya», considerat com a portantveu oficiós de la jerarquia eclesiàstica, ha pres posició contra la vaga. L'actitud d'aquelles forces i de l'Església, que suposa un pas enrere respecte a la posició adoptada durant les vagues d'abril i maig, no passarà per alt als treballadors, els quals una vegada més troben en els comunistes llurs més resoluts i conseqüents defensors.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya està segur que els comunistes catalans desplegaran tot d'entusiasme i iniciativa per tal d'aconseguir que la classe obrera i el poble de Catalunya manifestin la seva solidaritat amb la lluita dels miners asturians, que han donat el senyal per a un nou assalt en el combat contra el franquisme i per un règim democràtic.

Barcelona, 5 de setembre de 1962

El Comitè Executiu del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1963

És condemnat a mort i afusellat el responsable del PCE a l'interior, **Julián Grimau**.

El moviment de la Nova Cançó aconsegueix aparèixer a la televisió.

Aprovació del I Pla de desenvolupament.

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 245 — Barcelona, abril 1963

Preu : 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT (Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a dos quarts de 8 del matí, per ones curtes de 21, 25 i 30 metres. De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la matinada, per ones curtes de 30, 39 i 43 metres.

Els diumenges emet un programa de sobretaula de un quart de 2 a un quart de 3 de la tarda per ones curtes de 30, 39 i 43 metres. Els dilluns i dijous, emet en català.
CATALANS : ESCOLTEU-LA !

GRIMAU HA ESTAT ASSASSINAT

EL CONSELL DE GUERRA

El Consell de Guerra va començar a les 8'20 del 18 d'abril i va acabar a la una de la tarda. La sala estava absolutament plena de gent. La policia es quedava amb el carnet d'identitat dels qui entraven. El tribunal, format per 7 militars, estava presidit pel coronel Valentín Bulnes i actuava de ponent el tinent-coronel Manuel Fernández.

Grimau, amanillat, al front la cicatriu de la profunda ferida que li causaren en llençar-lo per una finestra de la Direcció General de Seguretat, va respondre amb tota serenitat a les fantàstiques acusacions del fiscal: « **Nego en absolut ser responsable de cap de les coses que em són atribuïdes... Mai he torturat ningú... Unicament he executat les ordres que m'eren donades per un govern legal... Vaig ingressar al Partit Comunista d'Espanya l'any 1936. Sóc membre del Comitè Central. He tornat a Espanya per a treballar per la instauració d'un règim democràtic que doni el màxim al poble. Sóc comunista i ho seré mentre visqui.** » En aquest moment, un dels agents de la brigada social que estaven a la sala va atrevir-se a exclamar: « Aleshores, no ho seràs gaire temps. » I els « jutges » van somriure davant d'aquesta ignomínia.

Quan Grimau va voler referir-se a « l'interrogatori » que li va fer la policia, només va poder pronunciar unes paraules: « **Jo no he intentat suïcidar-me. Les greus ferides que porto al cap i a les mans...** » « — Silenci — va tallar-lo el ponent — Aqueix assumpte no és de la competència d'aquest tribunal. Un tribunal civil estudiarà la denúncia que heu presentat sobre això. »

Els advocats estrangers que assistien al procés no podien comprendre com es pot demanar la pena de mort per uns fets que no sostenia cap testimoni, i que havien estat establerts per la policia sobre la base de declaracions escrites per amics o parents de les preteses víctimes, els quals deien que « ho havien sentit dir ».

L'AFUSELLAMENT

Julián Grimau ha estat assassinat a les 4'30 de la matinada del dia 20 d'abril, al pati de la presó de Carabanchel. Grimau estava tranquil. Després de refusar la confessió que li oferia un capellà, fumà un darrer cigarett i, amb calma i sang freda, va avançar cap a l'escamot d'execució. Els periodistes estrangers van enterar-se de la seva mort a les 8 del matí, a través del seu advocat civil. Intentaren obtenir confirmació de les autoritats, però fou impossible. El propi director de la presó va respondre per telèfon: « No puc dir res, perquè no sé res. » No va ser fins a les

(continua a la pàg 2)

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DEL P.S.U. AMB MOTIU DE L'ASSASSINAT DE JULIÁN GRIMAU

En la matinada del dissabte 20 d'abril ha estat afusellat a Madrid el nostre estimat camarada Julián Grimau, membre del Comitè Central del Partit Comunista d'Espanya. Basat-se en acusacions fabricades per la policia, Franco ha condemnat a mort i ordenat l'afusellament de Julián Grimau, sense donar-li les més elementals possibilitats de defensa.

L'opinió pública internacional aixecà la seva irada protesta contra el propòsit franquista de condemnar a mort Grimau per fets ocorreguts durant la guerra civil, acabada fa més de 20 anys, i governs, entitats i personalitats de la més diversa significació van demanar a Franco que respectés la vida del nostre camarada.

La notícia de l'afusellament de Julián Grimau, en ser coneguda, ha provocat una onada d'indignació de proporcions incalculables entre totes les capes socials del nostre país, i en el món sencer se succeeixen les manifestacions de protesta contra la dictadura franquista culpable del crim.

L'assassinat de Julián Grimau, com la recent condemna a 23 anys de presó, imposada al nostre camarada Pere Ardiaca i la intensificació de la repressió en l'últim període, no són un signe de força sinó de feblesa del règim.

Franco i la camarilla d'incondicionals que el rodeja han decidit la mort de Grimau en un intent desesperat de fer marxar enrera la roda de la història, de reverdir el clima de guerra civil, de retardar els canvis que la situació del país exigeix i vers els quals la vida empeny inexorablement.

Matant Grimau, Franco pretenia tallar la creixent lluita dels treballadors, parilitzar l'acció de l'oposició, retenir els qui en el seu propi camp discuteixen sobre la successió o substitució del « Caudillo » i s'orienten a abandonar-lo.

Infamant Julián Grimau i afusellant-lo, Franco esperava desviar la creixent simpatia de les masses populars envers els comunistes, aïllar-nos dels grups antifranquistes d'altres tendències, empènyer-nos cap al camí de la violència i fer impossible la reconciliació dels espanyols.

Però els càlculs franquistes fallaran. L'heroica i serena actitud de Julián Grimau davant del Tribunal i davant de l'escamot d'execució fan creixer al món sencer l'admiraçió de totes les persones de bona voluntat envers la lluita dels pobles d'Espanya per la democràcia i reforcen l'admiraçió i l'afecte dels treballadors i antifranquistes del nostre país envers els comunistes.

L'assassinat de Grimau, en un clima internacional que tendeix a la distensió i pocs dies després de la publicació de l'Encíclica « Pau a la Terra », ha conculcat sobre Franco la condemna universal i ha fet encara més precària i difícil la situació internacional de la dictadura.

A l'interior, la protesta contra el crim ja està donant — i encara en donarà més. els proxims mesos — una nova dimensió i intensitat a la lluita dels pobles d'Espanya per a acabar amb tanta ignomínia, per a liquidar definitivament el clima de guerra civil i establir un règim que faci possible la convivència entre els espanyols.

Els comunistes, malgrat el terrible cop que suposa per a nosaltres l'assassinat de Julián Grimau, malgrat el dolor immens que sentim per la mort del nostre estimat camarada, no ens apartarem de la nostra trajectòria tendent a obrir les vies de la democràcia per als pobles d'Espanya, evitant una nova guerra civil.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya expressa el seu profund reconeixement a tots els qui han fet quelcom per a impedir l'afusellament de Julián Grimau i el seu desig de col·laborar amb tots els antifranquistes. El P.S.U. invita tots els partits i grups de l'oposició catalana a crear un Comitè de Coordinació. Les forces polítiques catalanes haurien de propiciar la conclusió d'un acord entre totes les forces antifranquistes d'esquerra i de dreta dels diversos pobles d'Espanya, basat en l'elaboració d'un programa mínim d'acció comú per a enderrocar la dictadura i en la formació d'un govern provisional, de concentració nacional, sense exclusives, encarregat de fer-se càrrec del Poder, de restablir les llibertats democràtiques i d'organitzar la consulta al poble per a que ell decideixi el règim futur.

Els comunistes catalans respondrem a l'assassinat de Julián Grimau reforçant les files del nostre Partit amb nous militants, intensificant la campanya contra la repressió i per l'amnistia, desenvolupant la lluita de masses per la pau, marxant al davant de les accions dels treballadors i de les altres capes del poble per les seves reivindicacions econòmiques i polítiques, accelerant la preparació de la vaga general política.

El Comitè Executiu del P.S.U. de Catalunya invita els treballadors i el poble de Catalunya a manifestar pels mitjans al seu abast la seva protesta contra l'assassinat de Julián Grimau i a retre homenatge a la memòria del nostre camarada durant la jornada del proper Primer de Maig.

Barcelona, 22 d'abril del 1963.

EL COMITÈ EXECUTIU DEL P.S.U. DE CATALUNYA.

Mides de l'original: 29x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

treball
 PROLETARIS DE TOTS
 ELS PAISOS: UNIU-VOS!
 ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 259 - Barcelona, novembre 1964

Preu: 1 pta

LA LLUITA CONTRA L'AUGMENT DEL COST DE LA VIDA, NECESSITAT VITAL PELS TREBALLADORS

Es conegut que la constant dels monopolistes i del govern franquista, ha estat i és el fer la vida difícil pels treballadors. Tothom recorda l'augment de preus de la passada primavera. El turisme i el seu increment durant l'estiu passat, va fer encara més penosa la vida a les llars modestes. Ara, passada la fornada dels turistes i quan el govern del general Franco havia jurat que l'alça dels preus fora escaïnada, ens trobem davant un nou assalt contra les esquistades econòmiques dels treballadors.

La mateixa premsa de Barcelona i comarques està donant elements que en són indicatiu concret. Durant el passat mes d'octubre les patates s'han pagat, en els diversos mercats de la capital, a més de 6 pts. el quilo; les pomes entre 12 i 16 pts.; les taronges entre 13 i 25 (al mercat de la Plaça de la Llibertat, de Barcelona, el dia 8 d'octubre les taronges es pagaren a 45 pts. quilo); la dotzena d'ous entre 40-42 pts. i, a Baix Ebre, foren venudes caixes d'ous a 44 pts. la dotzena.

La carn ha sofert un augment general i la vedella costa més de 140 pts. quilo. L'oli a granel, que en diuen d'oliva, s'ha pagat a l'entorn de 40 pts. litre. (El govern acaba de disposar la venda obligatòria de l'oli en llaua a 35 pts. però tenint en compte la magra collita d'enguany, aquest preu, pràcticament, resultarà mínim.)

Les famílies que poden enviar llurs fills als col·legis particulars han hagut de pagar un augment mensual del 100% en la majoria dels cassos. Ha pujat el lloguer dels pisos i tothom recorda, massa bé, que fa pocs mesos havien ja augmentat els preus del pa i dels transports urbans.

La revista del Servei d'Estudis del Ministeri d'Hisenda del més d'octubre, anuncia que, en la conjuntura actual, els preus dels sectors de la confecció de gènere de punt, cuir i calçat, suro, mobles de fusta, productes químics i farmacèutics i també els de metalls no ferrosos, aniràn en augment. Pot afirmar-se, ja, que aviat pujaran els preus de l'electricitat i del tabac car el fet de que el govern ho desmenteixi n'és el signe més evident.

Aquesta situació explica el clam sorgit arreu contra l'augment del cost de la vida, fins al punt d'ésser el problema que la

per Josep ROMAN

mateixa premsa ha de destacar i el que aquesta palesa no és més que un reflex pàl·lid de la gran indignació que commou el poble al veure disminuir la seva magra capacitat d'adquisició i augmentar les dificultats per a mal viure.

El que cal retenir i destacar d'aquesta situació és, fonamentalment la reacció de les masses, especialment la dels treballadors, contra la política de la dictadura. L'ambient de condemna d'aquesta política ha pres un caràcter més concret, unit i organitzat. En són una prova ben clara —conjuntament amb altres accions dels obrers en els llocs de treball— la lluita de la població de Sabadell contra l'augment dels transports urbans; les diverses manifestacions dels treballadors de Tramvies de Barcelona; la dels estudiants de Madrid contra l'augment del preu del transport pels universitaris; la dels obrers de l'empresa tèxtil "Catex S.A." d'Olesa de Montserrat, demanant augment de salari.

Element indicatiu de com creix la indignació de les masses contra la política de la dictadura i de quina és la seva combativitat, n'és la magnífica manifestació de

¿CAMI PER IMPEDIR L'ALÇA DELS PREUS?

TARRASSA L'ASSENYALA

Reportatge d'un que hi era

14 de novembre. Ha tingut lloc la manifestació de protesta contra l'encariment de la vida, els comiats i per garantir treball als parats. La manifestació fou convocada davant l'Ajuntament i l'edifici dels Sindicats Verticals.

A les cinc de la tarda ens trobàvem a l'avinguda José Antonio unes 200 persones esperant el moment per dirigir-nos a l'Ajuntament. A mesura que passava el temps eren més i més els que s'unien a nosaltres. A les sis erem ja uns 3.000 i plens d'entusiasme i decisió ens posarem en camí, vers l'Ajuntament. El públic, agermanat en l'acció, cridava a plé pulmó: "Volem treball"... Era aquell un torrent de veus humanes: "Qué baixin els preus"...

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament de les 7 fins a les 7'50 del matí per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.
 De 2 a 3 de la tarda, programa de sobretaula per ones curtes de 21, 25 i 27 metres.
 De dos quarts de 6 de la tarda a dos quarts d'una de la nit, per ones curtes de 30, 39, 43 i 48 metres.
 Els dilluns i el dijous al vespre, emet en català.
 ¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

1964

Es funda a l'església de St. Medir, del barri de Sants, la Comissió Obrera Central de Barcelona.

I Setmana de Renovació Universitària: iniciativa político-cultural dels estudiants.

Debat intern sobre el significat dels canvis econòmics a Espanya. Per divergències, són expulsats del PCE Fernando Claudín i Jorge Semprún. I del Comitè Executiu del PSUC, Francesc Vicens.

3.000 persones a Tarrassa el dia 14 d'aquest més i de la qual "TREBALL" en dona ampla informació. Aquesta acció contra l'encariment de la vida i per altres reivindicacions expressa el sentiment de tots els treballadors, de tota la massa. La gran llicó d'aquesta manifestació és, no hi ha dubte, el comprovar i confirmar la disposició de les masses a lluitar contra la dictadura i portar l'acció al carrer.

El govern del general Franco ha pres unes quantes disposicions per "frenar l'augment del cost de la vida", una de les quals indica que els augments de salaris que es fixin en els futurs Convenis col·lectius, no podran excedir del percentatge en que hagi d'incrementar-se la productivitat.

La dictadura, per mandat dels grups monopolistes, preten —amb aquestes mesures— no tant frenar l'augment del cost de la vida com impossibilitar l'augment dels jornals. Certament, els treballadors, amb la seva lluita i aprofitant algunes possibilitats que ofereixen l'elaboració dels Convenis col·lectius, han assolit —en alguns casos— augments sensibles de jornal. Els Convenis col·lectius són, però, també un arma del govern i dels monopolistes per obligar els treballadors a intensificar el ritme de llur esforç.

(Continua a la pàg. 3)

"No podem enviar els nostres fills a l'escola"...

L'ALCALDE NO HI ERA.

Rítmicament, les veus dels manifestants cridaren: "Qué surti l'alcalde." Alguns deien: "Potser té por..." i tornava a sorgir el crit: "Qué surti l'alcalde." Però l'alcalde no podia sortir perquè ja davant l'aspecte que prenia la situació, el dijous anterior havia anat a Madrid per tal d'entrevistar-se amb els representants del govern. Com sigui que les veus insistien van comunicar que sortiria el tinent alcalde que, precisament en aquell moment, parlava per telèfon amb en Muñoz Grandes. Finalment sortí

(Continua a la pàg. 2)

Mides de l'original: 27x21 cm
 Procedència: Arxiu històric del PSUC

1965

Primera manifestació important de CC.OO. a la via Laietana de Barcelona.

II Congrés del PSUC a França. Hi participen uns noranta delegats. Impuls als moviments de masses (obrer i estudiantil, sobretot), i la unitat de l'oposició catalana al voltant de la reivindicació de l'Estatut d'Autonomia de 1932. **J. Moix** és elegit president i **G. López Raimundo**, secretari general.

L'abat de Montserrat, **Aureli Escarré**, és expulsat d'Espanya.

PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 266 Barcelona, Agost-Setembre 1965 Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
(Estació Pirenaica)

Emet diàriament al matí, mitgdia, tarda i vespre.
Matí: de les 7 h. a les 8 h. Ona curta: 27 - 29 - 43 metres.
Mitgdia: de les 14 h. a les 15 h. Ona curta: 17 - 21 - 25 metres.

BUSQUEU TAMBE LA ONA VOLANT

Tarda i Vespre: de les 17 h. a mitja nit (0,30 h.) On curta: 17 - 27 - 39 - 43 metres.

¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

PER LA JUSTA ELABORACIÓ DE LES REIVINDICACIONS OBRERES

El mes d'agost, aparentment tranquil en l'aspecte de la lluita reivindicativa degut a que moltes empreses han estat tancades, no ha fet sinó ajornar —per a plantejar-se ara amb major acuitat— els problemes i reivindicacions essencials dels treballadors.

Es significatiu el que, tot just reincorporats al treball, els obrers de diverses fàbriques barcelonines han iniciat accions de lluita per llurs reivindicacions. I no podia ésser altrament.

S'acosta la tardor i amb ella s'agregen els ja anginosos problemes de les llars humils: el cost de la vida no deixa d'augmentar: els comiats amenacen a milers de treballadors del tèxtil i de la construcció; molts són ja els que es troben en atur forçós. Amb l'arribada dels freds, primerenes i de les pluges, cal vestir i calçar els fills, cal pagar de bell nou el col·legi. Mentrestant els salaris romanen bloquejats, llevat d'aquells llocs on la lluita assoleix algunes millores.

MANIFESTACIÓ A BARCELONA

Amb motiu de l'onze de setembre i convocada per les diferents forces de l'oposició catalana, ha tingut lloc a Barcelona una manifestació en favor de les llibertats democràtiques.

En el proper número de TREBALL donarem als nostres lectors més informació.

Els treballadors no poden esperar-ne res de les promeses dels jerarques i del Govern. La més mínima il·lusió en aquest sentit no faria més que perllongar i agreujar aquesta situació inaguantable.

L'acció unida i resoluta dels treballadors en cada fàbrica, taller i oficina, dirigida pels seus òrgans representatius: les comissions obreres, és la clau per a imposar les reivindicacions laborals. El camí de la lluita és l'únic que pot anar resolent els problemes urgents que preocupen i capfiquen les masses treballadores i que exigeixen una ràpida solució.

Organitzar i desenvolupar aquesta lluita des d'ara mateix, tenint presents algunes de les experiències del moviment reivindicatiu en aquests darrers mesos, és una tasca importantíssima a l'hora present.

★

La justa elaboració de les reivindicacions en el marc de cada empresa és una malla essencial pel desenvolupament de la lluita de masses i del moviment de les comissions obreres. Justa elaboració de les reivindicacions vol dir tendència constant a elevar-ne el caràcter polític, i també exigència de reivindicacions econòmiques cada vegada més importants.

En cada cas concret, és decisiu que les reivindicacions que es formulin siguin les

més sentides pels obrers, les més aptes per a portar aquests a l'acció: L'acció és l'únic camí per elevar l'abast de les reivindicacions econòmiques i per a fondre aquestes amb altres de caràcter polític. Els obrers que avui defensen obertament el dret de vaga i la llibertat sindical van iniciar-se a l'acció defensant reivindicacions econòmiques. Fou en l'acció on van adquirir la decisió i la consciència que els ha fet treballadors d'avantguarda.

Elaborar justament les reivindicacions en cada cas concret exigeix tenir en compte, no solament la situació material, les necessitats i aspiracions dels obrers, sinó també el seu estat d'ànim, la seva experiència de lluita, el seu nivell d'unitat i d'organització. En cada empresa, és decisiu endegar l'acció dels treballadors, encara que sigui entorn de les reivindicacions econòmiques més elementals, per elevar després, recolzant en l'experiència, el nivell de les reivindicacions i de les formes de lluita.

Això exigeix tenir confiança en els treballadors, requerir llur opinió, procurar que discuteixin entre si, que decideixin ells mateixos, tant les reivindicacions a presentar com les formes de lluita que caldrà emprar. Els comunistes han de suggerir, orientar o proposar, però les decisions s'han de prendre tenint en compte les opinions de la majoria i, sempre que sigui possible, de la totalitat dels treballadors.

★

Una reivindicació que afecta i preocupa profundament als treballadors és la d'un salari adient al cost de la vida. Assolir un salari d'acord amb el cost de la vida per una jornada normal de vuit hores de treball és l'única manera de protegir-se contra l'embrutiment i la destrucció física a que condemnen els treballadors les jornades de dotze i més hores, els actuals sistemes de salaris i de treball.

El mínim vital —segons l'Acció Social Patronal— ha assolit la xifra de 218 pessetes, és a dir, tres vegades i mitja més que el salari mínim oficial (60 pessetes). I aquest mínim l'ha calculat la patronal, que té la seva pròpia idea de les necessitats dels treballadors...

LA PAGESIA CATALANA CONTRA EL NOU AUGMENT DELS IMPOSTOS

Les noves mesures del govern franquista indiquen que el valor de les terres dels pagesos ha estat apujat de forma tan exorbitant que a certes contrades lleidatanes la terra han arribat a valorar-la en més de 100.000 pts. Phectàrea. I, en conseqüència, els impostos en general, seran augmentats de 3 i 4 regades.

La pagesia catalana ha començat a reaccionar contra els propòsits del govern franquista. I és tanta la indignació que les jerarquies de les Germandats s'han vist obligades a convocar nombroses reunions de pagesos per tal de canalitzar i frenar aquest descontentament.

(Continua a la pàg. 2.)

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 271 Barcelona, Febrer 1966

Preu: 1 pta

RADIO ESPANYA INDEPENDENT

(Estació Pirenaica)

Emet diàriament al matí, mitgdia, tarda i vespre.
Matí: de les 7 h. a les 8 h. Ona curta:

27 - 29 - 43 metres.

Mitgdia: de les 14 h. a les 15 h. Ona curta:

17 - 21 - 25 metres.

BUSQUEU TAMBE LA ONA VOLANT

Tarda i Vespre:

de les 17 h. a mitja nit (0,30 h.) On curta:

32 - 39 - 43 metres.

¡CATALANS: ESCOLTEU-LA!

1966

Fundació del SDEUB (Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona) als Caputxins de Sarrià.

A partir de la solidaritat amb els estudiants es funda Taula Rodona, organisme de coordinació dels partits antifranquistes.

Es funda la CONC (Comissió Obrera Nacional de Catalunya).

Llei de Premsa.

El PSUC crida al boicot en el referèndum de la Llei Orgànica de l'Estat.

L'accident del bombarder USA a Almeria

UN CRIM CONTRA ELS POBLES D'ESPANYA

Per Josep Roman

El propassat 17 de gener van caure dos avions nordamericans a Cuevas del Almanzora (Almeria). Un d'ells anava carregat amb quatre bombes H de 10 megatons i dos coets aire-sol. Les armes termonuclears que portava el bombarder venen a ser, aproximada-

ment, l'equivalent d'una bomba de 50 megatons, es a dir, 50 milions de tones de TNT, cosa que significa un patència de 3.340 vegades la bomba que els americans van llençar sobre Hiroshima l'any 1945 i que va fer més de 200.000 morts.

Podem fer-nos una idea clara de les conseqüències que hagués pogut tenir la catàstrofe pensant que si aqueix carregament explota entorn de Barcelona, en una zona costera que aniria de Blanes fins a Tarragona i en un arc de cercle d'uns setanta quilòmetres de radi terra endins, tot quedaria totalment destruït.

Per intentar enganyar al poble i amagar les seves criminals responsabilitats, el govern franquista i la seva premsa diuen que «...el armamento nuclear estava desarmado...», «...en ningún momento ha habido pánico...» i que «...no existe en absoluto motivo alguno de inquietud...»

La veritat és que existeixen molts motius greus d'inquietud i d'angúnia. En la zona on han caigut els avions, la població ha estat una setmana sense anar a les seves activitats normals; les mares no deixaven sortir els nens al carrer; s'ha prohibit a la població menjar el peix, la fruita i les verdures d'aquelles comarques. Una personalitat espanyola ha declarat a l'agència «Associated Press» que «...la zona on ha caigut la part principal dels avions sinistrats ha estat contaminada i que, per tant, és normal que la gent que hi treballa també ho hagi estat». La premsa estrangera ha informat de la contaminació radioactiva de 15 guardies Civils dels que han hagut de patricular per aquells pobles, i que 250 persones han estat examinades diàriament per metges i membres de la comissió d'investigació nuclear i de la protecció civil. Mentre el Govern fa publicar desmentits, les agències internacionals informen de la contaminació de l'arquitecte Robert Puig, dels exàmens a que s'han sotmetut el diplomàtic Rafael Llorente i un dels tècnics del comitè d'energia nuclear que participen a la busqueda dels restes dels avions. Màquines transportades a la regió excaven la capa superficial de la terra d'aquells camps i l'enterran en fossars oberts al costat de la platja.

Malgrat els dies passats, els perills que planen damunt la zona d'Almeria encara són molt greus. No solament per l'existència de la radioactivitat, sinó també perquè, quan escrivim aquestes ratlles, encara s'ha de trobar una bomba de 10 megatons i els dos coets aire-sol. Mentre no sigui trobat l'armament perdut i els americans no se l'emportin a casa seva, existirà el perill esgarrifós i constant de diverses explosions. Una mena d'Espasa de Damocles termonuclear amenaça destruir tota Andalusia i convertir Espanya en un camp de desolació.

El gran responsable de les conseqüències que aqueix accident pot comportar per a tots els espanyols, és el Govern del General Franco, que ha posat Espanya al servei dels plans de guerra nordamericans contra la Unió Soviètica i els països socialistes, que mantén el poble en la ignorància dels greus perills que com a conseqüència d'aquests plans ens amenacen, i la seva indignitat ha arribat fins al punt de que han hagut d'ésser els mateixos imperialistes americans aquells que decidissin suspendre —almenys en aparença— els vols sobre la península, davant les conseqüències polítiques i diplomàtiques que arreu del món començava a tenir la pèrdua de l'armament nuclear: El Govern de Franco ha fet tot allò que ha pogut, i segueix fent-ho, per cobrir les espalles dels seus amos ianquis.

Es coneguda l'existència de grans bases aeronavals dels americans a Espanya, la modernització de l'Exèrcit espanyol amb material americà, i la quantitat considerable de milers de milions que Espanya està invertint en aquesta política.

A Catalunya, és sabuda l'existència d'instal·lacions de ràdio i radar a la zona costera de Roses (Girona). Es parla també de l'existència de rampes de llançament de coets. A la «provincia» de Tarragona existeix la base d'intercepció de Reus per avions de caça; l'ampliació del port i de les drassanes estan en estreta relació amb les necessitats militars de la gran base aèria de Saragossa. La direcció general de la «Protecció Civil» diu que construirà, d'ací al 1966, a la «provincia» de Girona, una xarxa de 23 estacions de control de radioactivitat. Aqueixa xarxa es completará amb un centenar d'equips mòbils, amb vestits atòmics. Altres 25 d'aqueixos centres seran construïts a la «provincia» de Tarragona...

El «The New York Times» ha escrit recentment que els diplomàtics americans pensen que és possible que l'oleoducte Rota-Saragossa s'estengui fins a Barcelona, doncs d'aqueixa forma els vaixells de la VI Flota nordamericana podrien repostar, en cas de necessitat, en la costa mediterrània. Veient les constants visites a Barcelona del vaixells americans, no hi ha dubte de que, en la pràctica, els imperialistes americans tenen Barcelona com una gran base dintre del seu dispositiu de guerra.

Relacionat amb els plans militars d'investigació espacial, cal retèner que la «Divisió Espanyola» de «L'Air Liquide S.A.» ha construït una nova planta de la «Sociedad Española de Oxígeno S.A.», a Sant Adrià del Besòs, suburbi de Barcelona, per tal de produir més de 20 tones diàries d'oxigen

(Pasa a la pàgina 2.)

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

LA UNIVERSITAT

OPOSICIO
A LES SANCIONS
I EXPEDIENTS

El 10 de gener, a les 12 del matí i a la Sala IV del Palau de Justícia, va celebrar-se un nou judici contra els Delegats estudiants de la Universitat de Barcelona, que ja havien estat jutjats davant del Jutjat Municipal del carrer d'Aragó, el qual els havia absolt. El Fiscal havia presentat recurs contra l'absolució. En aquest nou judici, una altra vegada han estat absolts.

Per altra part, després d'iniciat el segon trimestre del Curs, ha estat coneguda la notícia de que els expedients incoats a 19 càrrecs sindicals de Dret han estat retirats, excepte el del Delegat de la Facultat, al qual se li fa una amonestació pública, que constarà en el seu expedient. Al Delegat d'Econòmiques també se li fa una amonestació pública.

Abans de les vacances, es va imposar sanció de pèrdua de matrícula al 3er. de Dret, en responsabilitat per la «ovació» que se li feu al Dr. Entrena. A l'endemà de coneguda la sanció, el Curs es reuní i decidí no matricular-se i depositar la seva confiança en el Consell de Curs per de tal de que aquest reunís els diners necessaris per a ésser depositats a Hisenda mentre s'aixeca recurs contra la sanció, doncs aquesta és considerada il·legal.

El Consell de Curs aconsegueix, gràcies a l'aval de deu prestigioses firmes de la nostra ciutat, un crèdit de 200.000 pessetes d'un entitat bancària. Els diners són depositats a Hisenda, a despit de les pressions exercides pel Rector-polícia Valdecasas per tal de que no fossin acceptats, àdhuc en contra de la llei, i s'han elevat dos recursos al Tribunal Contenciós-Administratiu, un a l'econòmic, i un altre a l'econòmic-administratiu.

A començaments d'enguany, es va començar a enviar cartes als estudiants que no havien presentat justificants per no haver votat a les A.P.D.E., per assabentar-los que havien passat a lliures.

Es va començar a Ingenieros, però la quasi totalitat d'aquells passats a lliures resulta que o bé havien votat o bé havien presentat justificant, per la qual cosa van protestar i la sanció fou retirada.

A Ciències han passat a lliures uns 170 alumnes, una quarantena dels quals són del Curs comú.

La indignació és gran i els estudiants entenen no acceptar passivament l'aplicació reiterada de la política repressiva del Govern, representat al Districte Universitari de Barcelona pel Rector-Polícia Valdecasas.

CORRESPONSAL

1967

El SDEUB organitza uns actes universitaris d'homenatge a **Jordi Rubió** i a **Pablo Picasso**.

Després d'un debat sobre la proposta de pacte per la llibertat amb la dreta antifranquista, un grup de militants del PSUC se'n separa i dona lloc a la fundació del PCE (internacional), més tard Partit del Treball d'Espanya.

El PSUC defensa «la integritat territorial de Catalunya» enfront dels intents de separar-ne Lleida en una proposta de divisió econòmic-regional d'Espanya.

En les darreres setmanes la repressió torna a estar en un primer pla de l'actualitat política espanyola.

A les demandes de llibertat i justícia que cada dia més obertament formulen les diverses capes de la població, el Govern del General Franco respon amb la repressió i amb mesures que tendeixen a anul·lar les concessions arrencades per la lluita popular en els mesos anteriors. La invasió d'universitats per la força pública, la dissolució violenta de manifestacions i concentracions obres i estudiantils i l'empresonament d'antifranquistes de la més diversa condició social es conjuguen amb lleis i acords que, com la disposició de que passin a dependre de la jurisdicció militar aquells que ofereixin resistència a la Policia Armada, la reforma del Còdig Penal en allò que es refereix als delictes de premsa i impremta o la modificació del « projecte Castiella » sobre la llibertat religiosa, suposen una marxa enèrma respecte de mesures anteriors preses pel Govern en el marc de l'anomenada política de liberalització.

Tot sembla indicar que els « durs » exerceixen en aquest moment la influència decisiva sobre Franco, influència que utilitzen per tal d'intentar restablir la política del cop de garrot imperant anys enrera.

Però aquesta política és inaplicable avui, quan la immensa majoria dels espanyols no es resigna a que se li neuguin els drets humans i democràtics fonamentals, i quan, a diferència del que passava fa anys, sap per experiència que la seva voluntat de lluita pot més que la repressió i que la dictadura. Es pot esperar, doncs, que els intents de restaurar la política del cop de garrot tinguin resultats totalment oposats a aquells que el Govern es proposa aconseguir.

Un diari tan poc sospitós d'antifranquisme com és el THE NEW YORK TIMES escrivia recentment (14-2-67): « ...la dinàmica de la societat espanyola va més enllà, molt més enllà, de la capacitat del Govern per otorgar llibertat sense cometre un suïcidi institucional... Però aquí, l'altre perill és que reimposar l'autoritarisme com volen alguns « durs », pot polaritzar i radicalitzar la societat espanyola fins a tal punt que es posi en perill extrem l'estabilitat de la població, tan fàcilment excitable... » I un editorial de l'edició de l'1 de març darrer del mateix diari acabava així: « ...El General

PROLETARIAT DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 284

Barcelona, Març 1967

Preu: 1 pta

LA REPRESSIO NO ATURARA LA LLUITA

Franco no pot romandre indefinidament en el seu Palau del Pardo, a les afores de Madrid, ordenant que es castigui als descontentos. De fet està perdent terreny lentament, doncs Espanya està canviant més depressa que ell. Són onades les que s'apropen que no hi ha home que les aturi.

Efectivament, les onades que s'apropen no pot parar-les cap home ni contenir-les cap dic repressiu. Per torna, els rises catastròfics d'aquestes onades es deriven exclusivament de la muralla contra natura que els hi oposa la dictadura. Si les aspiracions dels espanyols a la llibertat, tants anys reprimides per la violència, troben satisfacció, les onades que s'apropen no provocaran cap tragèdia. Ans al contrari, sanejaran l'atmosfera i convertiran Espanya en un país políticament habitable, en el qual les distintes idees polítiques coexistiran en la llibertat i el Govern serà l'emanaçió de la voluntat popular. Aquells que senten preocupació pel futur del nostre País han d'esforçar-se, doncs, per fer que s'abandoni definitivament la repressió com a mètode de govern i que s'aclarin els camins que han de conduir a l'establiment a Espanya d'un règim basat en el respecte a les llibertats democràtiques.

Es diu que, en un recent Consell de Ministres, el General Alonso Vega afirmà que era suficient empresonar als 150 activistes principals de les Comissions Obreres i del

moviment estudiantil per a fer regnar l'ordre.

Si el rumor és cert, es pot dir que el Ministre de la Governació desconeix —o simula desconeixer— la situació real del país. Les Comissions Obreres i el Sindicat Democràtic d'Estudiants no són l'obra exclusiva dels 150 activistes que Alonso Vega vol empresonar, sinó el resultat d'anys de lluites i de sacrificis de desenes de milers dels millors i la concreció de les aspiracions més nobles i pregoneres de les masses obreres i estudiantils del nostre país.

La repressió pot frenar la lluita en un o altre indret durant un període, però els seus efectes generals són oposats als fins d'aquells que es serveixen d'ella. És més; en les condicions actuals, tot acte repressiu provoca una resposta col·lectiva que ve a impulsar el desenrotllament del moviment de masses, raó per la qual en el mateix Govern hi ha ministres que consideren suïcida la tàctica preconitzada pel Ministre de la Governació.

Correspon als treballadors i estudiants, a tots els antifranquistes, impedir que prosperin els projectes de Don Camilo i dels seus semblants. Si a cada detenció es respon amb una vaga, una manifestació o una altra forma de protesta col·lectiva, els « durs » del Govern comprendran que els convé adaptar-se a les exigències de l'època i adoptaran les tàctiques que preconitzen llurs col·leques « evolucionistes ».

Els « evolucionistes » són, al cap i a la fi, « durs » convertits per la lluita de masses. Mentre aquesta lluita no es manifestà de manera visible ni representà una amenaça a l'estabilitat franquista, tots eren « durs ». Els « evolucionistes » no han desitjat mai ni desitgen la democràcia. Llur divergència amb els « durs » consisteix en que creuen més convenient per als seus comuns interessos de classe cedir frenant que no pas continuar aferrats a la política del « cop de garrot ».

Aquells que en el camp de l'oposició afirmen que si la lluita de masses es deturà els « evolucionistes » transformarien la dictadura en democràcia i s'evitarien les detencions, propaguen una tesi inventada pels propis « evolucionistes » i, conscientment o inconscientment, actuen com a apagafocs al servei de la dictadura.

Cert que la repressió és dolorosa, encara que actualment sigui més lleu que en el passat. Cap altre grup polític ha sofert ni sofreix tan directament com els comunistes els efectes de la repressió ni té tants motius per a desitjar la seva i. Però el remei no està en esmortir o suspendre la lluita, sinó en refermar-la fins arribar a les accions generalitzades que han de liquidar la dictadura, origen de la repressió, i imposar un Estat de dret en el qual les llibertats estaran plenament garantides.

MORT EN ACTE DE SERVEI

Es cert el que Josep M. Pi Sunyer va escriure el 9 de març: « Roda Ventura morí en acte de servei. » ¿Al servei de qui, de què? Tornem enèrma i aturem-nos al 3 de març per trobar-hi resposta. Allí va començar tot, en l'homenatge al Dr. Jordi Rubió. Vint homes hi foren detinguts i d'ells, cinc empresonats. Roda Ventura mogut per un sentit elevat de la seva professió i del seu honor personal, fins altes hores de la nit del 6 de març, batalla enfront dels jutges de Franco per alliberar els cinc detinguts. La batalla s'acabà —per ell— a la matinada del 7, en un dispensari del carrer Sepúlveda.

Mort mestre Roda Ventura, la batalla esdevingué trascendental. Barcelona, commoguda i tibant, passaria silenciosa i ferma davant les seves despulles. L'enterro posaria de relleu la hipocresia dels Porcioles i Ducs de la Victoria i el braó i dignitat d'altres catalans —sortosament— més nombrosos. Junt a la bandera catalana que l'acompanyà al fossar de St. Gervasi, hi haurien munts de flors i cintes en les que s'hi llegiria: « Del Sindicat Democràtic d'Estudiants », « Dels presos polítics i llurs familiars », « De les Comissions Obreres »... Veus abrindades cantarien en la nostra llengua escarnida i entre els homes que acompanyarien a Roda Ventura fins al sepulcre s'hi veurien alguns dels detinguts el dia 3 i, també, el doctor Rubió Balaguer.

No fou cap aigüabarreg casual l'enterro de mestre Roda Ventura sinó un aspecte ben clar d'una situació política existent a Catalunya i a la resta d'Espanya: els causants de la mort de l'eminent català, hi hagueren d'anar obligats per la magnitud del crim. Els amics del difunt hi anaren amb el cor i la voluntat, conscients de que, també l'enterro, era part de la batalla i que aquesta no era acabada.

Aquell mateix dia, per ordre telegràfica del Tribunal d'Ordre Públic de Madrid, el Jutjat de Guàrdia de Barcelona alliberava a quatre dels cinc defensats per mestre Roda Ventura. En deixaven un a la presó: Enric Argullol. La batalla, doncs, continuava.

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

PER LES LLIBERTATS NACIONALS I DEMOCRÀTIQUES

CRIDA DEL COMITE

11 de Setembre

...UN ANY MES, ENCARA:

Sotmesos a la repressió inhumana de les tortures, dels tribunals militars i especials, dels estats d'excepció; sotmesos a una repressió que guanya intensitat i extensió, que tracta d'aixafar la protesta popular contra l'arbitrarietat, l'exploatació, la injustícia, el mal govern, els salaris insuficients, l'acomodament dels treballadors, els expedients de crisi, l'imperialisme capitalista.

Es dins d'aquest marc que l'onze de setembre de 1968 i les jornades que l'envolten prenen la seva significació actual de lluita i afirmació; de lluita contra la REPRESSIÓ; de lluita i afirmació de les LLIBERTATS NACIONALS; de lluita i afirmació de les LLIBERTATS DEMOCRÀTIQUES.

L'ONZE DE SETEMBRE de 1714 el Principat va perdre la seva llibertat tal com el 1708 l'havia perdut el País Valencià i el 1715 la perdria Mallorca. L'ONZE DE SETEMBRE és una jornada que té el sentit de la lluita contra la supressió de les llibertats nacionals. L'ONZE DE SETEMBRE del 1968 no és, però, una jornada nostàlgica. Avui, és una jornada de coincidència i de vinculació de tot un poble que vol veure destruïda la dictadura que l'esclavitzava i que aspira a viure en una societat lliure justa, progressiva i oberta.

De la Crida del Comitè 11 de Setembre a la setmana contra la repressió.

MISSATGE DE CINC PARTITS CATALANS

AL POBLE D'EUSKADI

Les forces polítiques de Catalunya sotasignants, s'adrecen al poble basc per tal de fer-li arribar la seva adhesió i la seva solidaritat en unes lluites comunes: la lluita anti-franquista i la lluita per l'alliberament nacional i per la democràcia.

Durant trenta anys el poble basc ha lluitat per a defensar uns drets que arreu del món estan plenament reconeguts: els principis que la Declaració Universal dels Drets de l'Home proclama i el dret de tots els pobles a l'autodeterminació, aquest darrer ja concretat en el seu Estatut d'Autonomia de l'any 1936 i abolit per les lleis del règim franquista.

Aquest combat l'ha dut a terme amb continuada energia i ara, precisament, s'enfronta amb l'arbitraria decisió del Govern establint l'estat d'excepció a Guipúscoa. La lluita de la classe obrera d'Euskadi, la dels estudiants per un sindicat representatiu i independent, la dels diferents moviments populars, ha assolit un elevat contingut polític i una clara significació democràtica, ampliant-se i estenent-se als més diversos sectors de la població. El règim franquista, desbordat per aquesta lluita i incapaç de satisfer les aspiracions del poble, multiplica una i altra vegada els actes de repressió, dels quals són un exemple destacat les nombroses sancions als capellans que han volgut estar al costat del poble en una lluita tan justa, la reiterada paròdia dels judicis militars i la continua repressió del poble d'Euskadi, com de tots els pobles de l'Estat espanyol, per la policia política i el tribunal d'excepció.

Nosaltres, les forces polítiques de Catalunya sotasignants, protestem contra l'estat d'excepció i reclamem el seu aixecament immediat, recolzem la lluita del poble basc per les seves llibertats nacionals, per les llibertats democràtiques, per la reinstauració de les seves institucions autonòmiques de Govern i pel dret d'autodeterminació.

Esquerra Republicana de Catalunya.

Front Nacional de Catalunya.

Moviment Socialista de Catalunya.

Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Unió Democràtica de Catalunya.

Agost de 1938.

"TREBALL"

CLANDESTI ARRIBA AL NUMERO 300

La sortida del número 300 de "Trebball" clandestí invita a evocar el camí recorregut fins aquí pel nostre periòdic i a meditar en veu alta sobre el seu paper en les lluites presents i futures del nostre poble.

Com és sabut, "Trebball" fou el diari del P.S.U. des de la fundació d'aquest fins el dia de l'ocupació de Barcelona per les tropes franquistes. A això és degut, sens dubte, que els primers butlletins a multicopista apareguts en la clandestinitat, obra espontània de militants o de grups isolats, tinguessin ja aquest títol.

En tant que portaveu del Comitè Central del P.S.U. de Catalunya la publicació clandestina de "Trebball" es remunta a 1942. Amb anterioritat a aquelles dates, havia estat abatut a trets al bell mig del carrer el company Matos, responsable del primer nucli de direcció del nostre Partit sorgit en la clandestinitat. I el company Jaume Girabau, el qual tornà al país des de l'exili per a posar-se al front de la Delegació del Comitè Central del P.S.U., havia estat afusellat el 25 de gener d'aquell any. No és, doncs, desmesurat afirmar que els primers números del nostre periòdic foren escrits amb la sang

(passa a p. 2)

nomia de cada un d'ells i de l'aplicació dels principis del marxisme-leninisme.

Deplorant la intervenció militar a Txecoslovàquia i treballant ardentment per a que hi sigui posada fi el més ràpidament possible, el P.C.E. i el P.S.U.C. combaten i combatran ensens els esforços de la reacció encaminats a posar llenya al foc, a enfondir les

(passa a p. 2)

1

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del
PSUC

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 300

Barcelona, Agost-Setembre 1968

Preu 2 pts

SOBRE LA SITUACIO A TXECOSLOVAQUIA

La Declaració del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya del 28 d'agost, la versió catalana de la qual distribuïm amb aquest mateix número de "Trebball", exposa la posició dels comunistes de tots els pobles d'Espanya sobre els esdeveniments de Txecoslovàquia.

Tal i com correspon al caràcter d'ambdós partits i als acords que regeixen llurs relacions, el P.C.E. i el Partit Socialista Unificat de Catalunya constitueixen una sola unitat en el si del moviment comunista i obrer internacional. Les diverses preses de posició del P.C.E. sobre els esdeveniments que tenen lloc a Txecoslovàquia d'ençà de la promoció del company Dubcek a la Secretaria General del Partit Comunista Txecoslovac, senyalen també l'actitud del P.S.U.C. respecte d'aquests esdeveniments.

La direcció del P.S.U. participà activament a les discussions que portaren el P.C.E. a expressar públicament que "...les mesures preses per tal de democratitzar la vida del Partit i de l'Estat i donar una participació més activa a les masses en la direcció del país, els comunistes dels països capitalistes les hem rebudes com una ajuda a la nostra pròpia lluita..." ("La lluita per el Socialisme hoy", p. 39).

Junt amb el P.C.E., el P.S.U.C. considerà improcedent la carta adreçada al P.C.Tx. pels partits germans de la U.R.S.S., Polònia, Bulgària, Hongria i República Democràtica Alemanya arrel de la reunió de Varsòvia del 14-15 de juliol i es manifestà contrari a qualsevol ingerència en els assumptes in-

terns del P.C.Tx. o de la competència exclusiva d'aquest.

En una Declaració datada del 14 d'agost proppassat, el Comitè Executiu del P.C.E. saluda la celebració de la Conferència de Bratislava en la qual "...s'assenen les bases per a la solució dels problemes pendents fins aquests moments, els quals havien creat una gran inquietud en el moviment comunista i en l'opinió democràtica mundial...". La Declaració subratllava així mateix "...la necessitat del reforçament del front comú dels països socialistes en la lluita contra l'imperialisme".

Conseqüents amb la política del nostre Partit i amb la posició presa anteriorment respecte al conflicte sorgit entre el P.C.Tx. i els cinc partits germans, les direccions del P.C.E. i del P.S.U.C. deploraren la intervenció militar a Txecoslovàquia, tal i com fou manifestat des del primer moment per Ràdio Espanya Independent i fou comunicat directament a la direcció del Partit Comunista de la Unió Soviètica.

El nostre Partit ha estat i està a favor de la celebració de discussions bilaterals i multilaterals com a mitjà per a resoldre les diferències existents o que puguin sorgir entre els partits comunistes. D'aquí que ens felicitem de la celebració de la recent Conferència de Moscou i dels acords que s'hi han pres encaminats a precipitar la retirada del territori txeco-slovac de les tropes dels cinc països i a restablir la cooperació entre els partits comunistes dels països del Pacte de Varsòvia sobre la base del respecte a l'auto-

1969

Es decreta l'estat d'excepció. Centenars de detencions. Es creen les comissions de solidaritat amb els representants polítics.

Inici de la lluita urbana als barris de les grans ciutats industrials de Catalunya. Escàndol Matesa.

Joan Carles és nomenat successor. Es funda la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya.

A les sis setmanes de l'estat d'excepció

BALANÇ DECEPCIONADOR PELS "ULTRES"

Si els objectius que es proposaven els « ultres » el 24 de gener haguessin estat assolits, Espanya seria hores d'ara un país aterrit sota el pes de l'amenaça i la presó. Aquest era el propòsit dels « ultres ». No obstant, a les sis setmanes d'haver-se declarat l'Estat d'Excepció el balanç és, ben visiblement, decepcionador per als nostàlgics de la política de la garrotada i aguantat.

El fet que està passant des del 24 de gener és d'allò més eloqüent: immediatament després de declarar la mesura « ultra », els treballadors de Biscaia, Guipúscoa, Astúries, Catalunya..., replicaven amb vagues i accions massives, senyalant amb el seu exemple a tot el poble com calia fer front a la nova situació. Les pàgines d'aquest periòdic recullen exemples — no tots — de la vigorosa resposta de la classe obrera catalana a l'Estat d'Excepció. En aquestes darreres setmanes, uns 50.000 treballadors de la nostra ciutat han dut a terme vagues i accions en defensa de llurs reivindicacions. I al moment d'escriure aquestes ratlles, es prossegueix forcejant en nombroses i importants fàbriques de Barcelona i el seu cinturó industrial.

El fet que aquest auge de les lluites obreres es produeixi justament després del 24 de gener demostra la càrrega política d'aquestes. Prova d'això n'és que en moltes empreses s'entrellacen les accions per les reivindicacions pròpies amb la defensa i la solidaritat amb els companys perseguits o empresonats.

La lluita dels treballadors és l'arma més potent que tenim per a deturar la repressió i defensar eficaçment tots els presos i repressaliats. Per això cal continuar esforçant-se per elevar i coordinar a nous nivells les accions en curs, fent de cada empresa un bastió de lluita pels drets obrers i contra les mesures repressives.

Desenes de milers de fulles circulen per fàbriques, oficines, facultats i barris obrers. La Joventut Comunista i les C.O.J., la valent i decidida joventut, emulant en iniciativa, continua manifestant-se al bell mig del carrer, desplegant les seves pancartes, cantant les estrofes de la popular cançó de lluita « No! No serem moguts! »

Es important i esperançador que, alhora que la classe obrera i recolzant-la amb la seva acció, els sectors més amplis de la societat espanyola es pronuncin contra la mesura « ultra ». Capítol molt impor-

tant d'aquesta repulsa nacional als mètodes terroristes, el constitueix la presa de postura i l'activitat dels sacerdots i catòlics progressistes de tota Espanya. El que ha esdevingut a la Conferència Episcopal, els avanços de les tendències progressistes àdhuc entre els bisbes, és un fet que ha de veure's com expressió d'un fenomen que no es dona exclusivament en el si de l'Església. Personalitats com el senyor Ruiz Jimenez, Areilza, Peman i d'altres, d'una o altra manera, expressen llurs inquietuts, quan no llur protesta, davant de la situació creada.

Els documents fets públics darrerament i les accions que duen a terme els sacerdots progressistes catalans contra les mesures repressives, com l'encontre davant del bisbat i d'altres que ressenyem en aquest periòdic, donen una idea de l'amplitud que adquireixen les corrents progressistes en el si de l'Església de Catalunya i de la pressió que aquestes estan exercint prop de les Jerarquies eclesiàstiques integristes.

Desenes d'estudiants han estat empresonats i no obstant, des de que fou tornada a obrir la Universitat de Barcelona, no s'ha vist ni un sol dia de normalitat. Membres de la Brigada Político-Social i 50 « grisos » guarden « l'ordre » de cada Facultat, però ni així conseguïen ofegar la protesta. La impressió general és que la Universitat no funcionarà normalment mentre subsisteixi l'Estat d'Excepció. I altre tant s'esdevé en els altres districtes universitaris.

De tots és coneguda l'actitud dels Col·legis d'Advocats de Madrid, Barcelona i altres indrets contra les detencions i les deportacions. Els advocats demòcrates es mobilitzen per a defensar els seus col·legues

RADIO ESPANYA INDEPENDENT
Estació Pirenença

De 7 h 00 a 7 h 55; 17, 19, 21 i 25 m.
De 14 h 00 a 15 h 00; 17, 19, 21, 25 m.
De 17 h 00 a 19 h 30; 17, 19, 21 i 25 m.
De 19 h 30 a 0 h 15; 25, 30, 32 i 40 m.

Dilluns i dijous, tarda i vespre,
emissions 'en català.

PROLETARIJ DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Num. 306

Barcelona Març 1969

2 Pts

CONCENTRACIO I MANIFESTACIO DAVANT DE LA PRESO DE DONES

Amb paquets de victualles destinats a les empresonades polítiques, un centenar de persones es concentraren el diumenge dia 2 de març davant de la presó de dones, tot i la presència de dos « jeeps » i els « 091 » de la policia allí estacionats. Els paquets foren entregats als familiars que acudien a la visita i, seguidament, al crit de « Visquen les Comissions Obreres » i « Llibertat », una part dels congregats feren el tomb de la plaça en manifestació.

presos o deportats, tots els antifranquistes víctimes de les urpades policiaques.

Aquesta mateixa corrent de solidaritat es manifesta en els col·legis professionals i altres organismes de masses, en els quals les iniciatives a favor dels intel·lectuals perseguits troben simpatia i adhesió.

La situació política actual confirma plenament les previsions fetes pel nostre Partit, que la dictadura no pot, mal els pesi als « ultres », reimplantar els mètodes repressius dels anys 40-50. L'amenaça de decapitar l'oposició, esgrimida tantes vegades, està vist que no poden dur-la a la pràctica. És evident que en el dispositiu repressiu hi han peces que fallen, i això és així perquè no tot el món està disposat a secundar els plans dels « ultres ». Hi ha un desnivell claríssim entre els desitjos d'aquests i allò que en realitat són capaços de dur a la pràctica. Si no fos així, ¿com s'explicaria que antifranquistes detinguts i acusats d'activitats « il·legals » siguin posats en llibertat al cap de molt pocs dies; que el T.O.P. hagi sobresseït causes i ordenat la llibertat dels detinguts; que autoritats, a distints nivells, es dessolidaritzin ostensiblement dels plans dels « ultres » i manifestin llur simpatia amb els perseguits? I tot això en ple Estat d'Excepció, l'objectiu del qual era de paraitzar la lluita del poble, de tancar la boca dels espanyols.

Està vist que la repressió i l'amenaça, bé que crea noves dificultats, és incapaç de deturar la lluita de les diferents capes de la població en defensa dels seus drets i aspiracions i, per tant, el desenvolupament de la lluita de masses. Per altra banda, la intensificació de la repressió, en comptes d'isolar la classe obrera, com pretenien el « ultres » a fi de colpejar-la més fàcilment, ha isolat encara més aquests, i empeny vers l'oposició a forces que encara creien en la possibilitat d'una evolució a partir d'aquest règim.

La repulsa als mètodes repressius és molt forta entre totes les capes de la població. D'ací que, en aquests moments, concentrem els nostres esforços en la mobilització de les masses per a denunciar la repressió i intensificar l'ajuda als detinguts. Estem convençuts, i per això treballem amb tenacitat, que aquestes tasques poden ser molt aviat la principal via en la que conflueixin els moviments i organitzacions de masses, els partits i grups polítics de l'oposició, tots els adversaris de la dictadura.

1

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 324

Novembre 1970

Preu 2 pts.

EL 3 DE NOVEMBRE HA ESTAT

UNA GRAN JORNADA PER L'AMNISTIA

La premsa, la ràdio i la televisió callen o bé minimitzen grollerament els esdeveniments del 3 de novembre, cosa que fa que el balanç complet de la Jornada no pugui fer-se fins després d'haver reunit pels canals clandestins les informacions dels seus protagonistes a cada lloc.

Allò que sabem fins ara és, no obstant, suficient per a arribar a la conclusió que ha estat l'acció política més gran realitzada al país en aquests anys.

Malgrat la conspiració del silenci imposada des del Govern, la premsa s'ha referit a accions d'envergadura realitzades a Madrid, Sevilla, Galícia, Saragossa, al País Basc, As-

túries, Canàries i Catalunya, cosa reveladora del caràcter general de la Jornada. La nit del 3, les Comissions Obreres de Madrid feien públic un primer comunicat en el qual declaraven: «... Ens vam proposar una acció per l'Amnistia i hem aconseguit una gran Jornada de lluita per l'Amnistia...»

Segons la versió oficiosa de les autoritats, que els periòdics transcriuen, els aturs a la «provincia» de Barcelona van afectar, exactament, 5.816 treballadors de trenta-dues empreses. Però entre aquestes empreses s'hi troben ni més ni menys que la SEAT, Cispalsa, Agroman, de Barcelona; Condiel, de Sant Cugat, Materiales y Construcciones,

Salvem els patriotes bascs!

El 3 de novembre, les inscripcions a les parets, els milers de fulls posats en circulació, els crits dels manifestants, han denunciat indignadament els preparatius del crim:

IZCO, ONAINDIA, GOROSTIDI, LARENA, DORRONSORO, URIARTE, els joves militants d'E.T.A. són amenaçats de mort pel Govern Matesa.

Sis penes capitals i 754 anys de presó sumen les salvatges peticions fiscals contra els setze patriotes bascs d'Euskadi Ta Askatasuna!

Lluitem amb tota energia per impedir el monstruós Consell de Guerra Sumaríssim de Burgos!

PROU REPRESSIO! AMNISTIA! SUPRESSIO DELS TRIBUNALS MILITARS I DE LA BRIGADA POLITICO-SOCIAL!

LA COMISSIÓ COORDINADORA DE FORCES POLITIQUES DE CATALUNYA HA CRIDAT TOT EL POBLE CATALA A ORGANITZAR I DONAR RECOLZAMENT A

TOT UN VENTALL D'ACCIONS «...encaminades a impedir el sinistre muntatge del judici de Burgos» (...) «Aquesta lluita estaria inserta dins els grans moviments que per l'amnistia, contra la pena de mort, contra les jurisdiccions especials contra la repressió, es dibuixen en tota la geografia de l'Estat espanyol amb participació creixent de capes socials del país que es sumen a la lluita contra el franquisme.» (...) «...la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya creu en el deure del poble de Catalunya -tan compenetrat amb el d'Euskadi- a emprendre immediatament una àmplia campanya contra el judici de Burgos, contra la intervenció de la Jurisdicció militar en aquell, una acció en profunditat per impedir que el judici mateix arribi a celebrar-se.»

«I si malgrat tot el judici tingués lloc, cal que Catalunya se senti mobilitzada al costat d'Euskadi per impedir el crim, per la immediata amnistia dels patriotes d'ETA, junt a la de tots els altres presos i exiliats polítics i socials.»

«Catalunya, novembre 1970.»

**AMNISTIA
AMNISTIA
AMNISTIA**

3 de novembre
Jornada de lluita
per la Amnistia

1917 - 1970

FENT AVANÇAR LES IDEES QUE VAN FER TRIOMFAR

LA REVOLUCIO SOCIALISTA D'OCTUBRE

La fidelitat a l'exemple i a les ensenyances de l'Octubre Roig consisteix en fer avançar cada dia, amb el nostre esforç i iniciativa, amb la nostra lluita i la de les amplies masses populars, els ideals pels quals van combatre i triomfar els bolxevics, arrencant així per a la causa del comunisme noves parcel·les del món capitalista.

En el cor dels comunistes i de molts altres combatents d'avantguarda que en aquests dies han organitzat i mobilitzat les masses, que han encapçalat les manifestacions, que han fet front a la policia o que han anat a parar a la presó, fent del dia 3 de novembre una gran jornada per l'Amnistia i les llibertats democràtiques, cremava la flama revolucionària, l'esperit audaç i empenedor que proporcionen els ideals comunistes.

En aquest 53 aniversari, en el que desitgem nous i grans èxits als pobles de la Unió Soviètica i al Partit de Lenin, aquesta ha estat la nostra manera de dir:

Ens inspirem en la Revolució d'octubre. Avancem amb els nostres propis passos per la via que van traçar els bolxevics.

Laver Schappe i Sala i Amat, de Tarrassa, Unidad Hermética, de Sabadell, Siemens i Pirelli-Moltex, de Cornellà, que donen ocupació a desenes de milers de treballadors. En la relació no figura cap empresa del Ram de l'Aigua del tèxtil de Barcelona, on no obstant hi hagueren aturs en més de deu empreses. Tampoc no es fa al·lusió als Bancs, tot i que sabem que almenys en set d'ells hi han hagut aturs o silenci durant la Jornada.

De la minimització conscient d'aquestes dades en dona idea el fet que no hi hagi sinó escasses referències a l'atur de la Construcció, que ha abastat més de dues-centes obres de Barcelona amb una plantilla global d'uns 50.000 treballadors.

La vaga ha estat pràcticament completa a les universitats i a nombrosos Instituts i altres centres d'ensenyament. El criteri general, a la vista dels resultats, és que aquesta acció ha estat la més important que s'ha registrat a la Universitat de Barcelona des de fa dos anys.

Els missatges de ràdio de la policia, registrats en cinta magnetofònica per un dels nostres corresponals, revelen que durant el matí hi hagué intents de manifestació —amb intervenció policíaca— a Rambla de Catalunya-Rosselló, a l'Avinguda Gaudí, a Aribau-Diputació, a Balmes-Consell de Cent, al carrer de Pelai i a la Rambla de Canaleles. Diuen també que la policia va treure una pancarta de cinc metres de l'Institut de noies del Parc de la Ciutadella de Barcelona i que va disoldre una manifestació de 300 estudiants.

Els periòdics, repetint per encàrrec que la manifestació central va fracassar, parlen de manifestacions preliminars a la Plaça de Palau i al Paral·lel, de la intervenció de la policia per tal d'impedir l'accés al centre de la Plaça de Catalunya i per a netejar les voreres del Banco de Bilbao i Corte Inglés, operació de la qual en resultaren sis detencions i alguns contusionats. També relaten que grups de manifestants van ésser disolts al Passeig de Gràcia, a la Rambla, a la Plaça d'Urquinaona i al carrer de Rivadeneira, així com una concentració de «... cosa d'unes quatre-centes persones...» al carrer de Fontanella.

Aquesta és l'única xifra concreta d'assistents donada per les autoritats, veritablement ridícula enfront de les dotze a quinze mil persones que segons els nostres corresponals van prendre part a la manifestació de la Plaça de Catalunya.

Juntament amb les de Barcelona, les notícies que tenim de Terrassa, Lleida, Martó, Cornellà, Badalona, Hospitalet, Manresa, Rubí, Sabadell i d'altres, mostren l'abast geogràfic que ha tingut aquesta acció a Catalunya i la combativitat que l'ha caracteritzada.

Alguns dies abans de la Jornada foren detinguts a Barcelona José Saigado, Pedro León, Alfred Serrat, Enrique Leira i altres treballadors i estudiants als quals s'acusa de distribuir propaganda de les Comissions Obreres cridant a la concentració de la Plaça de Catalunya.

En el curs del dia 3 van ser practicades unes cinquanta detencions, però una part dels detinguts ha estat ja posada en llibertat gràcies a la reacció immediata i vigorosa dels treballadors, com és el cas a Lleida, cosa que confirma les dificultats amb que topa la dictadura per impedir amb la repressió la lluita unida de les masses.

(passa a p. 2)

1970

Procés de Burgos. Solé Barberà, entre els advocats defensors. Manifestacions i assemblees contra les penes de mort demanades per als etarres.

Constitució del Comitè Nacional de la Joventut Comunista de Catalunya. Domènec Martínez, secretari general.

Mides de l'original: 31x22 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1971

Vaga a la SEAT. És la primera vaga important a la primera empresa catalana.

7 novembre: Es funda l'Assemblea de Catalunya al voltant de les reivindicacions de llibertats democràtiques, amnistia, Estatut d'Autonomia i coordinació amb la lluita dels altres pobles d'Espanya. És el màxim organisme de l'oposició catalana. El PSUC hi és representat per **Antoni Gu-tierrez Díaz**.

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

treball

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm 336

Desembre 1971

Preu 5 pts.

En el camí del Pacte per la Llibertat

L'ASSEMBLEA de CATALUNYA

L'entusiasme és gran a tot Catalunya: aconseguir reunir 300 persones d'unes quaranta localitats, pertanyents o no a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, per a discutir i elaborar una alternativa democràtica que propiciï la convergència més ampla en el combat per enderrocar la dictadura és, sens dubte, un èxit polític fora de sèrie en tots aquests anys d'opressió.

Els acords de l'Assemblea, la perspectiva d'una més ampla unitat i coordinació, estan produint un fort impacte. A les fàbriques, pobles, universitats, barris, es celebren reunions per explicar la significació d'aquest acte i popularitzar les seves conclusions. Els resultats polítics i de lluita seran encara més grans en la mesura que comencin a recollir-se organitzadament els fruits que aquest esdeveniment ha fet madurar a tot Catalunya.

Per la dimensió política que comporten els acords adoptats en un acte tan heterogeni, per l'audàcia d'una tal realització i també per la seva perfecció organitzativa sota les condicions de la dictadura, la notícia ha causat sensació àdhuc més enllà dels Pirineus. La tònica general dels comentaris és la d'afirmar que ben mal parat ha d'estar el règim perquè una reunió d'aquestes característiques pugui desenvolupar-se davant dels seus nassos sense descobrir-ho i, menys, impedir-ho.

El profund i extens treball preparatori realitzat a Barcelona i comarques, l'ambient unitari que creà el primer intent d'Assemblea, l'evolució de la situació política i les lluites excepcionals de la classe obrera aquestes darreres setmanes, han creat les millors condicions per a materialitzar aquesta iniciativa, per la qual estava treballant des de feia temps la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i posteriorment la Comissió Preparatòria.

No és casual que vagues com les de la

HA RETORNAT DE XINA LA DELEGACIO DEL P.C. D'ESPANYA

La delegació del Partit Comunista d'Espanya encapçalada pel seu Secretari General company Santiago Carrillo i de la qual formava part el Secretari General del nostre P.S.U., ha retornat de la República Popular de Xina.

En el proper número de « Treball » publicarem un article de Gregori López Raimundo comentant els resultats de la fraternal visita realitzada en el marc de la reanudació de les relacions amb els companys xinesos.

S.E.A.T. i la Roca, junt a d'altres no menys combatives, i l'acció generalitzada del dia 29 d'octubre en solidaritat amb els valents obrers de la S.E.A.T., hagin precedit i coincidit amb l'Assemblea. La classe obrera i les seves Comissions Obreres, lluitant unides i

amb decisió exemplar pels seus legítims drets econòmics i polítics, han estimulat i impulsat la corrent unitària propiciant la incorporació a l'acció de sectors i forces amplíssimes de l'oposició catalana.

(passa a p. 2)

DECLARACIO DE LA I SESSIO DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Nosaltres catalans de diferents tendències pertanyents i no pertanyents a organitzacions polítiques, de diversos sectors de la població, obrers, camperols, estudiants, intel·lectuals, professionals i ciutadans en general, de Barcelona i de comarques, reunits en Assemblea, malgrat que som conscients que les actuals circumstàncies dificulten d'esgotar les possibilitats de representació, formulem la present Declaració:

« L'actual crisi del règim de la qual el procés de Burgos fou una manifestació sobresortint, la progressiva presa de consciència i la mobilització de les classes populars, i la necessitat d'oposar-nos fermament a la maniobra continuista d'instaurar Juan Carlos com a successor, a títol de rei, del dictador, exigeixen l'adopció unitària d'una alternativa democràtica basada en els punts mínims acceptables per les forces i sectors representats a l'Assemblea, alguns dels quals tenen objectius divergents a llarg termini però que coincideixen en l'objectiu immediat de l'enderrocament del franquisme. Aquests punts de coincidència són els següents:

1. La consecució de l'Amnistia general pels presos i els exiliats polítics.
2. L'exercici de les llibertats democràtiques fonamentals: llibertat de reunió, d'expressió, d'associació —inclosa la sindical—, de manifestació i dret de vaga, que garanteixin l'accés efectiu del poble al poder econòmic i polític.
3. El restabliment provisional de les institucions i dels principis configurats en l'Estatut de 1932, com a expressió concreta d'aquestes llibertats a Catalunya i com a via per arribar al ple exercici del dret d'autodeterminació.
4. La coordinació de l'acció de tots els pobles peninsulars en la lluita democràtica.

Com a objectius immediats, fem una crida a tot el poble català — i considerem catalans tots els qui viuen i treballen a Catalunya — perquè incorpori la perspectiva global del canvi democràtic a cada una de les seves lluites concretes, i perquè intensifiqui l'esforç per a una ràpida obtenció de:

- a. La unitat d'acció de totes les forces democràtiques.
- b. La solidaritat en la lluita en favor dels repressaliats.
- c. L'acabament de la repressió i la consecució de l'amnistia.

Per tal de vetllar per l'aplicació dels acords de l'Assemblea, és elegida una COMISSIO PERMANENT, la qual impulsarà totes les iniciatives útils per a aconseguir la mobilització popular, fomentarà accions unitàries i prepararà una nova sessió de la Assemblea de Catalunya, més àmplia i més representativa.

Catalunya, novembre de 1971. »

Mides de l'original: 31x22 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

UN NOU PAS CAP A LA VAGA NACIONAL

LA JORNADA CONTRA LA LLEI D'EDUCACIÓ

EL Noticiero Universal del dia 15 de febrer informava que el dia 14 s'havien efectuat vagues, assemblees, manifestacions de carrer i d'altres accions importants dels estudiants contra la Llei d'Educació a Bilbao, Sta. Cruz de Tenerife, Salamanca, Valladolid, Málaga, Granada, Almeria i Palma de Mallorca. A la llista no hi figuraven Madrid ni València, on les universitats havien estat prèviament tancades pel govern, després de produir-s'hi incidents que van acabar amb gairebé un centenar de guàrdies i estudiants ferits a València i més de cinc-cents a Madrid. Tampoc s'hi esmenta Saragossa, Santiago, Sevilla i d'altres ciutats que fins ara han estat presents

en totes les lluites generalitzades dels estudiants espanyols.

Respecte a Barcelona, la premsa legal ha narrat que la vaga d'estudiants del 14 va afectar totes les facultats de les dues universitats (que no estessin ja tancades), les escoles superiors, desenes d'instituts i centenars de centres d'ensenyament privat, i que durant el dia van produir-se importants manifestacions de carrer a Major de Gràcia, Tuset, Balmes, Plaça de Catalunya, Plaça d'Eivissa, Virrey Amat, etc., amb un balanç conegut de diversos ferits i més de cinquanta detinguts.

Els diaris han fet també referència a vagues i manifestacions d'estudiants a

Tarragona, Girona, Lleida, La Seu d'Urgell, Vic, Badalona, Hospitalet i El Prat del Llobregat. No han dit res, però, del que va passar a Terrassa -on van fer vaga prop de sis mil estudiants i es van efectuar dues manifestacions importants- ni a d'altres localitats com Mataró i Sabadell, on la jornada es va celebrar també a través de formes obertes.

Tot això permet de concloure que la jornada del 14 ha estat una de les manifestacions de protesta de més abast i extensió realitzades sota la dictadura. Només a partir del que ja és conegut, hom pot afirmar que hi han participat la quasi totalitat dels estudiants universitaris espanyols i centenars de milers d'estudiants de batxillerat i d'altres disciplines, tant de centres estatals com d'escoles privades. Els mestres i professors, fins i tot alguns catedràtics, van recolzar igualment la jornada i van ser en algunes ocasions els promotors i organitzadors de la vaga dels cursos.

A Catalunya la Jornada va comptar, (segueix a la pàg. 2)

treball
ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

NUM. 348

26 de Febrer de 1972

Preu: 5 Ptes.

S ALLENT i BALSARENY :

VICTORIA DELS MINERS !

La vaga que va reemprendre el 10 de febrer a Balsareny i Sallent no era un fet casual, sinó la prolongació del combat començat el 3 de gener i sostingut durant una setmana. Aquesta segona vaga venia enriquida per l'anàlisi de les insuficiències de la primera, fruit de la manca d'experiència dels seus protagonistes.

Les accions precedents tenien com objectiu el recolzament de les reivindicacions presentades en ocasió de les negociacions del nou conveni. L'empresa Unión Explosivos Río Tinto va sancionar diversos obrers i les negociacions es van trencar. Els treballadors, després d'una preparació prèvia, van decidir de passar a l'acció.

L'advocat Galcerán, enviat des de Madrid per l'empresa, va ordenar que fós canviat de torn el més combatiu dels obrers de fons de Balsareny, i enviat al torn que tenia la reputació de menys combativitat, amb la intenció de neutralitzar-lo. Aquest treballador es va negar a complir l'ordre i fou acomiadat; aleshores ell va explicar als seus companys la situació i tots ells, que eren 53, van decidir unànimement de parar i tancar-se a la mina. Els obrers de l'exterior es van solidaritzar amb els de l'interior, i tota la mina fou paralitzada.

El mateix dia 10, el torn de la tarda de Sallent, en saber els esdeveniments de Balsareny, va parar i es va tancar també a la mina. La vaga es va generalitzar seguidament fins a ser total (excepte pel que fa a un grup de tècnics i administratius).

(Segueix a la pàg. 6)

ALFRED SERRAT, estudiant i soldat sobre el qual pesa l'amenaça de 20 anys o més de condemna en Consell de guerra (v. pàg. 5).

Mides de l'original: 32x22 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1972

Jornada contra la Llei General d'Educació.

Intensa campanya de solidaritat amb el poble de Vietnam.

TREBALL torna a ser editat a Catalunya. És dirigit per Joaquim Sempere.

1973

Vaga a la central tèrmica del Besòs.
Mort, pels trets de la policia, d'un treballador.

Són detinguts els 113 membres de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya. Ampli moviment de solidaritat.

Es funda a Calafell el moviment Cristians pel Socialisme.

III Congrés del PSUC a França. Hi participen uns dos-cents delegats. La mort de J. Moix deixa vacant la presidència del PSUC. Formen el Secretariat Gregori López Raimundo (secretari general), Antoni Gutiérrez Díaz, Isidor Boix, Miquel Núñez, J. Serradell i J. M. Clariana.

Mor en atemptat Carrero Blanco, president del Govern espanyol.

proletaris de tots els països: UNIU-VOS!
treball

òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 362

Barcelona, 28 de febrer de 1973

Preu: 5 ptes.

UN CONGRÉS DE COMBAT

Declaracions a TREBALL de Gregori LÓPEZ RAIMUNDO, sobre el III Congrés del Partit, de la celebració del qual vam donar compte al número anterior.

—¿ COM DEFINIRIES EN POQUES PARAULES EL QUE HA ESTAT EL CONGRÉS ?

■ El III Congrés del PSUC ha estat una reunió de combat. En la introducció a l'informe del Comitè Central es diu:

"Armar-nos millor per ser més útils en la lluita per la llibertat i el socialisme és la finalitat d'aquest Congrés". Crec que aquestes ratlles contesten a la pregunta.

—¿ QUINES RAONS VAN DETERMINAR LA CELEBRACIÓ DEL CONGRÉS EN AQUESTS MOMENTS?

■ En primer lloc, l'agudització de la crisi del sistema dictatorial franquista, agreujada encara més després del Congrés

El recent article de Cruilles a la VAN-GUARDIA sobre la lluita al si del Govern entre "quietistes" i "oberturistes", l'ofensiva centrista en l'anomenat "parlament de paper" i el carreró sense sortida al qual el Govern porta els conflictes de la universitat i de l'ensenyament en general mostren que la descomposició del sistema està arribant a un estadi en el qual la seva substitució és no sols una possibilitat, sinó una necessitat imperiosa.

Aquesta situació obliga les forces d'oposició, particularment el Partit de la classe obrera, a posar en tensió totes les seves energies a fi de precipitar el necessari canvi democràtic, i el Congrés

ha d'ajudar-hi. També raons d'ordre intern van determinar la seva celebració ara. L'interval entre dos congressos que marquen els Estatuts del Partit ja havia estat sobrepassat, i el Comitè Central en va decidir la convocatòria en el ple ampliat de 1971.

—"MUNDO OBRERO" S'HA FET ECO DE CERTES CRITIQUES A LA MANCA DE DEMOCRÀCIA EN LA PREPARACIÓ DEL 8e CONGRÉS. ¿ HI HA CRITIQUES SEMBLANTS RESPECTE AL CONGRÉS DEL P.S.U. ?

■ Fins ara no en tinc notícies, però poden sorgir, perquè el nostre Congrés tampoc s'ha preparat democràticament. Com ha explicat MUNDO OBRERO -i va desenvolupar S. Carrillo en la seva intervenció en el nostre III Congrés- mentre estem il·legals i perseguits, mentre no hi hagi democràcia al país, no hi (segueix a la pàg. 2)

¡¡CRIMINALS!!

"Els jeeps de la policia avançaven sobre nosaltres a tota marxa. Després de l'atac, la meua companya i jo vam agafar la noia i la vam introduir en un cotxe particular que d'altres estudiants havien fet parar. Estava completament desfigurada, amb la cara plena de sang, que li surtia de la boca i d'una gran ferida al cap. Tenia ferides per tot el cos i la roba esparracada. La cama la feia xisclar de dolor. La vam tapar amb un abric, que va quedar tot tacat de sang i ple de cabells. Primer vam anar a Maternitat i els qui estaven de guàrdia no la van ingressar -pretextant no tenir serveis de cura adequats- ni van proporcionar cap ambulància. Amb el mateix cotxe la vam portar al Clínic, on la van atendre de seguida".

El testimoni: una jove estudiant de Filosofia. La víctima Me Lluïsa Tena Fargas, estudiant de Filosofia, amb fractura triple de fèmur i de pelvis, que probablement quedarà coixa per tota la vida. L'altra víctima principal: Josep Manuel Navarro, estudiant de Dret, encalçat també per un jeep de la policia, amb fractura de crani. Els fets: els dies 13 i 14 de febrer, respectivament. Hi ha molts altres ferits més lleus.

Els culpables: La Policia Armada, el ministre GARICANO GOÑI, el REGIM FRANQUISTA, que en la seva histèria, no dubta d'arribar fins al crim.

Pistoler de la B.P.S. perseguint estudiants a Pedralbes.

Mides de l'original: 27x21 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

Com a Portugal

TAMBÉ A ESPANYA ES POT LIQUIDAR LA DICTADURA!

Editorial

Una explosió d'alegria, l'embriaguesa d'una llibertat encara tendra omple el poble germà de Portugal, i s'estén en fortes alenades per tota la geografia hispànica.

La caiguda de Caetano ho proclama ben alt: Es possible enderrocar la dictadura! Tot Espanya ha pensat el mateix. Una dictadura "gairebé eterna", que durava més que la nostra - 48 anys! - s'ha enyorat en 48 hores. El fet juga, i ha de jugar en el període que s'obre, un paper decisiu com a estimulants de totes les voluntats que aspiren a la llibertat a Espanya.

Els fets de Portugal han mostrat moltes coses aplicables al nostre país. Per exemple, que un feixisme en decadència és un règim summament precari i que quan li manca el suport de la força s'ensorra com un castell de cartes. Per exemple, que el final d'un feixisme no és necessàriament catastròfic: la fi del caetanisme s'ha produït sense pràcticament cap violència (les poques morts produïdes, 10 segons sembla, han estat causades per una policia política acorralada que defensava més la pròpia pell que el règim condemnat). Per exemple, que la pretesa despolitització del poble és més aparent

(passa a la pàg. 2)

PROLETARIIS DE TOTS
ELS PAÏSOS. UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 389

Barcelona, 7 de maig del 1.974

PREU: 8 Ptes.

REVOLUCIÓ POLÍTICA A PORTUGAL

En pocs dies, un llarg camí

A les 6'35 del matí del dia 25 d'abril comença l'acció del Moviment de les forces armades de Portugal contra la dictadura feixista. Tres hores més tard el cap del govern dictatorial, Caetano, es rendeix. En poques hores més les forces armades es feien amb el control del país.

L'endemà la junta militar que s'ha

fet càrrec del poder sota la presidència del general Spínola i que s'anomenarà Junta de Salvació Nacional, fa una declaració de principis. Els resumim:

Amnistia per als presos polítics.

Llibertat sindical i llibertats de reunió i d'associació.

Supressió de la censura.

Formació d'un govern provisional civil en el terme màxim de 3 mesos. Convocatòria d'eleccions generals a una assemblea constituent en el terme d'un any.

Buscar una solució política als problemes d'ultramar.

Desmuntar l'aparell feixista.

Els torturadors de la PIDE, la policia política, són detinguts i perseguits. Van a la presó a grapats, a ocupar el lloc de les seves víctimes que, aquella mateixa nit del 26 d'abril, són alliberades.

El poble portuguès sent materialment la llibertat en l'abraçada als compatriotes que deixen les presons feixistes.

Els diaris s'expressen lliurement. La televisió dona un tomb espectacular: declaracions dels presos polítics alliberats, imatges de les manifestacions, informació nacional abundosa i verídica.

(passa a la pàg. 2)

1974

Execució de Puig Antich. Són detinguts 67 membres de la Comissió Permanent de l'Assemblea de Catalunya.

Es funda la Unió de Pagesos.

La majoria dels militants de Bandera Roja, encapçalats per Jordi Solé Tura i Jordi Borja, s'incorporen al PSUC.

Felipe González és escollit secretari general del PSOE en el XXIII Congrés, a l'exili.

Mides de l'original: 30,5x22 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1975

Cicle de conferències «Terceres vies a Europa». Representa la primera presentació en un acte legal de les propostes polítiques dels partits antifranquistes.

En les últimes eleccions del sindicat vertical obtenen un gran triomf les candidatures unitàries i democràtiques promogudes per les Comissions Obreres, amb participació d'USO i independents.

Són executats dos militants d'ETA i tres del FRAP, enmig de grans protestes internacionals i mobilitzacions ciutadanes.

20 novembre: Mor el general Franco.

10 desembre: Primer míting públic del PSUC. Es realitza a la Universitat i hi parla **Isidor Boix**.

Constitució del Consell de Forces Polítiques de Catalunya en substitució de la Coordinadora. El PSUC hi és representat per **Solé Barberà** i **López Raimundo**.

Mides de l'original: 32x22 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

treball

Proletari
de tot
els

EXTRA

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 426

Barcelona, 20 de novembre de 1975

Preu: 5 pessetes

EL DICTADOR HA MORT

No al continuisme de Juan Carlos Imposem l'amnistia i la llibertat!

FRANCO HA MORT!

Després d'una lenta agonia prolongada artificialment per una camarilla desesperada i àvida de poder, el dictador ha mort d'una mort merescudament horrible, envoltat del menyspreu general dintre i fora d'Espanya.

Aquesta mort fa girar un full de la nostra història. Passi el que passi, ara les coses no poden seguir igual.

El sistema de poder sorgit de la guerra civil, al servei d'una minoria corrompuda i reaccionària, es va organitzar fins a tal punt entorn de la persona de Franco que la seva desaparició ha de fer-lo trontollar.

Tothom, avui, és conscient, d'una manera o d'altra, que l'equilibri precari del poder trontolla. Avui, amb la desaparició de Franco, la dictadura feixista és més feble que mai. La conjuntura, doncs, és més favorable que mai a la democràcia. S'obre, per a Catalunya i per a tot Espanya, un període de possibilitats i d'esperances exaltants, i aquest és el sentiment dels centenars de milers, dels milions de persones que avui celebren aquesta mort com una gran diada, com una festivitat popular. **EL CAMÍ CAP A LA LLIBERTAT, CAP A LA DEMOCRÀCIA, ES VEU NETEJAT D'UN OBSTACLE FONAMENTAL.**

Franco ha representat no sols la unitat de la dreta reaccionària, sinó també el símbol de la seva victòria sobre les forces populars. Desaparegut aquest símbol, desapareix també un obstacle psicològic de primera magnitud que ha frenat la lluita de les masses per la democràcia.

Què passarà ara? Resoldrà Juan Carlos els problemes? No. No els resoldrà. La seva acceptació servil de la legalitat franquista ha compromès als ulls del poble la figura política del monarca del Movimiento. I si això no fos suficient, Juan Carlos ha tingut ocasió de demostrar amb fets que comença el seu regnat fent-se còmplice de les actuacions més opressives, més salvatges i més iníquies de la dictadura de Franco.

Juan Carlos es va fer còmplice de la mort, el 27 de setembre, dels 5 acusats de terrorisme, per als quals fins i tot el papa Pau VI havia demanat la commutació de la pena.

Juan Carlos, ja com a cap d'estat, ha tingut la responsabilitat màxima d'una política de brutal repressió contra treballadors i altres ciutadans pacífics, contra la premsa, contra l'oposició democràtica, contra sectors de l'església i de l'exèrcit. Durant el seu interregne s'ha accentuat la pràctica de la tortura com en les èpoques pitjors de la dictadura -casos de Manresa i Barcelona, per exemple-; s'han multiplicat les persecucions d'antifranquistes a trets de pistola pels carrers; han proliferat les agressions i sancions a sacerdots; s'han agreujat les condicions de detenció dels oficials de l'exèrcit processats per les seves idees democràtiques.

En particular, denunciem l'operació desencadenada a Madrid contra comunistes coneguts pel fet d'haver passat molts anys a la presó, entre els quals figura Simón Sánchez Montero, com un acte destinat a colpejar el partit més nombrós, decidit i actiu de l'oposició democràtica, i que pot preludiar d'altres atacs contra les restants forces d'oposició

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

SETMANAL

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 452

Barcelona, 25 d'Octubre de 1976

Preu, 10 pessetes

"JA SOC LEGAL!"

En sortir del Palau de Justícia

LA LLIBERTAT DE GREGORI LÓPEZ
RAIMUNDO, UNA GRAN VICTÒRIA
POLÍTICA.

"Ja sóc legal" digué el nostre secretari general en sortir, en llibertat, del jutjat de guàrdia, després de la seva detenció. Aquest és, efectivament, el resultat de l'agressió policíaca contra el PSUC. Gregori López Raimundo ha normalitzat la seva situació.

"He dit que ja sóc legal -digué Gregori als periodistes- en sentit ampli perquè, al jutge, vaig donar-li el domicili, el de Teresa Pàmies i el dels meus fills, i allà enviaré els papers (passa a la pàg. 2)

L'abraçada del seu fill Sergi

declaracions a "treball"

Després del seu alliberament, Gregori López Raimundo ha fet a "Treball" la declaració següent:

En nom del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya, i a títol personal, agraeixo profundament la reacció solidària a la meua detenció dels dirigents de tots els partits integrants del Consell de Forces Polítiques de Catalunya, de l'Assemblea de Catalunya, de Comissions Obreres, d'altres organitzacions, entitats i moviments de masses, així com de personalitats tan allunyades de la ideologia del PSUC, com el cardenal Jubany o bé el senyor Pere Duran i Ferrer, que van intervenir per la meua llibertat prop del Governador Civil.

Vull fer arribar també la meua salutació emocionada als companys -entre aquests els periodistes- i amics que m'esperaven a l'entrada i sortida del jutjat. La seva amistat i apreciació compensen les dificultats que a vegades la clandestinitat, en la qual m'he vist obligat a viure prop de 28 anys, comporta.

Agraeixo també, i molt especialment, la solidaritat dels militants del PSUC i dels obrers i democrates que es varen mobilitzar tot seguit a fi de reclamar la meua llibertat. A tots voldríem fer saber que m'esforçaré per fer honor a la seva actitud generosa, treballant per la unitat dels treballadors i democrates de Catalunya i de tots els qui desitgen un canvi democràtic sense violències

(passa a la pàg. 2)

A l'exposició Tàrries, de la Fundació Miró, amb el pintor (Fotos "Treball")

1976

Esclat vaguístic sense precedents. L'1 i el 8 de febrer, manifestacions a l'exemple barceloní, convocades per l'Assemblea de Catalunya i la FAVB, per la llibertat, l'amnistia i l'Estatut d'Autonomia. Seran un element decisiu per evitar el continuïsm.

Es constitueix a Madrid Coordinació Democràtica, per fusió de la Junta i la Plataforma.

Miting comunista al pavelló esportiu de Terrassa, sense permís per utilitzar les sigles del PSUC. És el primer acte autoritzat del partit.

11 setembre: Primera celebració de la Diada Nacional autoritzada des del 1938.

octubre: Gregori López Raimundo és detingut i, al cap de poques hores, alliberat.

Comencen a tornar els exiliats.

15 desembre: Referèndum per a la Reforma Política. Socialistes i comunistes criden a l'abstenció. L'aprovació de la llei representa la liquidació de la legalitat franquista.

Mides de l'original: 32x22 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1977

Un escamot d'extrema dreta assassina al seu despatx professional, al barri d'Atocha, a Madrid, quatre advocats laboralistes i un empleat, militants del PCE. L'enterrament es converteix en una gran demostració antifeixista.

Es constitueix la Comissió dels 9 per tal de negociar amb el govern la legalització dels partits.

3 maig: El PSUC és legalitzat. TREBALL es torna a vendre legalment als quioscos. Director, **Joan Busquet**.

Grans mitings durant la campanya electoral, entre els quals destaquen els del PSUC al càmping de Gavà i al Parc de la Ciutadella, amb més de dues-centes mil persones.

juny: Primeres eleccions des del 1936. El PSUC obté més de mig milió de vots. És el segon partit més votat a Catalunya.

Restabliment de la Generalitat Provisional. Es forma un govern d'unitat presidit per **J. Tarradellas**, amb presència de dos consellers del PSUC: **Antoni Gutiérrez Díaz** i **Ramon Espasa** (Sanitat).

IV Congrés del PSUC a Barcelona. Hi participen mil dos-cents disset delegats. **Gregori López Raimundo** és elegit president i **Antoni Gutiérrez Díaz** secretari general.

Mides de l'original: 44x32,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS:
UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número 481

Barcelona, del 16 al 22 de Maig de 1977

preu: 15 pessetes

Per l'Entesa dels Catalans, candidatura al Senat

Sota els principis de l'Assemblea de Catalunya

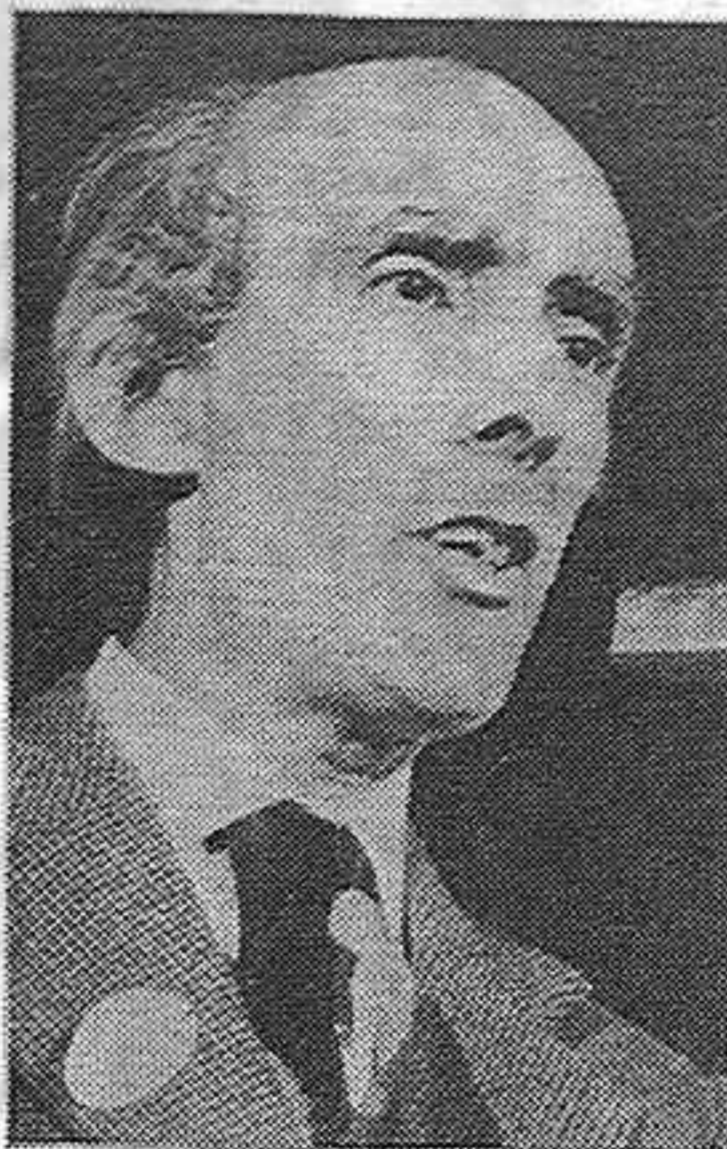
Divendres dia 13, es van presentar a Barcelona els candidats de "L'ENTESA DELS CATALANS" per al Senat.

La candidatura, formada per dotze personalitats inequívocament antifranquistes, representa la tradició unitària de l'Assemblea de Catalunya i li donen suport, juntament amb el PSUC, el Partit Socialista de Catalunya, la Federació Socialista de Catalunya (PSOE), l'Esquerra Republicana de Catalunya i Estat Català.

El programa mínim de la candidatura és el següent:

1. Aconseguir l'Amnistia total.

Josep Benet, en nom dels 12 candidats — presents a l'acte, juntament amb dirigents dels partits que donen suport a la candidatura, entre els quals es trobava Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC — va explicar la gènesi de la candidatura i els seus propòsits. "La candidatura 'Per l'entesa dels catalans', sota l'eslògan 'Volem l'Estatut', —va dir— volia representar totes les forces de l'Assemblea de Catalunya. Però això no fou possible per l'actitud de la Unió Democràtica, que es va negar, malgrat totes les gestions, a compartir una mateixa candidatura amb comunistes i socialistes perquè això, al seu entendre, podria afavorir la dreta neofranquista". Va explicar que la presència de personalitats independents de l'Assemblea de Catalunya "conferix a la candidatura per al Senat un sentit unitari que va més enllà dels partits que li donen suport i recupera, en certa manera, la tradició unitària de l'Assemblea".

Josep Benet

"És una candidatura unitària —va afegir— però sabem que no és tan àmplia com voldríem i com vol-

dria el poble de Catalunya. Per això, en presentar-la, fem una crida a tots els partits que han format candidatures separades perquè reconsiderin la seva actitud i facin un darrer esforç per tal d'arribar a la candidatura que el poble espera. Nosaltres, per la nostra part, estem disposats a fer aquest esforç, i ens comprometem a renunciar als llocs que calguin i cedir-los a companys d'altres candidatures, per tal d'arribar a una única candidatura democràtica."

Pere Portabella va afirmar que la candidatura podia guanyar i que anava a guanyar, "convençuts que els partits i sindicats democràtics, les organitzacions cíviques i els ciutadans de Catalunya que comparteixen els nostres anhels li donaran el més ampli suport".

(BIOGRAFIES DELS CANDIDATS AL SENAT I ENTREVISTA AMB JOSEP BENET, A LES PÀGINES 4 I 5)

Presoak kalera, abans que sigui tard

Veus responsables, entre les quals la nostra, ho havien advertit, una, dues, mil vegades: l'amnistia total és indispensable perquè aquest país pugui recobrar la normalitat democràtica. I altre cop la tragèdia: la calma tensa s'ha trencat, la violència ha tacat de sang els carrers d'Euskadi. "Quan la sang corre pels carrers i mor gent al País Basc no es pot parlar de la mar ni de les flors", diria Rafael Alberti, a Barcelona.

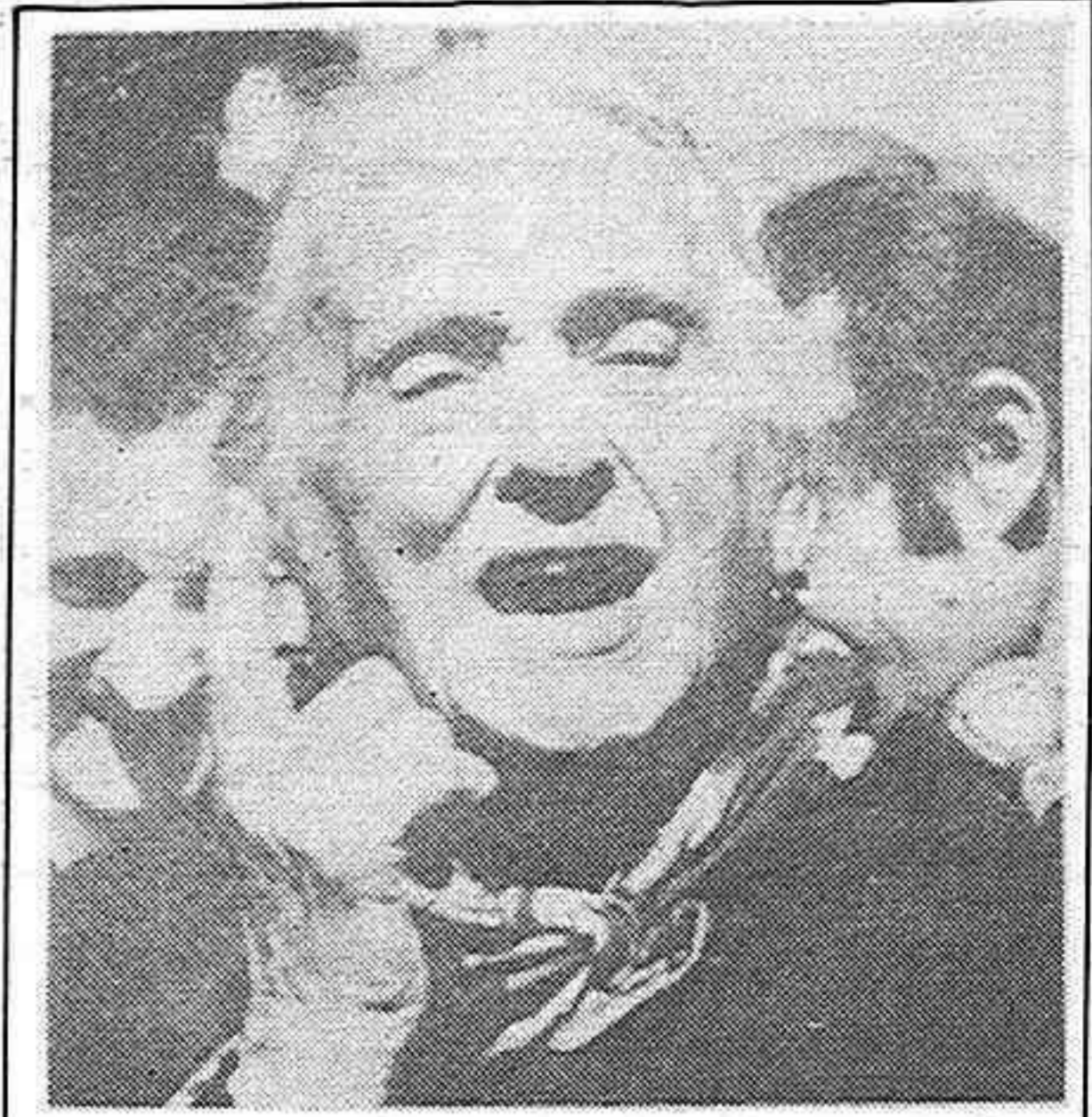
En la seva llarga i tràgica marxa cap a la llibertat, el poble basc ha acumulat malfiances i recels. Tractat amb aferrissament inaudit pel franquisme, ha emmagatzemat rancors i desesperans sense límit. I el govern del president Suárez, que en altres terrenys ha contribuït a temperar tensions, ha fet aquí si fa no fa com el franquisme: tractar Euskadi com un país ocupat.

És una política dolenta aquesta. Dolenta i plena de perills per al procés democràtic. Acostar la metxa a un polvorí és

apostar pel desastre. I el govern, que ha heretat el polvorí, ha estat incapaç d'enretirar la metxa. Incomplint les seves prometes de llibertat per als presos, desoïnt recomanacions i consells encertats, ha pretès alçar un dic amb els guàrdies per contenir a trets l'angoixa permanent d'un poble maltractat, però disposat a donar-ho tot pels seus presos i per retrobar la seva pròpia identitat.

Mala política aquesta, que no pot trobar justificació ni en les actituds aventureres —que n'hi ha hagut i n'hi ha, a Euskadi— ni en el lògic encrespament de la gent, farta de prometes i de greuges. A sang i foc no es construeix un país ni s'assegura la pau i la concòrdia.

Les forces democràtiques basques ho han recordat altre cop i l'eco ha ressonat a tot Espanya: "Presoak kalerà", presos al carrer. Aquest és el crit unànime d'un poble, una exigència inajornable de la reconciliació. "Presoak kalerà", ara, abans que sigui massa tard.

El crit, tantes vegades repetit, "Si, si, si, Dolores a Madrid" ha obtingut, per fi, satisfacció. El 13 de maig Dolores Ibárruri, president del Partit Comunista d'Espanya, dirigent comunista estimada de la classe obrera espanyola, va arribar a Madrid. S'ha acabat el llarg exili.

Dolores Ibárruri torna a ser a la seva terra. Espanya recupera una gran figura política que, malgrat la distància i els anys, no ha deixat mai de ser present al nostre país i de lluitar per la nostra llibertat.

Tots ens sentim contents i emocionats pel retorn a casa de Dolores Ibárruri. Un retorn tan esperat, tan exigít, tan anhelat. Des de les pàgines de "Treball" enviem a Dolores Ibárruri una forta abraçada de benvinguda i el desig que ens acompanyi molts anys en el camí de construir l'esdevenidor del nostre poble.

Alberti (a la foto amb Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz) ha estat a Barcelona (entrevista, pàg. 8)

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, SUBSCRIPCIONS I PUBLICITAT: Vallparís, 171, baixos, Barcelona, 14. Telèfons: 321 21 54, 321 22 56, 321 23 00 i 321 27 56. DISTRIBUCIÓ: Pòpia (Vallparís, 171) i DISCONSA (Cardener Reig, Barcelona). EDITA: Partit Socialista Unificat de Catalunya. IMPRESSIÓ: INDEMSA, Cardener Reig, s/n, Barcelona, telèfon: 334 20 00. DIPÒSIT LEGAL: B 16948-77. GERÈNCIA: Lluís Gaborde i Anna Segura. SUBSCRIPCIONS: Isabel Romeu. DIRECCIÓ: Joan Busquet.

PROLETARIAT DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS!

treball

REDACTORS I COL·LABORADORS: Enric Vives (cap de redacció), Rafael Pradas, Joan Sanjaume, Ignasi Riera, Antoni Batista, Pere Vila, Enric Cerdà, Francesc J. Castellanos, Albert Prasa, M. d'Amorós, L. López del Castillo, Joaquim G. Antoni Luchetti, Víctor Mora, Josep Manel Navarro, Teresa Pàmies, Pérez de Otaquer, Rafael Ribó, Francesc Rodon, Maria Rosés, Rius de Vilatorrada, Antoni Segura, Jordi Teixidor, Francesc Valherán, Manuel Vázquez Montalban, Rodrigo Vázquez Prada, Pedro Vega, Manuel C. Vidal. CORRESPONSALS: Miquel Balcells, Angel Lacort, Manuel Lluís, Josep Maria Porta, Josep Quintana, Enric J. Ricart, Josep Smita. SECRETÀRIA DE REDACCIÓ: Núria Clares. FOTOGRAFIA: Jordi Morera i Enric Quintana. CONFECIÓ: Jaume Ribó.

30 nov. al 6 de des. de 1978
Número: 555 Preu: 25 pts.

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

1978

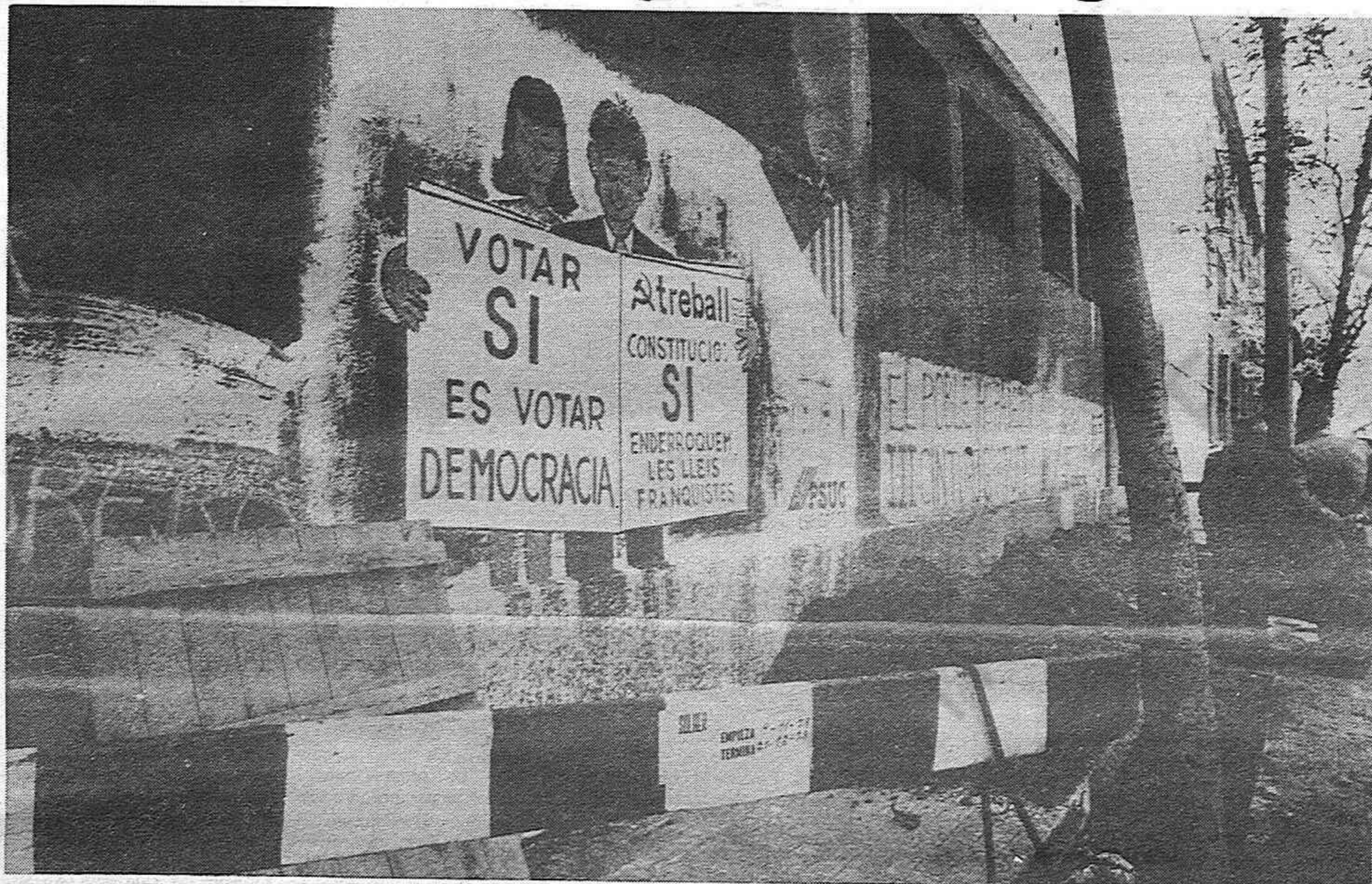
Primeres eleccions sindicals lliures a Catalunya. El 67% dels delegats són de CC.OO.

I Congrés de la CONC. És confirmat com a secretari general J. Ll. López Bulla.

6 de desembre: S'aprova la Constitució espanyola en referèndum.

6 de desembre: referèndum per consolidar la democràcia

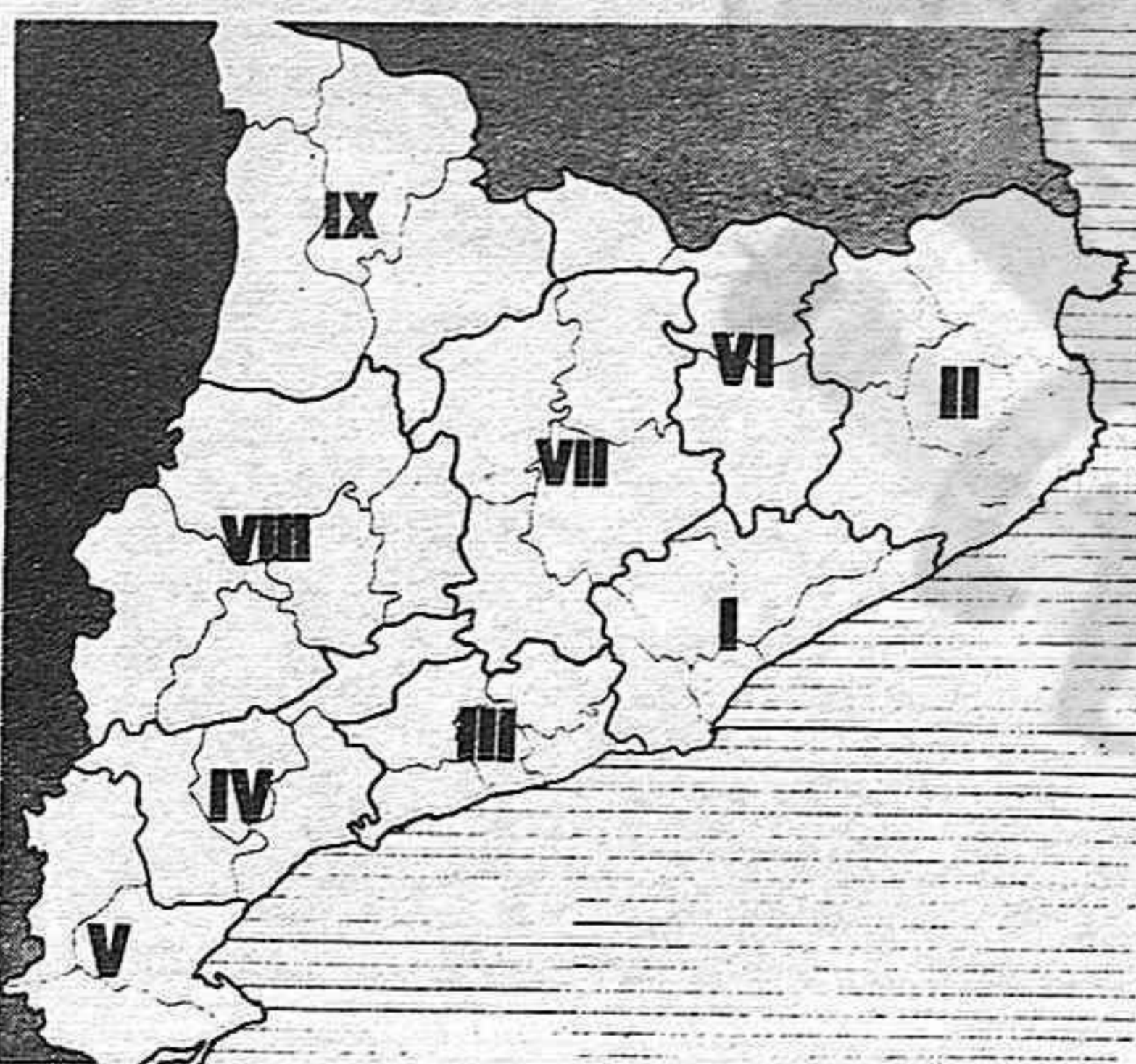
El sí de la gran majoria

Sí, perquè la Constitució deroga les lleis franquistes. Sí perquè articula i garanteix les llibertats democràtiques fonamentals. Sí perquè reconeix les autonomies. Sí perquè no tanca les portes a les transformacions de fons que Espanya necessita. Sí perquè és una eina decisiva per consolidar la democràcia i per avançar cap al socialisme. Sí. Un sí al qual estem convocats tots els catalans, tots els espanyols, dimecres 6 de desembre. Un sí que ha de significar un suport rotund a la reconciliació i a la concòrdia. El suport de la gran majoria, de la immensa majoria. (Foto Jordi Morera)

Comencen els debats de l'Estatut

El consens funcionarà

No hi ha acord, ara com ara. La unitat aconseguida en la redacció de l'avantprojecte d'Estatut pel que fa a gairebé tots els punts que es configuraven com a conflictius no ha funcionat a l'hora de definir el què i el com de les primeres eleccions al Parlament català. Els debats al plenari de diputats i senadors han començat i les tres-cents esmenes presentades no trencaran la voluntat d'entesa. El punt conflictiu, l'únic que realment n'és —el de les eleccions— no la trencarà tampoc, si es confirmen les impressions en el sentit que les tres grans forces democràtiques catalanes, CDC, PSC i PSUC, poden trobar un punt de convergència. I aquest punt podria ser celebrar les eleccions per regions o vegueries, tal com han proposat comunistes i socialistes, que rebutgen la circumscripció comarcal defensada pel partit de Jordi Pujol. En qualsevol cas, un problema queda dempeus: el de considerar o no Catalunya com a circumscripció única. En un sentit afirmatiu s'ha pronunciat el PSUC, que ha articulat, per presentar-la al plenari, la seva fórmula. Una fórmula que el lector trobarà a la pàgina 3, juntament amb la crònica sobre un debat tan important per al futur del nostre país.

En aquest número:

- Euskadi: la realitat és imprevisible (Pàg.5)
- Després de l'esglai: el consens cavalca de nou (Pàg.9)
- Els pactes esperen, els convenis no (Pàg. 9)
- Exiliats llatinoamericans: la lluita per la residència (Pàg.10)
- Transvasament de l'Ebre: 100 milions, ¿per a què? (Pàg.11)
- "La Pirenaica", bufetada diària al franquisme (Pàg. 20)

A més a més, les habituals col·laboracions de Manuel Vázquez Montalban, Rafael Ribó, Rafael Pradas, Manuel C. Vidal, Morera Falcó i Ignasi Riera.

Mides de l'original: 48x31,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1979

Segones eleccions generals. El PSUC torna a obtenir 8 diputats.

Eleccions municipals. El PSUC obté l'alcaldia a 34 ciutats i pobles (Sabadell, Cornellà, Badalona, Sta. Coloma,...): 536 regidors. Es formen «Pactes de Progrés» amb socialistes i altres forces a Barcelona i a la majoria de localitats.

Aprovació en referèndum de l'Estatut d'Autonomia.

Aprovació del Pla Energètic Nacional, del Pla Econòmic del Govern i de l'Estatut dels Treballadors.

CC.OO. refusa l'acord-marc entre la CEOE i la UGT.

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I SUBSCRIPCI-
ONS: Vallespir, 171, baixos, Barcelona 14, Telé-
fons: 321 21 54, 321 22 58, 321 23 00 i 321 27 58.
PUBLICITAT: Exclusiva "I 3 Índice", Casp, 118,
120, 54, Barcelona, Tel. 225 60 85 i 225 67 87.
DISTRIBUCIÓ: Prosa (Vallespir, 171) i DISCON-
SA (Cardenal Reig, Barcelona). EDITA: Partit So-
cialista Unificat de Catalunya. IMPRESSIÓ: INGE-
MESA, Cardenal Reig, 57b, Barcelona, telèfon
334 20 00. DIPÒSIT LEXICAL: R 16948-77.
GERÈNCIA: Lluís Gabarda. SUBSCRIPCIÓ:
Isabel Romero. DIRECCIÓ: Joan Busquet

Del 7 al 18 d'abril de 1979
Número: 573 Preu: 25 pts.

PROLETARIS DE TOTS ELS
PAÏSOS: UNIU-VOS!
treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

REDACTORS I COL·LABORADORS: Enric Vives
(cap de redacció), Rafael Frades, Joan Sanjaun,
Ignasi Piers, Antoni Batista, Pere Vila, Enric Cerdà,
Francesc J. Castellano, Albert Pires, M. d'Ampos-
ta, L. López del Castillo, Joaquim G., Antoni Lu-
chetti, Víctor Mora, Josep Maval Navarro, Teresa
Pàmies, Pérez de Ojague, Rafael Ribó, Francesc
Rodon, Marta Rosés, Ruiz de Villalobos, Antoni
Segarra, Jordi Teixidor, Francesc Vallverdú, Ma-
nuel Vázquez Montalban, Rodrigo Vázquez Frade,
Pedro Vega, Manuel C. Vidal. CORRESPONSALS:
Magda Balcells, Angel Lacalle, Manuel Lluís, Josep
María Porta, Josep Quintana, Enric J. Ricart, Jo-
sep Sívila. SEGRETÀRIA DE REDACCIÓ: Núria
Clare. FOTOGRAFIA: Jordi Morera i Enric
Quintana. CONFECIÓ: Jaume Ribó.

Més d'un milió de ciutadans de Catalunya tindran alcalde comunista

UCD perd, guanya el país

Més d'un milió de ciutadans de Catalunya —exactament 1.032.268, el 18,1 per cent de la població total del país— viuen en pobles i ciutats que tindran, des del 19 d'abril, alcalde comunista, segons les dades de les eleccions municipals celebrades dimarts passat. Unes eleccions que han representat un gran triomf de les forces democràtiques i renovadores, de les forces autonomistes, i especialment de les forces d'esquerra. I que, per aquesta raó, han estat una gran derrota política de la UCD i de la dreta en general. Comunistes i socialistes governaran les grans ciutats, especialment del cinturó industrial de Barcelona i, concretament, de les comarques del Barcelonès, del Vallès i del Baix Llobregat. Barcelona, l'Hospitalet i Terrassa tindran alcalde socialista i Santa Coloma de Gramenet, Badalona, Sabadell i Cornellà comunista.

Les xifres definitives tardaran uns dies a conèixer-se, però són molt significatives les dades —que TREBALL publica en exclusiva— relatives als 150 municipis catalans amb un major nombre d'habitants, que coincideixen amb els ajuntaments en els quals el PSUC presentava llistes pròpies. En aquests municipis, que representen el 84,7 per cent de la població total de Catalunya, la distribució de vots i regidors entre les principals forces polítiques és la següent:

Partit	Vots	Vots 1-M	Regidors
PSC	690.823	(734.646)	585
PSUC	555.437	(464.622)	536
CiU	399.014	(365.015)	490
UCD	306.086	(440.730)	302
ERC	77.306	(94.334)	62

D'acord amb aquestes dades, el PSUC pot arribar a tenir entre quaranta-cinc i cinquanta alcaldes si sumem als caps de les llistes comunistes majoritàries els primers candidats del PSUC als municipis on la llista més votada de l'esquerra és la comunista i els militants del PSUC que encapçalaven agru-

pacions d'electors unitàries també guanyadores. Seran alcaldes comunistes Màrius Díaz, a Badalona; Antoni Farrés, a Sabadell; Frederic Prieto, a Cornellà; Lluís Hernández, a Santa Coloma de Gramenet; Gregori Gallego, a Balaguer; Anna Bosch, a Mollet; Miquel Lluçany, a Rubí; Josep Maria Campos, a Montcada; Francesc Baltasar, a Sant Feliu de Llobregat; Carles Riba, a Sant Joan Despí; Carles Ferrer, a Ripolllet; Antoni Martín, al Prat de Llobregat; Pere Bofill,

a Santa Perpètua de Mogoda; Fèlix Montero, a Montornès; Antoni Lobo, a Barberà; Antònia Castellano, a Molins de Rei; Joan Masgrau, a Viladecans; Ramon Gómez, a Santa Margarida de Montbui; Xavier Serrano, a la Llagosta; Miquel Torres, a Castellbisbal; Francesc Homedes, a Sant Just

L'esquerra governarà els ajuntaments de Catalunya (Foto Morera).

Desvern; Pere Cuyàs, a Sant Vicenç dels Horts; Pere Josep Hermes, a Montgat; Joan Sanjaun, a Martorelles; Josep Duran, a Montmeló, i Joan Domènec, a Porrera. A Amposta i la Sénia hi haurà també alcaldes del PSUC si, com s'espera, els socialistes els donen els vots. Finalment, militants del PSUC que encapçalaven agrupacions d'electors de caràcter unitari seran igualment alcaldes a la Seu d'Urgell, la Pobla de Segur, Alfarràs, Vilanova de la Barca, Botarell, Blancaflor, entre altres municipis, la relació exhaustiva dels quals publicarem en properes edicions de TREBALL.

A la capital catalana, on el PSUC guanya prop de 8.000

vots en relació a les eleccions del primer de març i se situa com el segon partit, serà alcalde el socialista Narcís Serra, i socialistes i comunistes han començat un procés de negociació que portarà a un "pacte de progrés" per governar l'ajuntament. Els pactes es concretaran els propers dies i només resta la incògnita de l'actitud que adoptarà Convergència, la tercera força barcelonina, que ha obtingut més vots que la UCD i els dirigents de la qual no han descobert encara les seves intencions.

En qualsevol cas, les eleccions del dia 3 d'abril han representat una gran victòria de les forces democràtiques i autonomistes; un fracàs considerable

de la UCD, i, per això mateix, un èxit de tots els qui volem reconstruir el nostre país per una via de progrés. Ara, comença una nova etapa. Una etapa que ha de servir per fer front als problemes heretats del franquisme i en la qual les forces progressistes, des dels nous ajuntaments democràtics, hauran d'impulsar la participació de la població —una part important de la qual s'ha abstenint d'anar a votar el tres d'abril— per tirar endavant la recomarcalització de Catalunya i per aconseguir l'Estatut, ara i sense retallar.

(Àmplia informació, comentaris i entrevistes a les pàgines 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11 i 20.)

Quatre alcaldes comunistes entrevistats per a la pantalla gegant instal·lada a la Plaça del Rei de Barcelona: d'esquerra a dreta, Baltasar (Sant Feliu de Llobregat), Farrés (Sabadell), Hernández (Santa Coloma de Gramenet) i Prieto (Cornellà). (Foto Morera.)

Barcelona tindrà alcalde socialista. El secretari general del PSUC va anar a felicitar-lo (Foto Europa Press).

Mides de l'original: 48x31,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I SUBSCRIPCIONS: Valfespir, 171, baixos, Barcelona, 14. Telèfon: 321 21 54, 321 22 58, 321 23 00 i 321 27 58. PUBLICITAT: Exclúsiva "1 i 3 Índex", Casp, 118-120, 54, Barcelona. Telèfon: 225 60 85 i 225 67 87. DISTRIBUCIÓ: Pròpia (Valfespí, 171) i DISCON-SA (Cardenal Reig, Barcelona). EDITA: Partit Socialista Unificat de Catalunya. IMPRESSIÓ: GRATA SA, Calfeu, 347, telèfon: 788 74 50, Terrassa. DEPOSIT LEGAL: B 18948-77. GERÈNCIA: Lluís Gabarda. SUBSCRIPCIONS: Isabel Romero. DIRECCIÓ: Joan Busquet.

Del 28 de febrer al 5 de març 1980
Número 616 Preu: 30 pts.

PROLETARIAT DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOSI

treball

REDACTORS I COL·LABORADORS: Enric Vives (cap de redacció), Rafael Prada, Joan Sanjuan, Ignasi Riera, Antoni Batista, Pere Vila, Albert Farrés, Enric Cerdà, Francesc J. Castellanos, Albert Perras, L. López del Castillo, Antoni Lucchetti, Víctor Mora, Josep Manel Navarro, Teresa Pàmies, Pérez de Olaguer, Rafael Ribó, Francesc Rodon, Ruiz de Villalobos, Antoni Segarra, Jordi Teixidor, Francesc Valtverdu, Manuel Vázquez Montalbán, Rodrigo Vázquez Prada, Pedro Vega, Manuel C. Vidal. CORRESPONSALS: Magda Ballester, Àngel Lacort, Manuel Lluís, Josep Maria Porta, Josep Quintana, Enric J. Ricart, Josep Sivila. SECRETARIA DE REDACCIÓ: Núria Clares. FOTOGRAFIA: Jordi Morera. CONFECIÓ: Jaume Ribé.

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

1980

Vaga general d'universitats contra el projecte de Llei d'Autonomia Universitària (LAU).

Eleccions al Parlament de Catalunya. Són elegits vint-i-cinc diputats del PSUC. Es forma un govern minoritari de la Generalitat presidit per **Jordi Pujol**.

II Congrés de la CONC.

En les eleccions sindicals a Catalunya, CC.OO. obté el 40 % dels delegats a comitès d'empresa, enfront del 30 % de la UGT.

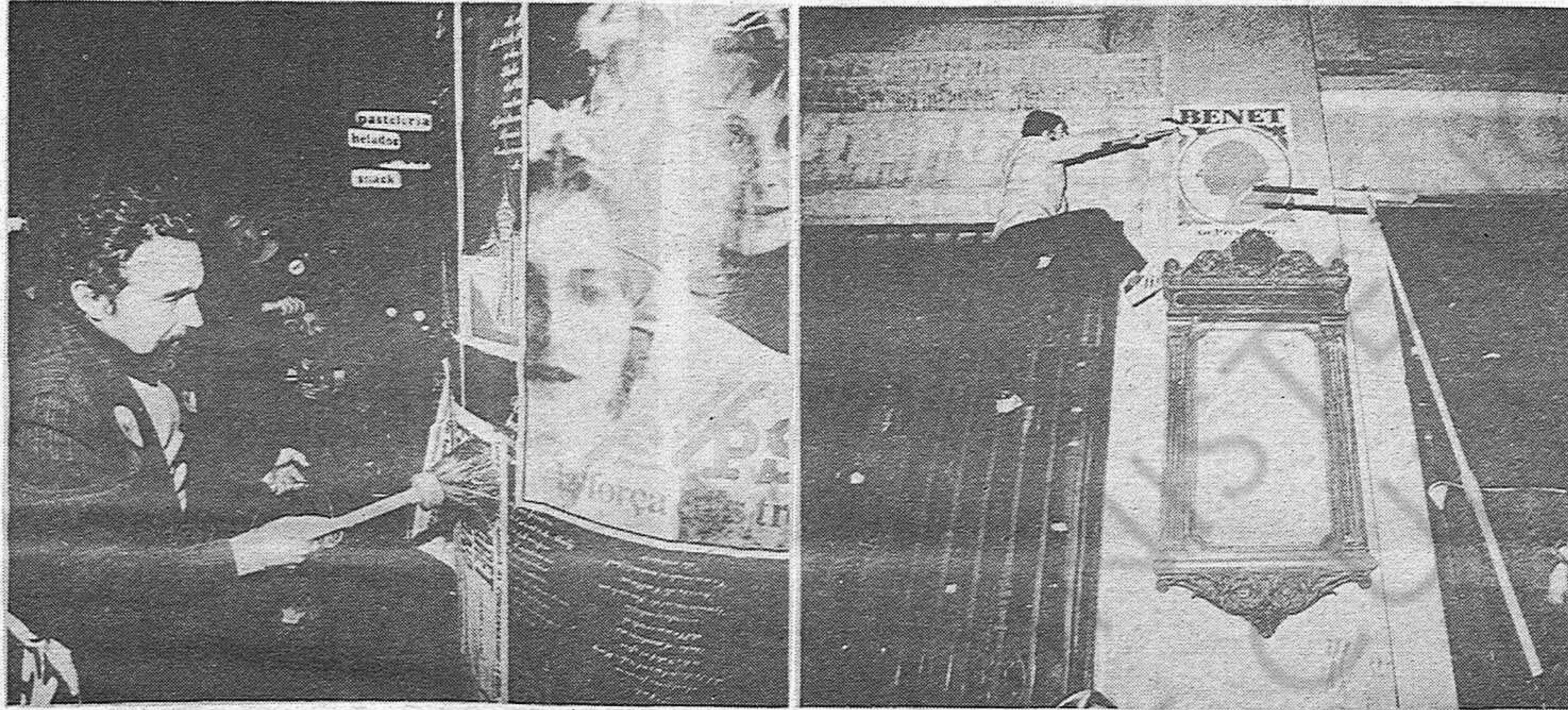
Vot de censura al president Suárez, promogut per socialistes i comunistes.

Comença la campanya oficial al Parlament

El poble ha de ser majoria i governar

■ Majoria d'esquerres, garantia d'un govern de progrés

La campanya electoral ha començat (Fotos Morera)

La campanya electoral ha començat. Setze partits o coalicions electorals i un total de 1.960 candidats aspiren a arribar al Parlament de Catalunya. La Generalitat provisional fa les darreres passes. La Generalitat democràtica és a tocar. Tres setmanes ens separen de les primeres eleccions al Parlament de Catalunya.

Unes eleccions de les quals dependrà el futur de Catalunya.

nya durant molts anys i en les quals hi ha en joc la reconstrucció del país. Catalunya pateix una forta crisi industrial i agrària, un dèficit angixós d'infraestructures i serveis i uns desequilibris territorials notables. Viu una situació cultural i lingüística encara resistencial i compta amb unes institucions provisionals mancades, pràcticament, de competències.

Una situació complexa, una

realitat que reclama el concurs de totes les forces amb sentit de responsabilitat nacional: un govern d'unitat.

Un govern en el qual les forces d'esquerra hauran de respondre altre cop —com ho han fet fins ara, a desgrat d'interessadíssimes interpretacions de la nostra història més recent— a la gran responsabilitat d'assegurar que reixi un projecte de redreçament i de reconstrucció, obert a totes les forces de progrés, que

contempli la defensa dels interessos globals de Catalunya.

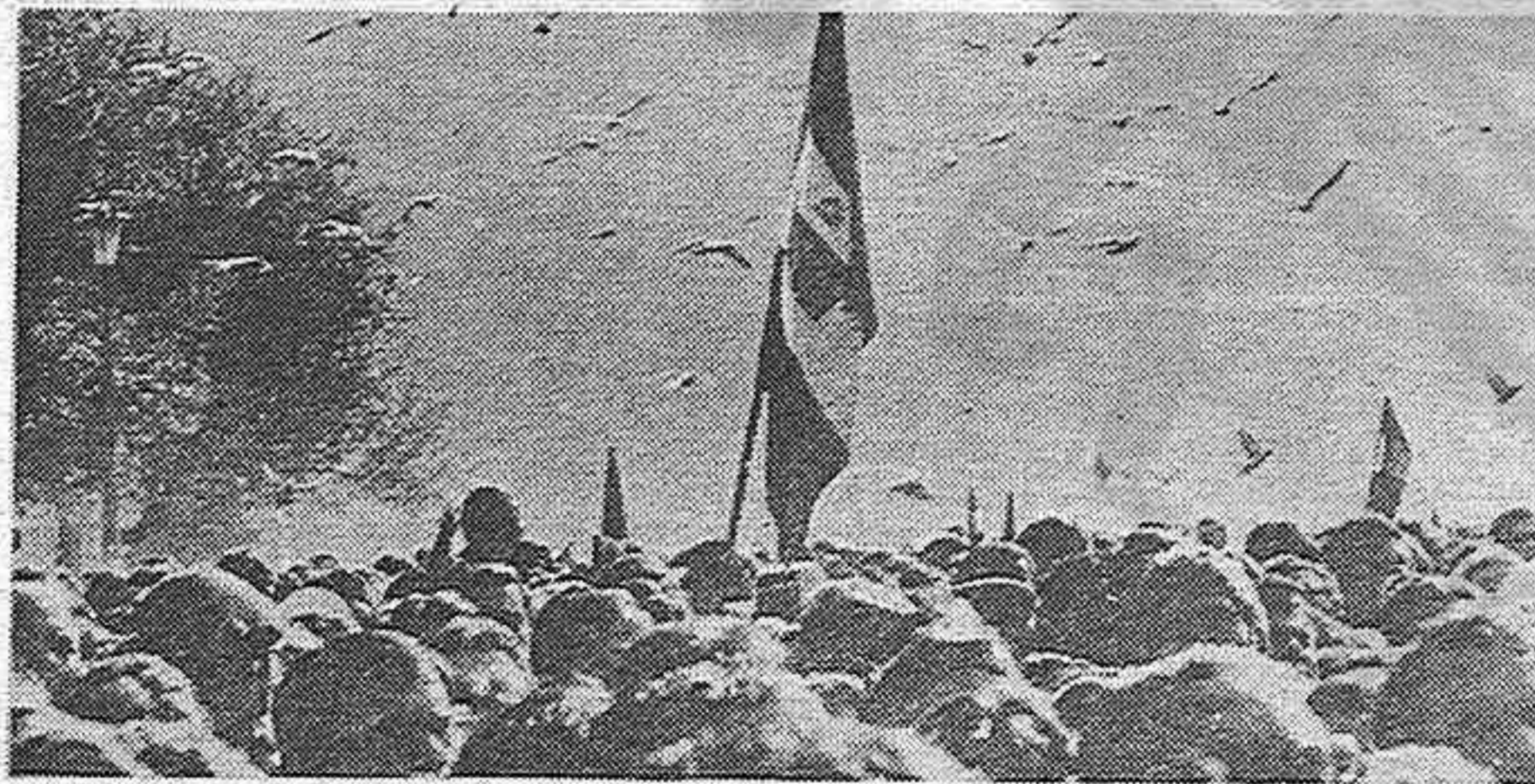
Un govern d'unitat i un president de tots —Josep Benet— que comptin amb el suport de la immensa majoria del poble per tal de fer una política de lluita contra els efectes de la crisi econòmica i els desequilibris comarcals, de recuperació de la llengua i la cultura catalanes, de millora dels serveis. I de fer front a les inèrcies centralistes, a la

política antiautonòmica del partit que és el govern de l'Estat.

Més enllà dels discursos i la propaganda electoral, això és el que ens juguem a la contesa del vint de març: un govern de progrés al servei de la reconstrucció nacional del país, capaç d'abordar, i començar a resoldre, els principals problemes que pateix el poble de Catalunya. Que "al Parlament el poble ha de ser majoria i governar".

Referèndum andalús: el repte de l'autonomia

No sols hi ha en joc el futur d'Andalusia

Més de 350.000 treballadors sense feina, més de dos milions d'emigrats des de 1960, una crisi escruixidora a la petita i mitjana indústria i al camp, que continua sense transformar-se...

Dades d'una realitat social, l'andalus, que demanen a crits, que fan més prementoria que mai l'autonomia.

Autonomia per redreçar el país, per reconstruir-lo, d'acord amb els interessos de les classes treballadores andaluses. Autonomia, no una mera descentralització, és a dir, màximes competències d'autogovern a les

quals cal accedir a través de la via de l'article 151 de la Constitució i no per la via estreta que pretén la UCD. Dia 28, referèndum andalús: el futur d'Andalusia és en joc. I no sols el futur d'Andalusia: també el de les col·lectivitats de l'Estat espanyol que volen l'autonomia plena. I el dels pobles que, com Catalunya, necessiten, per tirar endavant l'autogovern, avançar cap a un Estat que s'espolsi els vells tics centralistes: l'Estat de les autonomies.

(Editorial a la pàgina 2)

Mides de l'original: 45x31,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1981

V Congrés del PSUC. L'anàlisi de la transició és traslladat a un debat sobre la referència eurocomunista, que es ratificada en l'informe polític i eliminada en les tesis programàtiques. **López Raimundo** i **Antoni Gutiérrez** no es presenten a la reelecció. Són elegits **Francesc Frutos** secretari general i **Pere Ardiaca** president del partit. Aquest últim serà destituït mesos més tard pel Comitè Central del partit.

Andreu Claret, nou director de TREBALL.

23 febrer: Cop d'Estat fallit. Manifestació pública de rebuig als «golpistes».

12 març: A tot l'Estat, un minut de silenci contra el terrorisme i per la democràcia.

Acord UCD-PSOE sobre les autonomies. Partits que sumen el 63 % de la representació parlamentària estan en contra de la LOAPA.

Conferència Nacional del PSUC, en la qual es retorna, en un ambient tens, el terme eurocomunisme a les tesis programàtiques.

Retorn del «Guernica» de Picasso a Espanya, símbol de la normalitat democràtica.

Es publica el «Manifest dels Cent», subscrit en la gran majoria per militars de marcat caire «golpista».

El Comitè Central n'expulsa 12 membres com a resultat dels enfrontaments haguts. Es produeix una escissió al PSUC i es formarà el PCC.

Mides de l'original: 45x31,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ I SUBSCRIPCIONS: Vallespir, 171, balneari, Barcelona, 14. Telèfon: 321 21 54, 321 22 58, 321 23 00 i 321 27 58. PUBLICITAT: "Imatge i Comunicació - I 3", Vallespir, 304, balneari, Barcelona, 9. Telèfon: 215 85 91. EDITA: Partit Socialista Unificat de Catalunya. IMPRESSIÓ: GRATASA, Galiure, 347, Terrassa. Telèfon: 788 74 58. DIPÒSIT LEGAL: S 18945-77. GERÈNCIA: Lluís Gabarda. SUBSCRIPCIONS: Isabel Romero. DIRECCIÓ: Andreu Claret i Serra.

Del 26 de febrer al 4 de març 1981
Número: 663 Preu: 30 pts.

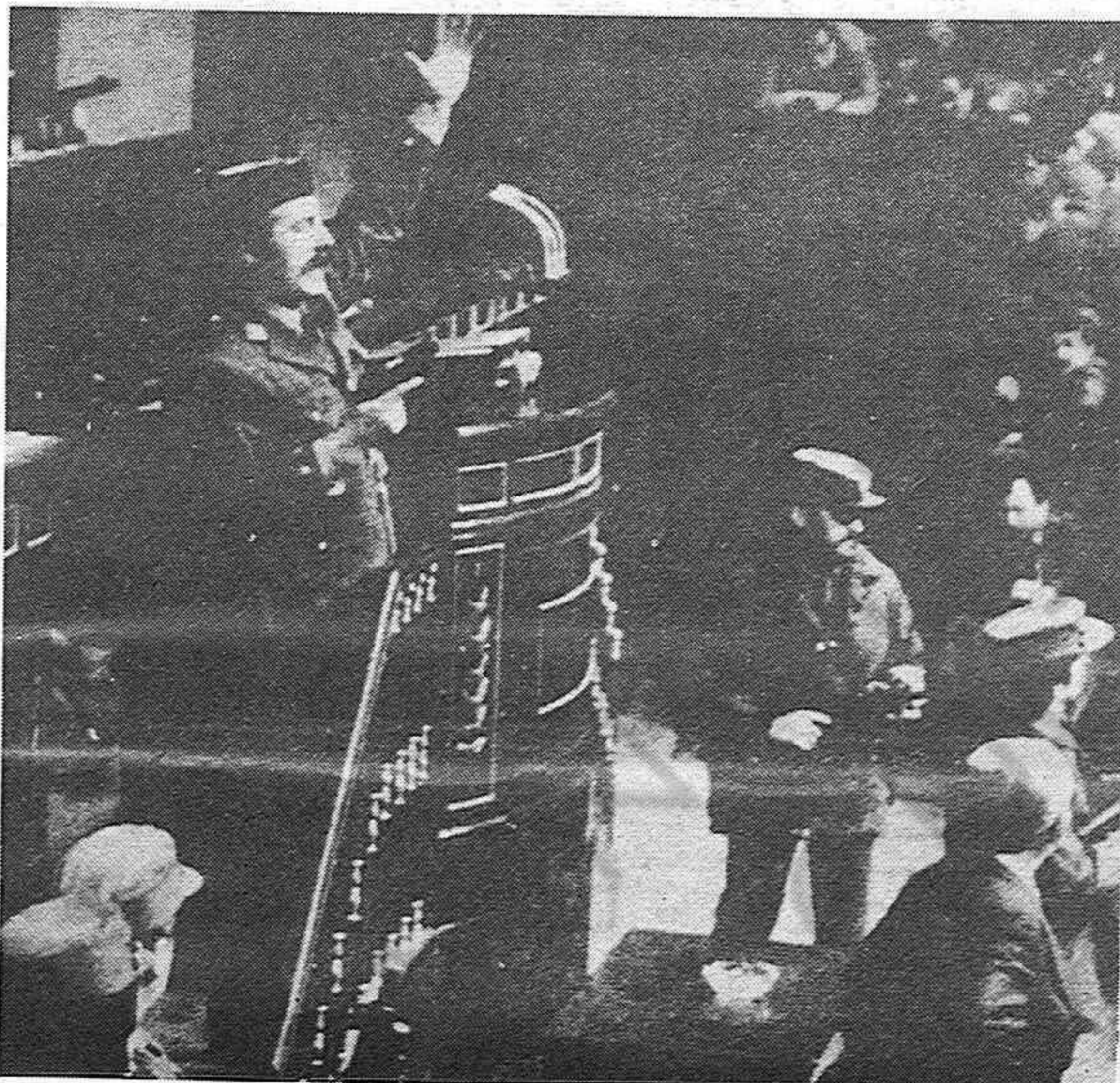
PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏsos: UNIU-VOS!

treball

REDACTORS I COL·LABORADORS: Ignasi Riera, Joan Sanjaun, Antoni Batista, Pere Vila, Albert Moreno, Antoni Montserrat, Enric Cardà, Emil Gach, M. Pérez Olive, Manuel Navarro, Manuel Vázquez Montalbán, August Punsornau, Rafael Ribó, Alfons Labrador, Pedro Vega, Francesc Valverdú, Víctor Mora, Pérez de Ojague, Teresa Pàmies, Antoni Segarra, Josep Guinart, M. Dolors Muntané, Tomàs Delclòs, Mònica Faló, Francesc J. Castellanos, Rodrigo Vázquez Prada, J. Lizárraga, Joaquim Hora, Francesc Rodon. SECRETARIA DE REDACCIÓ: Núria Ceras. FOTOGRAFIA: Jordi Morera. CONFECIÓ: Jaume Ribó.

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

La democràcia en perill Visca la Constitució

Tinent coronel Antonio Tejero Molina

Tinent general Jaime Milans del Bosch

L'intent de cop d'Estat ha estat deturat. L'operació "Galàxia-2" ha fracassat; alguns dels implicats han estat destituïts i d'altres arrestats. El poble —i, en primer lloc, la classe obrera— i les institucions —en particular, el rei— han jugat el paper que els correspon i han aconseguit frustrar l'intent més sistemàtic i perillós que hem conegut, des de la mort de Franco, per subvertir l'ordre democràtic i obrir el camí a una involució anticonstitucional.

Però res no està guanyat definitivament. Ni tan sols en l'immediat. Han estat alliberats els diputats, els tancs de Milans del Bosch han tornat a les casernes i una dotzena d'oficials —entre ells dos generals— han estat destituïts i arrestats. Pot parlar-se, doncs, d'una batalla guanyada i d'una primera derrota dels facciosos.

La resposta, però, ha de continuar; ara, per l'exigència immediata de responsabilitats a tots els implicats i als inspiradors (com aquella "autoritat, por supuesto militar" que esparaven els homes de Tejero al Congrés dels Diputats); demà, per descobrir les arrels profundes que té necessàriament un episodi com aquest, i per extirpar-les fins que no quedi ni un feixista en llocs rellevants dels aparells de l'Estat. Fins que tots els oficials i suboficials de l'exèrcit i els caps de la policia i de la guàrdia civil estiguin inequívocament al servei de la Constitució, a disposició de les institucions democràtiques i a les ordres del poder civil que expressa, en una democràcia, la sobirania popular.

No acceptem l'intent insensat —o interessat— de minimitzar el que ha passat. Pot ser que el tinent coronel Tejero sigui un paranoic i sabem del caràcter artesanal que tingué, en bona part, la seva intervenció a les Corts. Però ningú no pot negar, ja, que el que hem vist no és més que la punta d'un immens iceberg —per emprar la metàfora del diari "Le Monde"— o un dels fils d'una trama complexa, que espera el seu moment —per dir-ho en una expressió del diari "El País".

L'acció de València és d'una gravetat extrema. ¿Com pot, un capità general, treure desenes de tancs al carrer —la qual cosa comporta implicar un nombre important d'oficials i

Vigilància i responsabilitats

per ANDREU CLARET I SERRA

suboficials en l'operació— sense que ho sàpiga el rei, cap dels exèrcits, o en contra, fins i tot, de la seva opinió? ¿Amb quines complicacions no ha de comptar perquè li hagi estat possible fer-ho iniciant les maniobres una hora i mitja abans que Tejero entrés al Congrés? ¿Com és possible que dues altres regions militars "dubtessin" durant gairebé vint-i-quatre hores sobre quina actitud adoptar? ¿Com havien aconseguit el tinent coronel Tejero i el capità de vaixell Menéndez, coneguts per actituds sedicioses arreu del país, reunir dos-cents homes que pertanyen, com sembla, a unitats diverses de la guàrdia civil? ¿Què va passar en realitat a Prado del Rey; les tropes que van ocupar la televisió espanyola eren "amigues o enemigues"? ¿I una divisió tan decisiva com la "Brunete", quin paper ha jugat?

Estem davant de fets gravíssims que exigeixen respostes polítiques i de masses excepcionals. Ha estat positiva la resposta de la classe obrera, però cal reconèixer que encara és insuficient. I que cal, doncs, desencadenar una tasca de gran abast destinada a estendre la consciència antifeixista del poble. Cal una gran mobilització popular, unitària, amb el suport de totes les forces parlamentàries contra el feixisme, a favor de la Constitució.

I cal fer els possibles, és clar, perquè no pugui produir-se cap altre intent facciós d'aquesta volada. Això, encara que no li agradi al senyor Calvo Ortega, portaveu de la UCD, implica necessàriament democratitzar l'aparell de l'Estat, depurar-lo d'aquells elements franquistes que fan possible fets com els de València i del Congrés dels Diputats.

La qüestió que es planteja, ara, lligada a la investidura, és la de com emprendre aquesta tasca democratitzadora i amb qui. La UCD ha demostrat, a bastament, la seva incapacitat per assumir-la. De fet, no ha volgut. Li ha interessat mantenir intacte l'aparell d'Estat heretat del franquisme perquè el necessitava per controlar la reforma, evitar la ruptura, i mantenir els privilegis de l'oligarquia. Ara ha estat a punt, també, de pagar-ne les conseqüències, perquè homes com Tejero no fan distincions. O només les fan amb Fraga (a desgrat seu) o amb Blas Piñar.

La nostra opinió és coneguda. La reiterem, ara més que mai: un govern monocolor no podrà prendre les mesures necessàries; trobarà resistències que no podrà vencer. Cal un govern d'àmplia base popular i parlamentària, que compti amb el suport de la majoria del país i de la Cambra per endegar allò que la reforma no ha abordat, la depuració dels feixistes dels cossos de la policia, de l'exèrcit, fins que les forces armades puguin assolir el mandat que els encomana la Constitució.

Sabem que no es fàcil i que les exigències de la dreta, els seus lligams amb el gran capital i els seus compromisos internacionals, l'obliguen a seguir pel camí de la "reforma", és a dir, a practicar el compromís amb l'antic règim. Només cal recordar les vacil·lacions inicials de la jerarquia eclesiàstica i el cinisme "diplomàtic" del secretari d'Estat nordamericà, Alexander Haig, ("és un afer intern d'Espanya") per concloure que no correspon fer-se il·lusions. Però pensem que la formació d'un govern d'àmplia majoria pot ser, avui, una exigència sentida pels treballadors i per capes molt àmplies de la societat que han vist de prop el perill del feixisme. D'ací que els comunistes estímulen la seva formació amb més urgència que mai, i que rebutgem un cop més la pretensió de Convergència Democràtica d'assegurar la "governabilitat" del país amb un suport en solitari a un govern com el que teníem abans del dia 23 i que no va voler, ni va poder, fer que aquesta fos una data negra en la història de la democràcia a l'Estat espanyol.

Redacció i administració: Vallespir 171, baixos, Barcelona-14. Telèfons: 321 21 54, 321 22 58, 321 23 00 i 321 27 58. Publicitat: "Imatge i Comunicació...". València 304, baixos, Barcelona-9. Telèfon: 219 55 91. Edita: Partit Socialista Unificat de Catalunya. Impressió: Gràfeca, Galileu 347, Terrassa. Telèfon: 788 74 58. Dipòsit legal: B 16948-77. Gerència: Lluís Gabarda. Subscripcions: Isabel Romera.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

at treball

Director: Andreu Claret i Serra. Redactora en cap: Manolita Sanz. Secretària de redacció: Núria Clares. Estat espanyol: Pedro Vega, Rodrigo Vázquez Prada, M. Vázquez Montalbán i J. Lizárraga. Catalunya política: Jordi Rosell. Economia i treball: J.M. Perigo, Alfons Labrador, Enric Cerdà, Soledad i Esperto: M. Pérez Ojeda, Manuel Navarro. Francesc J. Castellanos, Josep Morera Falco. Cultura: Laura Tremosa, Ignasi Riera, F. Rodon, Pérez de Ojaguri, Tomás Delclòs, M.D. Muntané, J. Guinart. Internacionals: August Funckernau, Albert Moreno, Xavier Fay, Teresa Carreras, Agustí Forner. Entrevistes: Antoni Batista. Fotografia: Jordi Morera. Correcció i traducció: Miquel Vidal, Mari-na Ortuño, Maria-Dolors Figueras, Maria Dor. Disseny: Jaume Ribé. Confecció i muntatge: Mercè Jové, Eulàlia Juncosa, Jaume Aráizol, Lluís Cuellar.

Del 18 al 24 de març de 1982
Número 713 Preu: 50 pts.

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

1982

VI Congrés del PSUC. Gregori López Raimundo i Antoni Gutiérrez Díaz són elegits president i secretari general, respectivament.

Joan Sanjuan, nou director de TREBALL.

El govern de la UCD, enmig de la seva descomposició interna, firma el Tractat d'adhesió d'Espanya a l'OTAN.

Judici als militars «golpistes». Els tres caps són condemnats a trenta anys de presó.

Eleccions generals. El PSOE obté la majoria absoluta. Gran part del vot comunista en les anteriors convocatòries passa al PSOE o a l'abstenció.

Entre el V i el VI congrés

Quinze mesos que commogueren el PSUC

5^è Congrés
4^è Congrés
3^è Congrés
2^è Congrés
1^è Congrés
[Extraordinari]
6^è Congrés
[Extraordinari]
19, 20 i 21 març 1982

Mides de l'original: 45x31,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

1983

Eleccions municipals, en les quals el PSOE torna a obtenir la majoria.

S'aprova el decret de reconversió siderúrgica.

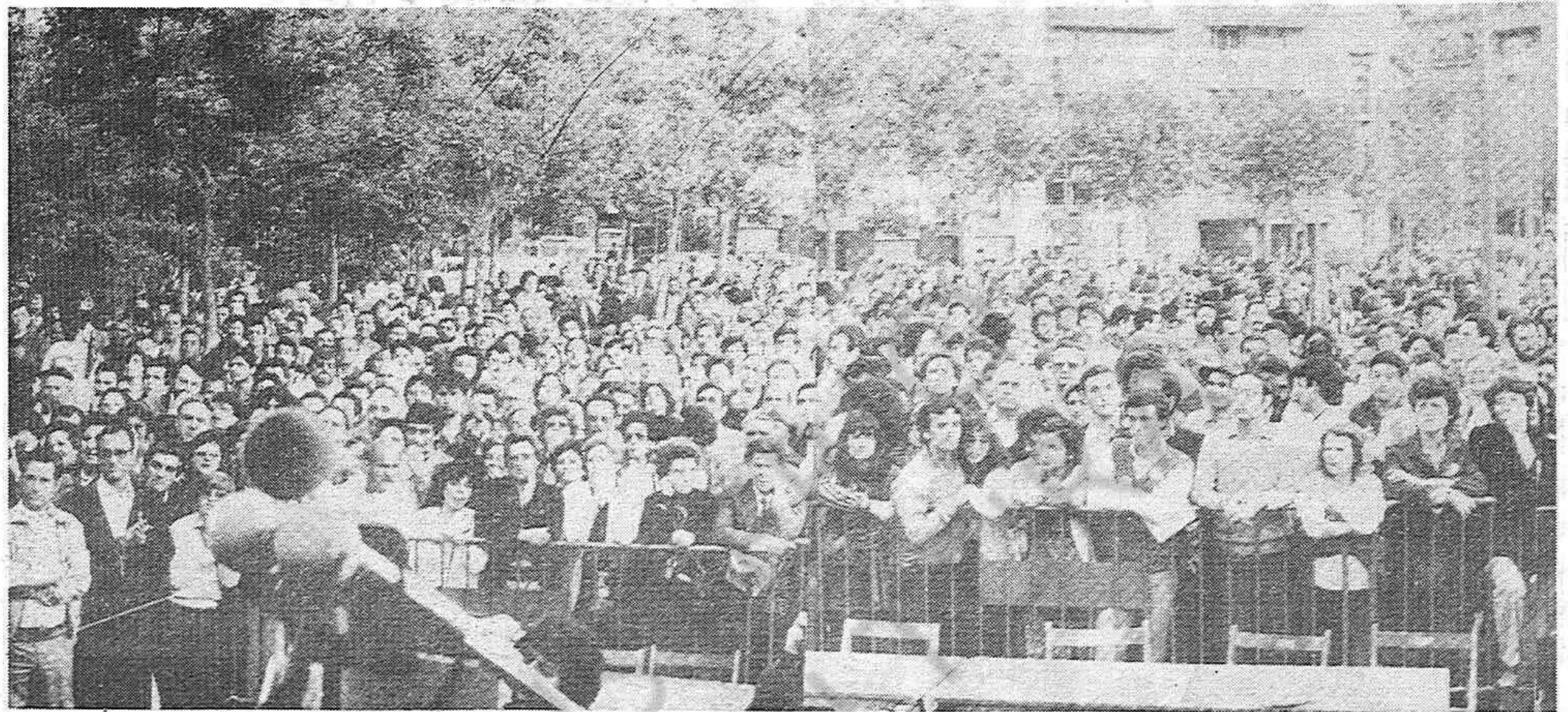
TV3 comença a emetre. És el primer canal de televisió que emet exclusivament en català.

Els GAL, grup terrorista amb possibles implicacions policials, cometem el seu primer atemptat.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

MUNICIPALS I SENAT

EL PSUC RECUPERA VOT

	Vots	Percentatge
Total Catalunya 8-M	334.046	11,1
Total Catalunya 28-O	162.826	4,6
Senat 8-M	208.410	11

En una valoració global d'urgència abans que s'hagi definit el Comitè Central podem dir que els resultats de les darreres eleccions pel PSUC han estat positius i estimulants.

Positius pel que significa passar del 4,6 per cent obtingut el 28-O a l'11,1 per cent, pel que fa a les municipals. Al Senat per Barcelona, on el vot es pot considerar més de partit i més polític, el candidat del PSUC, Antoni Gutiérrez Díaz, obtenia un 11 per cent i se situava en tercer lloc. Estimulants perquè, després de la davallada del 28-O, s'ha iniciat una recuperació important en doblar-se ara amb escriu el nombre de vots.

Després d'aquestes eleccions, el PSUC apareix com la tercera força política a Catalunya.

Localitats on el PSUC ha tret la majoria absoluta: Montornès, el Prat de Llobregat, Rubí, Sabadell, Sallent, Sant Feliu de Llobregat i Santa Coloma de Gramenet.

Localitats on el PSUC ha estat el partit més votat: Alcanar, Martorelles, Molins de Rei, Ripollet i la Sénia.

A Palafrugell, el PSUC ha estat el partit més votat de l'esquerra.

Mides de l'original: 39,5x28,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

PSUC

n.º 744 1.ª quinzena de maig del 1983

Preu: 50 ptes.

1984

Un grup de militants del PCE s'escindeix formant el PCPE.

Eleccions al Parlament de Catalunya. La coalició dreta-na Convergència i Unió aconseguix la majoria absoluta, perdent l'esquerra l'hegemonia que havia tingut fins llavors.

Jordi Guilot, director de TREBALL.

Comencen els tràmits judicials de l'afer Banca Catalana.

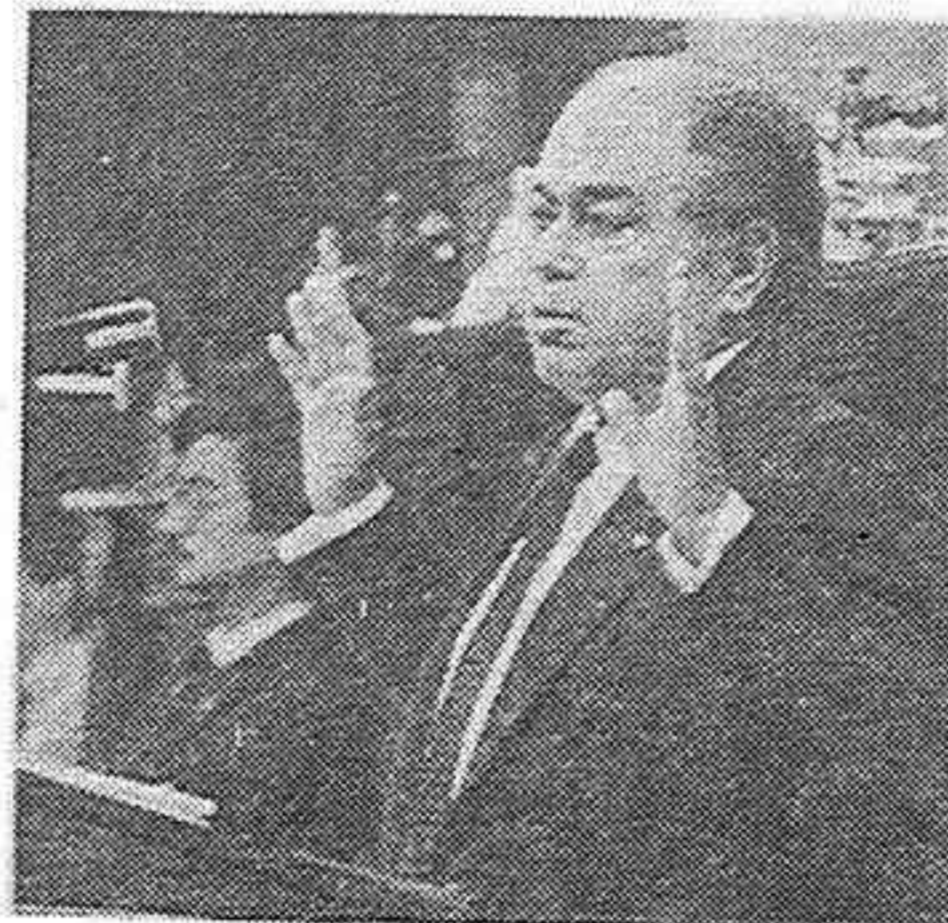
Felipe González, trencant amb el programa electoral que havia presentat a les eleccions generals del 1982 i que li va donar la majoria absoluta, defensa al Congrés dels Diputats la permanència d'Espanya a l'OTAN.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

EDITORIAL

Transparència

La presentació per part del Ministeri Fiscal de la querella contra vint-i-cinc ex-dirigents de la Banca Catalana, entre ells Jordi Pujol, President de la Generalitat, ha estat un fet de gran repercussió política i institucional emmarcat pels errors del govern del PSOE i per la voluntat d'aprofitament instrumental de CiU.

En aquest context, a partir de la presentació de la querella s'ha creat una dinàmica que intenta bipolaritzar l'estat d'opinió en una falsa opció, ja sigui a favor de Catalunya, representada per Jordi Pujol i, per tant, per la dreta nacionalista, ja sigui al costat del govern del PSOE, com a renúncia de la catalanitat de les esquerres i com a representant de l'enemic exterior de Catalunya.

Aquest missatge de simplificació ha pres cos en amplis sectors de l'opinió pública catalana i ha promogut adhesions incondicionals d'organitzacions i personalitats, oblidant el fons de la qüestió.

Sortir d'aquesta situació a favor de l'autogovern de Catalunya i de la consolidació de l'Espanya de les autonomies exigeix un tractament rigorós del tema i una total transparència.

Cal recordar aquí que, al marge de l'oportunitat o no del moment en què s'ha presentat la querella, la causa de fons és un tema de la

(passa a la pàg. 2)

Foto: Pérez Molinos

IMPRESSIONANT MADRID PER LA PAU

Mides de l'original: 39,5x28 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

PSUC

n.º 767

1.ª quinzena de juny del 1984

Preu: 50 ptes.

1985

Acord per a l'entrada d'Espanya a la Comunitat Europea.

VII Congrés del PSUC. **Gregori López Raimundo** deixa la presidència del partit. **Antoni Gutiérrez Díaz**, secretari general.

S'aprova una renovació en el si del partit, expressat en l'elecció d'una secretaria política i l'obertura a possibles coalicions electorals amb d'altres forces d'esquerra.

Vaga general en contra del projecte de llei que retalla les pensions, convocada per CC.OO. entre d'altres organitzacions socials i sindicals. L'abast de la convocatòria es convertí en una fita històrica.

Primers avortaments legals.

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

IDENTITAT I POLÍTICA COMUNICACIONAL

**ELS MITJANS • LA LLENGUA
LES TECNOLOGIES • ELS PERIODISTES
LES INSTITUCIONS
EL PARTIT...**

Mides de l'original: 38,5x28 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC.

Redacció: Ciutat, 7
Tel. (93) 301 06 12
Impressió: GRATESA, Galileo, 347
Terrassa. Tel. (93) 788 74 58
Dipòsit Legal: B-16948-77
Fotocomposició: Fernández, S. A.
Aragó, 141-143
Tel. (93) 254 43 10

PROLETARIS DE TOTS ELS PAISOS UNIU-VOS!

treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Director: Jordi Guillot
Consell de redacció: Josep M. Clariana, Alfons Labrador, Marta Corcoy, Sebastià Guirado, J. M. Perez Molinos.
Secretària de redacció: Dolors Estela.
Correcció: M. Àngels Espuny.
Maqueta: Jaume Ribé.

TREBALL núm. 790, del 20 al 27 de març de 1986

Preu: 50 ptes.

Una gran força de pau i progrés amb futur

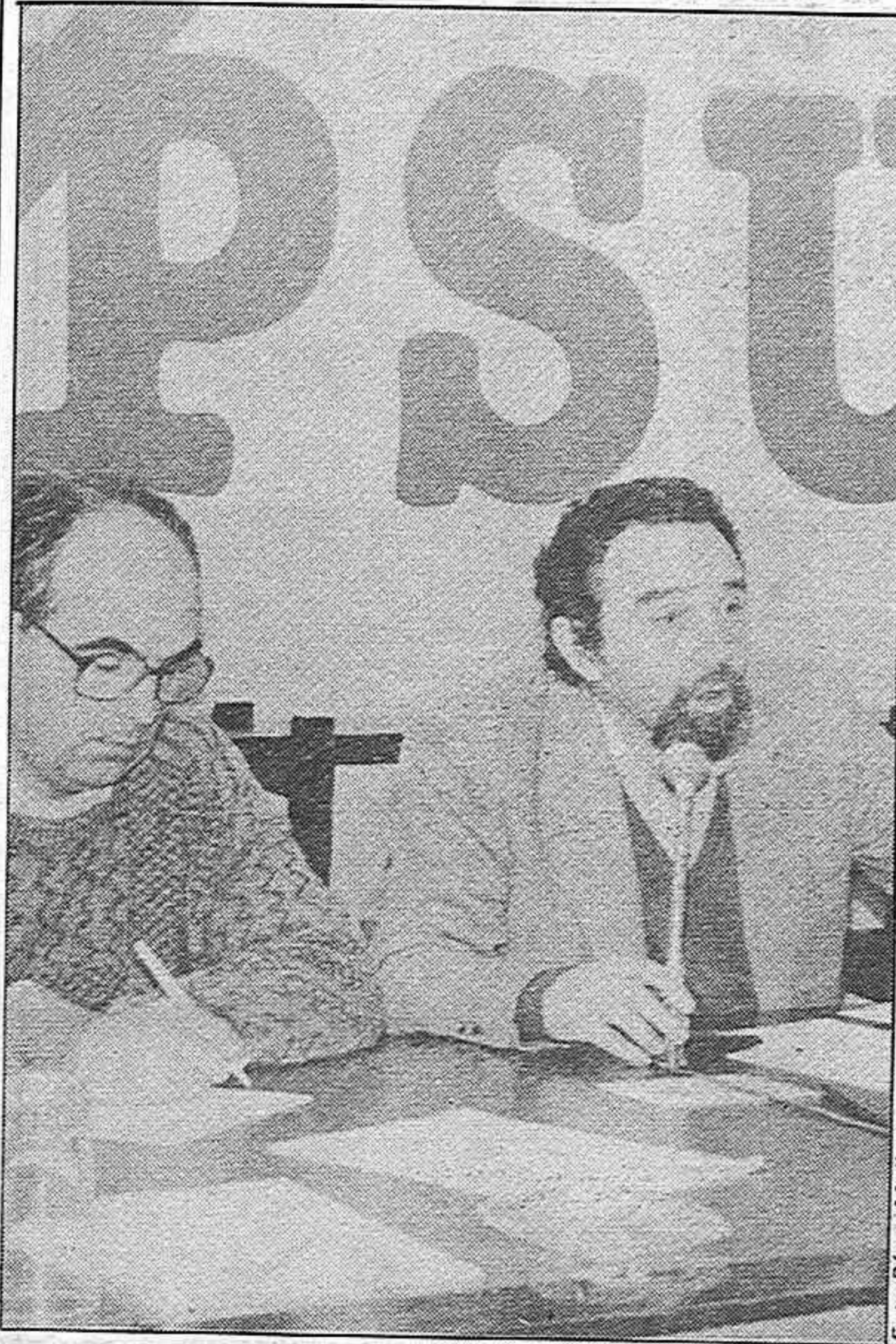

Foto Pérez Molinos

El Comitè Central del PSUC es va reunir el passat cap de setmana per valorar els resultats del referèndum sobre la permanència d'Espanya a l'OTAN del dia 12 de març. A la resolució aprovada es destaca que «els set milions de vots per la pau són ja, amb tota la seva heterogeneïtat, un punt de referència essencial per ampliar aquest gran espai d'esquerres que la societat reclama», i

s'hi afegeix que «el PSUC es compromet a treballar amb tots aquells que estiguin interessats a fer realitat aquest projecte».

TREBALL dedica aquest número monotemàtic a analitzar els resultats del referèndum. A les planes interiors escriuen Antoni Gutiérrez Díaz, Gregori López Raimundo, Ramon Espasa, Orenco Osuna, i Rafael Ribó.

Quadre 1

Resultats del referèndum a Espanya i a Catalunya

	ESPANYA		CATALUNYA	
Cens	28.828.434		4.587.582	
Votants	17.217.290	59,7 %	2.890.471	63 %
SÍ	9.042.951	52,5 %	1.217.529	42,1 %
NO	6.859.077	39,8 %	1.560.478	54,0 %
Blancs i nuls	1.314.362	7,6 %	166.359	5,8 %

Una aproximació als resultats del referèndum

Qui vota SÍ, qui vota NO

Joan Botella, professor de sociologia electoral de la Universitat Autònoma de Barcelona i membre del Comitè Central del PSUC, fa a les pàgines de TREBALL una primera aproximació sociològica als resultats del referèndum a Espanya i a Catalunya.

1986

Després d'àmplies mobilitzacions ciutadanes, s'aconsegueix la convocatòria del referèndum de l'OTAN. A Catalunya guanya el NO i a Espanya el SÍ.

Eleccions generals. El PSOE obté la majoria absoluta. El PSUC es presenta en coalició amb l'Entesa dels Nacionalistes d'Esquerra i independents. Els resultats són per sota dels previstos. La Secretaria Política dimiteix. **Rafael Ribó** és elegit secretari general.

23 juliol: 50 aniversari de la fundació del PSUC.

Mides de l'original: 45x31,5 cm
Procedència: Arxiu històric del PSUC

MICHEL
ADAM
36
S. D. P.

treball

DIARI DELS TREBALLADORS DE LA CIUTAT I DEL CAMP

EDITAT PEL SINDICAT DE DIBUIXANTS PROFESSIONALS U.G.T.

GRAFOJ. JA-BARCELONA